

ΑΡΣΕΝΙΟΣ ΚΟΤΤΕΑΣ
ΜΟΝΑΧΟΣ
ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ
(1881-1978)

Ὁ «ἀφανής» Ὁμολογητής μετά τό 1924

Ἰπό Ἰλαρίωνος Μοναχοῦ, Ἀγιορείτου
2002

ΑΡΣΕΝΙΟΣ ΚΟΤΤΕΑΣ
ΜΟΝΑΧΟΣ
ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ
(1881-1978)

Ὁ «ἀφανής» Ὁμολογητὴς μετὰ τὸ 1924

Ἰπὸ Ἰλαρίωνος Μοναχοῦ, Ἀγιορείτου
2002

ΓΡΑΦΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ Α.Β.Ε.Ε.
Άσκληπιοῦ 80, 114 71 Ἀθήνα,
Τηλ. 010 36.24.728-010 36.09.342-010 36.01.605

Ὁ ἐπιμόρφος καὶ ἀναγιγνωσκὴς Γεωργίου Βλαχ.
Μυνοχῆς Θεσσαλίας Κοτρίνης

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

ἀφοῦ ἡ θεία Πρόνοια συνετέλεσεν εἰς τοῦτο.

Πίναξ περιεχομένων

Πρόλογος	7-8
----------------	-----

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

Ἐνατροφή, Μόρφωσις, Ἐνασχόλησις	9-12
Ἐπιπέτοι τοῦ εἰς Ἁγ. Ὁρος	12-14
Πνευματικὴ Μοναχικὴ διαβίωσις - Ὁμολογὸν Καλύβης	14-17
Ἐκδοθέντα Βιβλία ὑπὸ τοῦ Γ. Ἀρσενίου Ἀγιορείτου	18

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

Ἀποστολὴ τοῦ ΑΚΜΑ εἰς Ρουμανίαν	19-20
Ἐκδοσις βιβλίου (Ρουμανιστί)	21-23
Ἐκδοσις μεταφρασμένου Βιβλίου «κέντρα»	24-30
Β΄ Ἀποστολὴ τοῦ εἰς Ἀθήνας, Ἀττικὴ καὶ ἀλλαχού	31-36
Ἐκδοσις τοῦ Βιβλίου «Ἡ Ἁγκυρα τῆς Ὁρθοδοξίας»	37
Ἐκδοσις ὀκτασέλιδου μέ τίτλον «Ἡ ΟΥΣΙΑ» ἤτοι ἡ πραγματικότης τῶν... ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις	38-48
Ἐκδοσις τοῦ Βιβλίου «ΜΑΧΑΙΡΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ»	49-51
Ἀντέλεγχος - Ἀπάντησις εἰς τὸν ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν περὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου	52-82
Ἐκδοσις τοῦ βιβλίου «Ἀσύλητον Συμβολικόν Ἐγκόλπιον» - Ὁμολογία τῆς πίστεως τοῦ π. Ἀρσενίου Κοπτεᾶ	83-92
Τὰ Συμβολικὰ σημεῖα ἐν τῇ Ὁρθόδοξῳ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ .	93-96
Ἐκδοσις τοῦ βιβλίου «Φρυκτώριον» ἐν τοῖς χαλεποῖς καιροῖς καὶ περὶ τῶν Κολλυβάδων	97-108

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄

Αὐτοεξόριστος εἰς Βυτίνα Γορτυνίας 1937-1944	109-110
Δυσκολία ἐπὶ κατοχῆς 1941-1944	111-113
Ἐπιστροφὴ εἰς Ἁγιον Ὁρος	113-114
Ἐκδοσις τῶν Βιβλίων «ΠΡΟΒΟΛΕΥΣ» καὶ «ΔΑΚΤΥΛΟΔΕΙΚΤΗΣ»	115-120

Ἐπίσκεψις τοῦ γράφοντος εἰς τό Ἁγ. Ὄρος καί εἰς ΑΚΜΑ . .	121-122
Ἐκδοσις τῶν 4 τελευταίων βιβλίων του ἤτοι: «Πρόχειρος Πνευματικός Καθρέπτης», «Θεία Ἀγανάκτησις», «Ἀπομόνωσις» (ἔνθα ἐμπεριέχεται ἡ μήνυσις τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσσοστόμου Παπαδοπούλου, ἡ ἐκδίκασίς της εἰς τό Κακουργοδικεῖον Χαλκίδος καί ἡ πανηγυρική ἀθωωσίς του), καί ἡ «ΑΜΥΝΑ ΕΝ ΑΠΟΜΟΝΩΣΕΙ»	123-138
Διάφορα δημοσιεύματα ἀφορῶντα τόν Γέροντα π. Ἀρσένιον ΚΟΤΤΕΑ – Ἐκθεσις τοῦ Μαρωνείας κ. Ἀνθίμου	139-145
Κρίσεις διά τό ἐκδοτικόν ἔργον τοῦ π. Ἀρσενίου Κοττέα	146-149
Τελευταία ἀναχώρησίς του ἐκ τῆς Καλύθης του	150-151
Ἐκδημία πρός Κύριον τοῦ π. Ἀρσενίου	152
Ἐκδημία πρός Κύριον τοῦ π. Κυρίλλου	153
Ἀναγγελία θανάτου τοῦ Γ. π. Ἀρσενίου εἰς πρόσωπα πνευματικῶς συνδεδεμένα μέ αὐτόν	154
Περί τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τήν 14ην Σεπτεμβρίου τοῦ ἔτους 1925	155-158
Ἐπίλογος	159-160

Πρόλογος

Εἴκοσι καὶ τέσσαρα ἔτη συνεπληρώθησαν ἀπὸ τῆς ἐν Κυρίῳ κοιμήσεως τοῦ ἀειμνήστου Ἐρημίτου πατρὸς Ἀρσενίου (Α) Κοττέα (Κ) Μοναχοῦ (Μ.) Ἀγιορείτου (Α) ὅστις καὶ ἄφησε ἀνεξάληπτον τὴν σφραγίδα τῆς προσωπικότητός του εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς Πίστεως Ἱερὸν Ἀγῶνα μετὰ τὸ ἔτος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς μεταρρυθμίσεως (1924) σθεναρῶς ὁμολογῶν καὶ ἀγωνιζόμενος, διὰ τὰ ὅσα λυπηρὰ καὶ ὀλέθρια ἔμελλαν νὰ ἔλθουν, ὅπως καὶ ἦλθον, εἰς ὄλον τὸ Πλήρωμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἰδιαίτερος τῆς Ἑλληνικῆς τοιαύτης.

«Ἡ Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας θά στιγματίσῃ μίαν ἡμέραν τὸ ὄνειδος καὶ τὸ αἶσχος Ἱεραρχῶν καὶ Ἀρχηγῶν τῆς Ἑλλην. Ἐκκλησίας οἵτινες ἔρριψαν εἰς τὸν βόρβορον Ἱερά καὶ Ὅσια, ἅτινα ἐνεπιστεύθη εἰς αὐτούς ἢ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία καὶ οἵτινες κατεπρόδωσαν καὶ ἠτίμασαν τῆς Ὁρθοδοξίας τὰ Ἱερά καὶ ἀπαρασάλευτα τείχη».

Παρουσιάσθη, ὁ πρωτοπόρος αὐτός ἐκ τῆς ἐρήμου τοῦ Ἁγίου Ὁρους (Ι. Μ. Μέγ. Λαύρας) πανέτοιμος, πρὸς κοσμικὸ περιβάλλον, εἰς ἡλικίαν 43 ἐτῶν, μέ διαπαιδαγώγησιν οὐχὶ τὴν τυχοῦσαν καὶ ἐπίπλαστον, ἀλλ' ἐκείνην πού προῆλθεν ἀπὸ εὐσεβεῖς Γονεῖς, Διδασκάλους Θεοσεβεῖς καὶ ἐν συνεχείᾳ –ἐν Ἁγίῳ Ὁρει– ἀπὸ θεοφωτίστους Ὁσίους Γέροντας.

Μέ αὐτὰ τὰ ἐφόδια προσῆλθεν ὡς πεπειραμένος Ἀσκητής, μέ ἔτοιμο διβλίον, νὰ ἀντικρούσῃ τὴν πρωτοφανῆ καὶ ἀσεβῆ Ἐκκλ. καινοτομία, μεταβολῆς τοῦ Ἐορτολογίου, ἐν μέσῳ πρωτάριδων –ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον–. Ἀνυποχώρητος γινόταν καὶ ἀτεγκτος ἐκεῖ μόνον ὅπου ὑπῆρχε σοβαρὴ δλάβη τοῦ Ἰδεολογικοῦ πνεύματος - συμφέροντος τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος.

Ἡ ἐχεμύθεια, σοβαρότης καὶ τὸ εἰρηνικόν ὕφος κατὰ τὰς συζητήσεις καὶ διαλόγους διέκριναν τὸ ποιόν του, ὅτι ἄλλης ὑφῆς ἄτομον εἶναι, ἄξιον ἰδιαίτερας προσοχῆς. Ἡ διερευνητικότης τοῦ βλέμματός του μέ κάθε συνομιλητὴν φανέρωνε τὴν ὑπεροχὴν του καὶ ἐν κατακλείδι, ἀστείότητες καὶ γέλοια οὐδέποτε εἶχαν θέσιν εἰς τὴν συμπεριφορὰν του, ἀλλ' ἐάν κατὰ σύμπτωσιν, ξεγλυστροῦσε πρὸς κάτι τέτοιο,

ἀμέσως ἐλεηνολογοῦσε ἑαυτὸν, ὅτι σύντομα θά ἐπακολουθήσουν θλίψεις καί πικρία, ὅπως καί συνέβαινε.

Τοῦ ἐδωρήθη παρά τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ τόση δυνατή ὀξύνοια γνώσεων καί ἰδιαίτερος κάθε Ἑλληνικῆς λέξεως ἔννοια καί ἀδυνατουῖσε νά τοῦ παράσχη τήν εὐφράδειαν τῆς τελείας προφορᾶς; ὄχι, ὄχι! Ὁ Κύριος γνωρίζει τό πῶς αὐτό συνέβη μέ πολλούς Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἴσως καί αὐτό ἔν ἀπό τὰ αἴτια νά τόν θέσουν εἰς κοινήν περιφρόνησιν ὅσοι τόν φθονοῦσαν.

Νά σκιαγραφῆσθαι τίς τόν ἄνδρα τοῦτον εἶναι πολύ δύσκολον. Συνέγραψε τήν βιογραφίαν ὁ μετέπειτα Πατριάρχης Φιλόθεος Κόκκινος τοῦ προκατόχου του Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, ἀλλ' ἦτο –περίπου– ἰσοστάσιος ἐκείνου κατά τήν πολιτείαν καί βίον καί διά τοῦτο ὁ εὐλαδῆς ἀναγνώστης μελετῶντάς την ἀνέρχεται εἰς ὑπεργείους χώρους ἐπειδή ἀμφότερα τὰ πρόσωπα ἦσαν τῆς ἰδίας ἀρετῆς καί ὅσα ἀπεισιώπησε διά τῶν συγγραμμάτων ὁ ἐξυμνούμενος, νά τὰ συμπληρώσῃ ὁ ἐξυμνῶν μέ μοναδικόν καί ἀποκλειστικόν σκοπόν τήν δόξαν τῆς Ἐκκλησίας. Τό Κυριακόν λόγιον εἶχε πάντοτε κατά νοῦν: «Ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ λαλῶν τήν δόξαν τήν ἰδίαν ζητεῖ, ὁ δέ ζητῶν τήν δόξαν τοῦ πέμψαντος αὐτόν οὗτος ἀληθῆς ἐστί καί ἀδικία ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστιν». (Ἰωαν. Ζ' 18).

Ὁ δρόμος τῆς ζωῆς του –ὡς ὁ ἴδιος ἔχει διατυπώσῃ– ἐν τῷ Ὁρθοδόξῳ Μοναχισμῷ ἦτο προχαραγμένος ἀνωθεν καί δέν ἐπιτρέπετο εἰς αὐτόν ἡ ἐκλογή διαφορετικῆς τακτικῆς.

Μέ αὐτά τὰ ὀλίγα τελειῶνω, διά νά ἐπακολουθήσῃ ἡ ἐξιστόρησις –ὅσον τό δυνατόν ἀληθινή καί σαφεστέρα– ὅλων ἐκείνων πού παρά τοῦ ἰδίου ἤκουσα καί εἶδον καθ' ὅλην τήν διάρκειαν τῆς γνωριμίας μας, ὡς ἕνας ἀπλός μαθητής καί βοηθός τῆς ἀλληλογραφίας του.

Εὐχομαι δέ ἐκ βάθους καρδίας ὅπως ὅλα αὐτά πού ἐξιστοροῦνται καί διατυπώνονται διά πρώτην φοράν, φανοῦν χρήσιμα εἰς κάθε ἀναγνώστην καί ἰδιαίτερος εἰς ὅσους τόν κατέκριναν ἀδίκως καί τόν δυσφήμισαν ἀναιτίως νά ἐξαιτήσουν παρά Θεοῦ ἄφεσιν ἁμαρτιῶν. Ἀμήν.

Ἁγιον Ὅρος

Καψάλα 7-1-2002

Ἰλαρίων Μοναχός Ἁγιορείτης

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Ἄνατροφή, μόρφωσις του εἰς Ρουμανίαν

Γεώργιος καὶ Ἀλεξάνδρα οἱ Γονεῖς του
Ἐγεννήθη εἰς Φωξάνην Μολδαβίας τὴν 6.6.1881.

Δευτερότοκος υἱός με Βαπτιστικὸ ὄνομα Στυλιανός. Ἡ ὀνομασία αὕτη πού τοῦ ἐδόθη προῆλθεν ἀπό τό κάτωθι περιστατικόν: Οἱ προγενέστεροι ἀδελφοί του εἰς πολὺ μικράν ἡλικίαν ἀπέθνησκον καί ὡς ἐκ τούτου παρήγγειλε ἡ Μητέρα του εἰς γνώριμον καί εὐσεβῆ Ἀγιογράφον τὴν ἀπεικόνισιν τοῦ προστάτου τῶν νηπίων Ἀγίου Στυλιανοῦ, ὅπως καί ἔγινε. Ὅπισθεν ταύτης ἐγράφη ὁ σκοπός —ὅτι ἀφιεροῦται εἰς τόν Ὁρθόδοξον Μοναχισμόν ὅταν ἐνηλικιωθῆ— καί με ἡμερομηνίαν ἀγιογραφήσεως.

Τὴν εἰκόνα αὐτὴ τὴν τοποθέτησαν εἰς τό Εἰκονοστάσιον τοῦ σπιτιοῦ των. Ἀργότερον ἐγεννήθη ἄρρεν τέκνον ὀνομάσθη Στυλιανός καί ἡ ὑγεία του ἐξελίσσετο κανονικῶς χωρὶς νά παρουσιάζονται δυσκολίας εἰς τὴν ἀνάπτυξίν του.

Ὅταν ἔμαθε τὰ γράμματα, τὰ πρῶτα ἔτη, φύσει περίεργος πληροφορήθη τό ἱστορικὸ τῆς ὀπισθεν τῆς ἐν λόγῳ εἰκόνας γραφέν.

Ὁ Πατέρας του ἐξεύρε εὐσεβῆ Διδάσκαλον, ὃν ἐμίσθωσεν καί τόν ἐδέχθη ὡς οἰκιακόν πρόσωπο, πρὸς διαπαιδαγώγησιν μόνον τοῦ μικροῦ Στυλιανοῦ.

Φιλομόναχος ὢν ὁ Διδάσκαλος, ἔπειθε ὀλίγον κατ' ὀλίγον τόν μαθητὴν του, ὅτι ἡ ἐπιθυμία τῆς Μητρός του εἰς τό νά γίνῃ Μοναχός ἔπρεπε νά πραγματοποιηθῆ, ἐφ' ὅσον καί αὐτός συμφωνήσῃ καί ἀναλάβῃ τό ὅλο βάρος καί τίς περαιτέρω εὐθύνες.

Ἐκτοτε, συχνά ἔλεγε: Θά γίνω Μοναχός. Βλέποντας ὁ πατέρας του τὴν ἐξυπνάδα καί πρόοδον τοῦ μικροῦ, ἤρχισε νά τό μαλώνῃ καί νά μὴ ξαναλέγῃ αὐτὰ τὰ λόγια: ἀντί ὅμως αὐτοῦ, αὐτός τόσο καί περισσότερο τό διεκλήρυττε, ὥσπου μιά μέρα, θυμωμένος τόν ἀρπάζει ἀπό τὰ ροῦχα τῆς πλάτης του καί τοῦ βάζει τό κεφάλι εἰς τό κούτσουρο πού τεμαχίζομε τὰ λιανόξυλα καί με τό ἄλλο παίρνει τό κοφτερό τσεκούρι, ἀπειλώντας τόν νά τοῦ κόψῃ τό λαμόν ἐάν συνεχίξῃ νά

λέγη αυτά. Παρ' ὅλα ταῦτα ὁ μικρός ἐπέμενε καί ὁ πατέρας κτυπᾷ τό τσεκούρι στό ἄκρο τοῦ ξύλου μέ ἀποτέλεσμα νά λιποθυμήσῃ ὁ Στυλιανός. Μετά ἀπό τίς πρῶτες βοήθειες συνήλθε ἐξακολουθώντας νά διακηρύττῃ τήν ἐν λόγῳ ὁμολογίαν.

Μετά ἀπ' αὐτόν ἐγεννήθη καί ἄλλο ἄρρεν τέκνον, Γρηγόριος ὀνόματι, καί τέλος ἀδελφή, ὡς τελευταία, μέ τό ὄνομα Ἀγλαΐα.

Εἰς τήν κωμόπολιν Κοττέστι, ἀποτελουμένην κατά τό πλεῖστον αὐτό Ἑλληνας τῆς Λακωνίας καί πολλοί ἐξ αὐτῶν μέ αὐτό τό ἐπίθετο, ὁ Πατέρας του εἶχε τά πρωτεῖα. Διεκρίνετο μέ ἡγετικές ἰκανότητες καί δραστηριότητες. Δήμαρχος ἐπί πολλά ἔτη ἀναρίθμητα τὰ στεφανώματα πού εἶχε κάμει καί οἱ βαπτιστικοί του προύχοντας πραγματικός μέ τήν ἀμέριστον φιλοξενίαν τοῦ σπιτιοῦ του, ὡς ἐσυνηθίζετο τότε.

Κτήματα ἐφορότατα, ποτιστικά καλλιεργήσιμα εἰς διαφόρους τοποθεσίας ἦτο ἡ ἀκίνητος περιουσία του. Κῆποι, καρποφόρα δένδρα, ἀμπελῶνες, μελισσοτροφεῖον καί βουστάσιο συνεπλήρωναν τό βίος του, ἐκτός βέβαια ἀπό τό ἀστεῖρευτο ὑπόγειο ὀρυκτόν ἄλλας εἰς ὠρισμένο κτῆμα του, τοῦ προσέδιδεν σημαντικήν οἰκονομικήν εὐεξίαν.

Σημειῶνω καί τοῦτο: προϋπῆρχε καί μεγαλύτερος ἀδελφός Γεώργιος, καχεκτικός κατά τό σῶμα, ἀλλ' ἀργότερον ἀνέλαβε εἰς τήν ὑγείαν (καί ἐξελήχθη εἰς ἐπιθεωρητήν Γεωργικῶν Σχολείων), καί ἀπέκτησε δύο ἄρρενα τέκνα ἐκ τῆς συζύγου του Ὀλγας, ἐξελιχθέντα εἰς Μηχανικούς: INGINERI.

Ἡ Διδασκαλία τῶν μαθημάτων Δημοτικοῦ καί Γυμνασίου ἐγίνετο κατ' οἶκον. Δίς τοῦ ἔτους προσήρχετο πρός ἐξέτασιν καί προήγετο πάντοτε μέ βαθμόν ἄριστα.

Καί μία ἄλλη ἀξιόλογος διήγησις.

Νέος ὢν ὁ Στυλιανός μέ ἄλλους συμμαθητάς καί φίλους, εἶχον ἐκδράμει εἰς ἐξοχικήν καί δασώδη περιοχὴν χάριν διασκεδάσεως καί ὡς ἡμερήσιον ἐνασχόλησιν συμφώνως τοῦ Σχολικοῦ προγράμματος, ὅπου ὅλως παραδόξως, ἔχασε τήν ἐπαφήν μέ τούς ἄλλους περιεπλανόμενος εἰς ἀδάτους τόπους, ἐκβάλων καί κραυγές ἀγωνίας δι' αὐτήν τήν ἀπομόνωσιν, ὥσπου σέ μιά στιγμή, ἀκούει ἀνθρώπου φωνήν νά τόν προσκαλῇ πλησίον του ὀνομάζοντάς τον μέ τό ὄνομά του λέγο-

ντας ἐν συνεχείᾳ: καί ἐγώ Στυλιανός ὀνομάζομαι· μή ἀνησυχεῖς, μιά ἡμέρα θά εἶσαι μαζί μου καί μετὰ θά ἐπιστρέψης, διότι θά ἔλθουν πρὸς ἀναζήτησίν σου, ὅπως καί ἔγινε. Ἦκουσε παρ' αὐτοῦ τοῦ Ἐρημίτου ὅλα ὅσα ἀργότερον ἐπηκολούθησαν εἰς Ρουμανίαν καί Ἄγ. Ὀρος. Τὴν μεθεπομένην ἡμέραν τὸν ὀδήγησε ὁ Ἀσκητὴς πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, πού ἤρχοντο οἱ ζητοῦντες τον.

Παρηκολούθησε μαθήματα Σχολῆς Δημοδιδασκάλων καί Γεωποινικῶν. Διορίσθη καί ὑπηρέτησε ἐπ' ὀλίγον ἐντὸς τῆς περιοχῆς Μολδαβίας εἰς Γεωργικὸν Σχολεῖον.

Μετὰ ἀπ' αὐτό, συγγενῆς τοῦ πατρὸς του, μέ τὸ ἴδιο ἐπίθετο καί μέ βαθμὸν Συνταγματάρχου (εἰς ἐπιτελεῖον Στρατοῦ) πρὸς ἐθελοντικὴν ἐκπλήρωσιν τῶν στρατιωτικῶν του ὑποχρεώσεων, τὸν εἰσήγαγε εἰς Ἀνωτέραν Σχολήν. (Αὐτὴν τὴν ἐνέργειαν τὴν θεωροῦσε ἐκ Θεοῦ Προνοίας, ἵνα διὰ τῆς πείρας ἀποκτήσῃ γνώσεις στρατιωτικοῦ πνεύματος, χρησίμους εἰς τὴν ζωὴν του).

Συνεπληρώθη ἡ ἐθελούσιος στράτευσις.

Οἱ Γονεῖς ὅμως προσέβλεπον εἰς ἐξεύρεσιν νύμφης· ἡ παιδικὴ ἐκείνη ὁμολογία ξεχάστηκε· ὁ Διδάσκαλός του, ἐκὼν-ἄκων ἀπεμακρύνθη καί ἡ ἐξεύρεσις καταλλήλου προσώπου, μέ τὰ ἀντίστοιχα, σχεδόν, προτερήματα ἐξευρέθη.

Ἡ ἡμέρα τῶν ἀρραβῶνων ὀρίσθη. Προσκεκλημένοι συγγενεῖς, φίλοι καί γνώριμοι, χαρμόσυνος στολισμός τοῦ σπιτιοῦ ἐμαρτύρουν τὴν Χαράν.

Οἱ συνηθισμένες εὐχές ἀντηλλάσσοντο καί ὅταν ἦλθε ἡ σειρά τοῦ γαμβροῦ ὑψώνοντας τὸ ποτήρι του, τότε ὅλως παραδόξως ἠκούσθη κρότος ραϊζοντας μέ ἐμφανῆ γραμμὴ. Μεγάλον σὸκ συνετελέσθη μέσα του· σκέψεις καί προγράμματα πού ἐπεκράτουν μέχρι πρό ὀλίγου, ἀνετράπησαν μέ πολὺν προβληματισμόν. Ἡ εὐωχία συνεχίσθη καί τελείωσε κανονικά δι' ὅλους τοὺς ἄλλους, πλὴν αὐτοῦ. Πίστευσε εἰς τὴν ἐνοχὴν του καί ἔπρεπε νά ἐξευρεθεῖ διέξοδος.

Δέν παρῆλθον δέκα ἡμέραι σχεδόν καί ἡ Μητέρα του ὑπέστη ἡμιπληγία κατὰ τὸ ἦμισυ τοῦ στόματός της καί μέ τελεία ἀφωνία. Κατέκοιτο κλινήρης. Μετὰ ἑβδομάδα σχεδόν, ὅλως αἰφνιδίως, ὀμίλησε,

μόνον πρὸς αὐτόν τόν υἱόν της: ἐκτέλεσε τὸν σκοπὸν σου τὸ συντομώτερον καὶ πάραυτα ἔκλεισε τὰ μάτια της γιὰ πάντα.

Τὸ ράγιμα τοῦ ποτηριοῦ, τὸ πλήγμα τῆς ἀσθενείας, ὁ θάνατος τῆς Μητρός του καὶ ἡ συγκατάθεσις τοῦ Πατέρα, μετὰ τὸ 40θήμερον μνημόσυνόν της νὰ δευτεροῦπανδρευθεῖ τὸν ἔφερον εἰς τὴν τετελεσμένην ἀπόφασιν νὰ ἀναχωρήσῃ ὀριστικῶς δι' Ἅγιον Ὅρος.

Πρὶν ἀκόμη ἀναχωρήσῃ ξεχώρισε μικρὸ χρηματικὸ ποσὸ ἐκ τοῦ Οἰκογενειακοῦ Ταμείου καὶ μέ ὅσα εἶχε αὐτὸς δι' ἑαυτὸν ὡς ἔξοδα μετακινήσεώς του μέχρι Ἁγίου Ὁρους. Αὕτη ἦτο καὶ ἡ αἰτία (δῆθεν ὑπεξαίρεσεως πολλῶν χρημάτων ἐκ τοῦ Οἰκογενειακοῦ Ταμείου) διὰ νὰ εὕρῃ μεγάλη δυσκολία πρὸς συνέχισιν τοῦ ταξειδίου του, παρὰ τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Λιμεναρχείου Κωνσταντινουπόλεως, προηγηθείσης εἰδοποιήσεως τοῦ Πατρός του πρὸς τὸν ἐκεῖ Ρουμάνον Πρόξενον καὶ αὐτὸς πρὸς τίς Τουρκικὰς Ἀρχάς τῆς πόλεως.

Ἄφιξις του εἰς Ἅγ. Ὅρος

«Ἔτος 1904. Προσῆλθεν ἀρχικῶς εἰς τὴν ἐνταῦθα Ἱερὰν Σκήτην (Ρουμανικὴν) Τιμίου Προδρομοῦ, ἐξάρτημα Ἱ.Μ. Μεγίστης Λαύρας. Ἐγένετο δεκτὸς ὡς **Δόκιμος Μοναχός.** Ὅταν τοῦ ζήτησαν καὶ παρέδωσε ὅσα γραπτὰ στοιχεῖα εἶχε μαζί του, μέ τίς ἐνασχολήσεις εἰς Ρουμανίαν (Διδάσκαλος, Γεωπόνος καὶ ἑθελοντής Ἀνωτέρας Στρατιωτικῆς Σχολῆς) ὑποψιάσθησαν οἱ Προϊστάμενοι, ἐφαρμοζόντες αὐστηρὰ προληπτικά μέτρα. Τοῦ ἔδωσαν νὰ φορῇ καλογερικὸ **σκοῦφο** ὄχι μαύρου χρώματος, ἀλλὰ πρὸς τὸ **βαθὺ κόκκινον καὶ ὑποδήματα μέ προκαδούρα,** ὥστε κάθε του κίνησις νὰ γίνεται ἀντιληπτὴ, εἴτε ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας – μέ δάπεδο πλακάκια, εἴτε ἐκτὸς αὐτῆς. Ἐν ὀλίγοις, ὡσάν νὰ τοῦ ἔλεγον: ἄλλο μέρος νὰ εὕρῃς καὶ ὄχι ἐδῶ».

Εἰς ὅλην τὴν **τριμηνιαίαν** –περίπου– τακτικὴν, ἀπελπίσθη, διότι δέν εὐρέθη κανεὶς νὰ τοῦ συμπαρασταθῇ καὶ μάζεψε τὰ ὀλίγα ἀτομικά του εἶδη πρὸς ἀναχώρησιν.

Ξεκίνησε πεζοπορῶντας ἄνευ συγκεκριμένου τόπου καταλήξεως καὶ προχωρῶντας ἔφθασεν εἰς Ρωσικὸν Κοινόδιον (Γουρνοσκῆτη) παραμέ-

ωντας ἐκεῖ μέ τό ψευδώνυμον Εὐστάθιος, ὡς προσκνητής. Καί ἐκεῖ ἄλλος πειρασμός, ὥσπου πῆρε ἀπόφασι ἐπιστροφή εἰς Ρουμανίαν.

Προτοῦ ἐξέλθει τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ὅλως παραδόξως παρουσιάσθη καθ' ὁδόν ὁ ἅγιος ἐκεῖνος Διδάσκαλός του καί ἀφοῦ τόν ἤλεγξε διά τήν ἀρραβῶνα κ.ἄ. τόν συνεμβούλευσε προτρέποντάς τον νά παραμείνη καί νά ὑπομένη πάντα πειρασμόν, διότι αὐτό εἶναι τό θεϊκό θέλημα.

Ἐπήκουσε καί προσῆλθε ὡς **Δόκιμος Μοναχός** εἰς τό Κελλίον «Ἁγίος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος» Κουκοβίνας Προβάτας Ἱ. Μονῆς Μεγίστης Λαύρας ἐπί 2 1/2 ἔτη, Γέροντος Θεοδοσίου Ἀρχιμανδρίτου, ἀλλά κρυφοῦ ἐθνικιστοῦ καί Μασώνου (Ἀπομ. σ. 146) ὅπου καί ἔλαβε τό μοναχικόν ὄνομα ΑΡΣΕΝΙΟΣ τήν 22αν Μαΐου.

Ἡ ἀκαταστασία καί τό κοσμικό πνεῦμα εἰς διαφόρους ἐνασχολήσεις καί ἐργασίας ὅλου τοῦ προσωπικοῦ αὐτοῦ τοῦ Κελλίου, δέν τόν ἀφηνάαν ἤσυχο, καί τό σπουδαιότερο ὅτι ὁ Γέροντας σχεδίαζε νά τόν κάμει Ἱερέα διά τίς ἀνάγκες τοῦ Κελλίου καί αὐτός ὁ ἴδιος νά περιέρχεται τήν Ρουμανίαν πρὸς συλλογήν χρημάτων καί ὑποτακτικῶν, ἀλλά καί πρὸς προσέλευσιν προσκνητῶν.

Καί μίαν ἄλλη τελευταία λεπτομέρεια εἰς τό ἐν λόγῳ Κελλίον.

Εἰς ἐπίσημον Ἐκκλησιαστικὴν ἑορτὴν προσεκλήθη Ἀρχιερεύς, ἀπ' ἐκείνους πού ἐσχόλαζον ἐδῶ, (κατόπιν ἐγκρίσεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου), ἵνα συμμετάσχη λειτουργῶν. Ὁ ἀπώτερος σκοπός ἦτο ἄλλος ἢ χειροτονία τοῦ π. Ἀρσενίου εἰς Διάκονον. Ἀφοῦ πληροφορήθη τοῦτο διαφωνῶντας ἐντόνως, τόν ἐκλείδωσαν εἰς τό δωμάτιόν του, διά νά πεισθῇ τελικά καί ἀποδεχθῇ τό μελετώμενον. Αὐτός ἐν μέσῳ νυκτός σχίζει τὰ σεντόνια εἰς λουρίδια καί διά τοῦ παραθύρου κατέρχεται κάτω, ὅταν οἱ ἄλλοι ἐκομοῦντο, πέρνοντας τόν τορβάν, ἀτομικά ἔγγραφα καί μία φανέλα. Φεύγοντας ἀπομακρύνθη καί ὅταν μέτ' ὀλίγον συνῆλθε ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ταραχὴ, ἀπεφάσισε νά κατευθυνθῇ πρὸς τήν ἄλλην πλευρᾶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους, τήν Δυτικὴν, πρὸς τὰ Κατουνάκια, περιοχὴ τῆς ἰδίας Ἱ. Μονῆς, ἐφ' ὅσον ἦτο γνωστός εἰς τοὺς Προϊσταμένους.

Κατέφυγε εἰς γέροντα Μοναχόν Νήφωνα, Ρουμάνον, κουταλοποιόν, ὡς ἓνα προσωρινό καταφύγιον, γνωστοῦ ὄντως ὅτι δέν ἐπρόκειτο περὶ ὑποταγῆς.

Συμφώνησε καί τόν ἐδέχθη ὁ Γέρων μετά χαρᾶς. Οἱ λυγμοί καί τά δάκρυα τοῦ ὑποτακτικοῦ καθημερινῶς συνεχίζοντο, ὥσπου κάποια μέρα, βλέποντάς τον ἔτσι ὁ γείτων Γέροντας Νάρκισσος, πού γνώριζε τά συμβάντα, τοῦ ὑπέδειξε μέ τό χέρι του τήν τοποθεσίαν τῆς κορυφῆς τοῦ πετρώδους βουνοῦ: «Ἅγιος Ὑπάτιος», πού διέμενε ὡς καθιώτης ὁ Γερο Θεοφύλακτος, Ρουμάνος, εἰς τό ἐκεῖ Κελλίον, ἐπιδιορθωτής ὠρολογίων, ἀσθενής εἰς τόν στόμαχον καί μέ ἀνοικτήν πληγήν εἰς τήν κνήμην τοῦ ποδιοῦ του. Ὅταν ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ Γερο-Νήφωνος ἀνέθηκε ὁ π. Ἀρσένιος ἐκεῖ καί συνδιαλεγόμενοι κατέληξαν εἰς τό συμπέρασμα:

Νά διαμένῃ ὁ κάθε ἕνας εἰς αὐτό τό Κελλίον χωριστά ὡς ἐνοικιαστής, ἀλλά κρυφά ὡς ὑποτακτικός ὁ π. Ἀρσένιος πρὸς τόν Γέροντα Θεοφύλακτον. (Περί τοῦ ἀειμνήστου Γέροντος Θεοφυλάκτου ἔχω σημείωσις σέ ἰδιαίτη φυλλάδα, ὅσα μοῦ εἶχε διηγηθῆ κατά περιόδους ὁ πατήρ Ἀρσένιος Κοττέας).

Πνευματική Μοναχική διαβίωσίς του

(Ἀπ' ἐδῶ καί πέρα ἀρχίζει ἡ πραγματική πνευματική ζωὴ τοῦ Ἀρσενίου Κοττέα Μοναχοῦ Ἀγορείτου καί ἀναγραμματιζόμενου: Α.Κ.Μ.Α.).

Δέν πέρασε πολὺς καιρὸς καί μετοίκησαν εἰς Γυφτάδικα (Ι.Μ. Παντοκράτορος) ἔνθα ἠξιώθησαν καί θείας ὀπτασίας καί ἐκεῖ τόν ἔκαμε Μεγαλόσχημον Μοναχόν μέ τό ἴδιο ὄνομα –Ἀρσένιο– καί ἐν στενῷ κύκλῳ, ὡς εἴθισται τό τοιοῦτον εἰς Ἐρημίτας Ἀσκητάς, δίδοντάς του συγχρόνως καί τήν τελευταίαν ἐντολήν **Ἰερεὺς νά μὴ γίνῃ, Ὑποτακτικούς ὡς Γέροντας νά μὴ ἀναλάβῃ καί χειραφία μετὰ Γυναικῶν οὐδὲ ἄλλως νά κάμῃ** καί ὅλα αὐτά διὰ νά ἐνεργῇ ἀπερισπάστως εἰς τό ἔργον πού ἐπρόκειτο νά τοῦ ἀνατεθῆ. Ἡ πιστὴ τήρησις αὐτῶν καί πολλῶν ἄλλων πού τοῦ ἔδωσε ὁ ἀειμνήστos Γέροντάς του, ἦσαν τά ἰσχυρὰ ἐφόδια, ὥστε ἀκηλίδωτος νά διέλθῃ ὅλα τά ἔτη συνεργαζόμενος μέ Κληρικούς καί Λαϊκούς εὐρισκόμενος εἰς τόν κόσμον.

Ἐπηκολούθησε καί ἡ τελευταία μετακίνησις πρὸς τόν Ἄθωνα, εἰς Κερασιά, Κελλίον «Παναγούδα» καί ὑπὸ κατοχὴν Ρώσσου Γέροντος, πάλι ὡς καθιώται, ὥσπου οἱ Προϊστάμενοι τῆς Ἰ.Μ. Μέγ. Λαύρας εὐ-

σπλαγγνίσθησαν ὅλες αὐτές τίς περιπέτειες τοῦ Γερο-Θεοφυλάκτου, ὅστις ἦτο πολὺ γνωστός καὶ ἀγαπητός παντοῦ διὰ τὸ φιλήσυχον καὶ τὴν τιμότητα τοῦ ἐργοχείρου του καὶ τοῦ παρεχώρησαν δι' Ὁμολόγου τῆς Μονῆς, ἓνα μικρὸ καλύδι εἰς τὴν Ἱ. Σκήτην τοῦ Ἀγίου Βασιλείου, ἀκριβῶς ἄνωθεν τοῦ Κυριακοῦ. Αὐτὸ τὸ ὁμολόγο ἴσχυσε μέχρι τὸ ἔτος 1927, ὅτε ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ὁ Γέρο Θεοφύλακτος καὶ ἐγράφη πρῶτος ὁ Α.Κ.Μ.Α. μέ δευτέρο πρόσωπο τὸν Ἱεροδιάκονο Πάμφιλο, Ρουμάνο, πού ὑπηρέτησε, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας τοῦ π. Ἀρσενίου, τὸν ἀείμνηστο Γέροντα.

Μέ τίς πιό ἀπαραίτητες ἐπισκευές τοῦ καλυβιοῦ αὐτοῦ, τὸν ὑπόλοιπο χρόνο τὸν περνοῦσαν ἐπιδιορθώνοντας ὥρολόγια πρὸς ἐξοικονομῆσιν τῶν ἀπαραιτήτων καὶ τὴν παρακολούθησιν καὶ μελέτην δημοσιευμάτων γύρω ἀπὸ τὰ σχεδιαζόμενα καὶ μελετώμενα προγράμματα πρὸς Ἐκκλησιαστικὰς μεταρρυθμίσεις ἐκείνης τῆς ἐποχῆς ἔχοντες ἐκπεφρασμένην γνώμην ἐπὶ ὅλων αὐτῶν.

Ἐπίκτησις ὁμολόγου Καλύδης

Εὕρισκόμεθα εἰς τὸ ἔτος 1909. Ὁμολόγον Καλύδης Γέροντος Θεοφυλάκτου. Ἀνταρτικά σώματα εἰς Μακεδονίαν. Κομιτατζήδες βαιοπραγίαι Βουλγάρων.

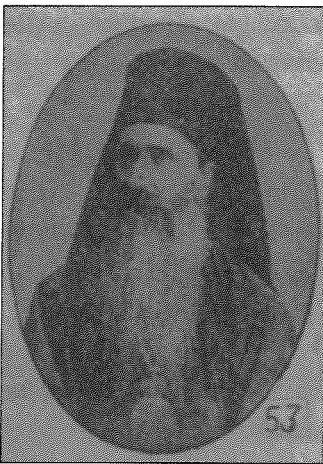
Ἰδιοχείρως ὁ ΑΚΜΑ ἀντέγραψε, μέ πολὺ ψιλὰ καὶ μικρὰ γράμματα Ρουμανιστί τὸ διβλίον τοῦ Ἀγίου Συμεών τοῦ Νέου Θεολόγου «Ἄπαντα» εὕρισκόμενον τὴν σήμερον εἰς Ἱ. Μοναχικὸν Ἡσυχαστήριον Μοναζουσῶν, καὶ εἰς διπλοῦν δακτυλογραφημένον τὴν φιλοκαλίαν (Ρουμανιστί) μέ πολλές προσθήκας ὑποσημειώσεων καὶ διευκρινίσεων Ἀγίων Πατέρων τῆς Ὁρθ. Ἐκκλησίας, Ἑλλήνων, Ρώσων, Ρουμάνων κ.ἄ. Ἐπ' αὐτοῦ ἀναφέρω καὶ τὸ κάτωθι περιστατικό: Δύο φορές τοῦ ἀνέτρεψε τὸ κάθισμα καὶ τὸν πέταξε κάτω-ἄνευ τραυματισμοῦ – τὸ πονηρόν πνεῦμα, ὅταν δακτυλογραφοῦσε τὴ Φιλοκαλία.

Παραμονές μεγάλων Ἐκκλησ. ἐορτῶν θερινῆς περιόδου παίρνοντας μαζί των ὀλιγοστά φαγώσιμα καὶ ἀπὸ μία κουδέρτα, ἀναχωροῦσαν εἰς τὰ γνωστὰ σπήλαια, πού εἶχαν καὶ ὀλίγο νερὸ ἐντός, πρὸς ἀποφυγὴν

ἐπισκεπτῶν διά διορθώσεις ὠρολογίων κ.ἄ. Αὐτή ἡ ἔξοδος ἦτο πραγματικό καταφύγιο (νοτιανατολική πλευρά τοῦ Ἴθωνος) τότε μέ τήν πυκνοτάτην ἐκείνην βλάστησιν καί τά αἰωνόβια δένδρα πού τήν σκέπαζαν μέχρι τό ἔτος 1947 πού εἰσέβαλον οἱ Ἑαμοελασίτες μέ ἀντάρτες καί ποιμνιοστάσια, ὅποτε ἡ μεγάλη ἐκείνη πυρκαγιά κατέστρεψε ἐκτεταμένες ἐκτάσεις μέ τελείαν ξεγύμνωσιν καί τῆς ἐλαχίστης πρασινάδας.

Σύνταξις καταλλήλου βιβλίου κατά καινοτομιστῶν

Τήν ἀρχική συμβουλή καί προτροπή διά τήν συγκέντρωσιν γραπτῶν στοιχείων, δι' ὅσα ἐλέγοντο καί ἐγράφοντο ἀπό ἀρχές τοῦ 1900 καί ἐντεῦθεν τήν εἶχε δεχθῆ ἐκ μέρους τοῦ ἀειμνήστου Πνευματικοῦ του Γερασίμου Σαφιεῖμ ἐπισκόπου «Ρώμαν» καί τήν ἐφήρμοξε ἄνευ διακοπῆς.

Γεράσιμος Σαφιεῖμ
Ἐπίσκοπος «Ρώμαν».

Ὡς ὑποτακτικός ἐδῶ εἰς Ἴθιον Ὄρος, πειθάρχησε ἐνσυνειδήτως εἰς τήν ἀπόφασιν τῶν 3 σοφῶν Γερόντων, μέ θεοφώτιστον διάνοιαν: Μοναχοῦ Ἰγνατίου, προϋσταμένου Λεπροκομείου Ἰθήρων, Μοναχοῦ Νικολάου 6' γραμματέως τοῦ Οἴκουμ. Πατριαρχείου, τοῦ Γέροντος Πολυκάρπου, πρῶην Πνευματικοῦ τοῦ Παναγίου Τάφου καί τοῦ Γέροντός του π. Θεοφυλάκτου.

Εὐθύς ὡς συνετάχθη, ὑπεγράφη καί ἀπεστάλη ἡ περίφημος ἐκείνη Ἐγκύκλιος 1920, εἰς ἅπαντα τά πέρατα τῆς γῆς καί ὀνόμαζε «...τάς πόρνas Αἱρέσεις Ἐκκλησίας Χριστοῦ καί συγκληρονόμους τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ», φανερώθησαν οἱ κίνδυνοι πού ἀνέμενον τήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, διά νά φθάσωμεν εἰς τά ἔτη 1993-1995 καί πληροφορηθῶμεν τήν ὁμοφωνίαν τῶν Ὁρθοδόξων πρὸς Αἰρετικούς διά τό ἰσότιμον καί ἰσόκυρον: τῆς Πίστεως, τῆς Ἀποστολικῆς διαδοχῆς, τῆς Διδασκαλίας καί τῶν Μυστηρίων. Μαλαμάντ (1993), Σαμπεζύ (Ἑλβετίας) 1995 καί συμπροσευχή Ἀσσίζης Ἰταλίας.

Τά ἀπαραίτητα, βασικά καί ἀδιάσειστα στοιχεῖα, γύρω ἀπ' αὐτές τίς προδοσίες, τά εἶχε συγκεντρώσει ὁ Α.Κ.Μ.Α. πρό πολλοῦ ἀπό διβλιοθήκες Μονῶν, Σκήτεων καί Κελλίων. Ὅλο αὐτό τό ὑλικό ταξινομημένο εἰς κεφάλαια ἀπετέλεσαν τό βιβλίον πού τοῦ ἔδωσε τήν ἐπιγραφή: «*Κέντρα, τῆς Ἀγ. Ἀνατ. Ὁρθ. Ἐκκλησίας ἢ σάλπιγγ τῶν Ἡσυχαστῶν Μοναχῶν Ἀγιορειτῶν ἢ Ἀπολογία κατά τῶν νέων καινοτομιστῶν*» μέ μίαν θαυμάσιον λεζάντα ἔμπροσθεν: ὁ Κύριος ἀπό ὑψηλά πρὸς τόν Σαῦλον: Σαούλ. Σαούλ... Πράξ. Θ'.

Ἐφθασε καί τό ἔτος 1923.

Κατερειπωμένη ἡ Ἑλλάς ἐκ τῆς Μικρασιατικῆς καταστροφῆς τοῦ 1922, τοῦ Ἐθνικοῦ διχασμοῦ (Βασιλόφρονες-Βενιζελικοί), ἀνταλλαγῆ πληθυσμῶν καί τῆς οἰκονομικῆς δυσπραγίας πού τῆς ἦτο τελείως ἀνίκανη νά ἀντιδράσῃ, ἐδέχθη τήν ἀλλαγῆ τοῦ Ἡμερολογίου ἀπό τό Ἰουλιανό εἰς τό Γρηγοριανό (Παπικό) ὅπως τό ὀνόμασαν τότε. Μέ τά διαδραματιζόμενα μπλεξίματα στίς ἡμερομηνίες μεταξύ παλαιοῦ καί νέου, ἐκρίθη σκόπιμον νά μεταβληθῆ καί τό Ἐκκλησιαστικόν ἡμερολόγιον τό 1924, ὡς δῆθεν διορθωμένον, ἀφοῦ οἱ ἐπίσημοι Ἐκκλησιαστικοί κύκλοι ἦσαν σύμφωνοι, ἐπειδή ὅλα τά ἄλλα παρέμεναν σταθερά, ἐκτός αὐτῆς τῆς ἀσημάντου –κατ' αὐτούς– λεπτομερείας ἀλλαγῆς.

(Ἀκολουθεῖ κατάστασις τῶν ἐκδοθέντων βιβλίων του).

**Ἐκδοθέντα βιβλία ὑπὸ Ἀγιορείτου
Μοναχοῦ ΑΡΣΕΝΙΟΥ ΚΟΤΤΕΑ**

α/α	Τίτλος βιβλίου	Πόλις	Ἔτος	Σέλ.
1.	Κέντρα ἢ Ἀπολογία κατὰ τῶν νέων Καινοτομιστῶν	Ἰάσιον Ρουμανίας	1924	188
2.	Αἰώνιον Πασχάλιον Ρουμανιστί καὶ Ἡμερολόγιον τοῖχου μονόφυλλον	Ἰάσιον Ρουμανίας	1924	188
3.	Κέντρα ἢ Ἀπολογία κατὰ τῶν Νέων Καινοτόμων	Ἀθῆναι	1925	100
4.	Ἡ Ἄγκυρα τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἴδρυσις τοῦ Καταστατικοῦ Ἱεροῦ Συνδέσμου Ζηλωτῶν Πατέρων	—	1926	23
5.	Ὀκτασέλιδον φυλλάδιον μέ τίτλον « Οὐσία »	—	1927	
6.	Μάχαιρα τοῦ Πνεύματος	—	1929	134
7.	Ἐπόμνημα ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνισμοῦ.	—	1929	
8.	Αἰώνιον Πασχάλιον καὶ Ἡμερολόγιον τοῖχου μονόφυλλον καὶ τσέπης	Ἀθῆναι	1932	30
9.	Ἀντέλεγχος κατὰ τῶν Καινοτόμων	Ἀθῆναι	1932	43
10.	Ἀσύλητον Συμβολικόν Ἐγκόλπιον. Συμβολικά σημεῖα τῆς Ἁγίας Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας	Ἀθῆναι	1933	184
11.	Φρυκτώριον ἐν τοῖς χαλεποῖς καιροῖς	Πειραιεὺς	1935	240
12.	Προβολεύς: κατὰ τῶν ἡρωστράτων τῆς Ὁρθ. Ἀνατ. Ἐκκλ. καὶ περὶ μελλούσης Προσυνόδου	Θεσ/νίκη	1951	127
13.	Δακτυλοδείκτης. Ἐλεγχος κατὰ τῶν Νεωτεριστῶν	Θεσ/νίκη	1953	208
14.	Πρόχειρος Πνευματικὸς Καθρέπτης	Θεσ/νίκη	1956	232
15.	Θεῖα Ἀγανάκτησις: σύγχρονα ὄργανα τοῦ Ἀντιχριστοῦ	Θεσ/νίκη	1958	99
16.	Ἀπομόνωσις, ὀφειλομένη εἰς διαβολὰς τινῶν Ὀγδοητῶν	Θεσ/νίκη	1960	292
17.	Ἄμυνα ἐν ἀπομονώσει	Θεσ/νίκη	1961	110

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐποστολή τοῦ Α.Κ.Μ.Α. εἰς Ρουμανίαν

Ἐξόρμησις μέ ἐφόδιον τό βιβλίον: «Κέντρα» εἰς Ρουμανίαν. Μέ τίς εὐχές καί συνεχεῖς προσευχές καί τῶν τεσσάρων θεοφωτίστων Γερόντων ξεκίνησε καί ἔφθασε εἰς τά μέρη τῆς καταγωγῆς του ἀρχές Μαΐου 1924 εἰς Ἰάσιον Ρουμανίας.

Συνητήθη μέ τά ἄλλοτε φιλικά του πρόσωπα, τούς ἐξέθεσε ἐν ὀλίγοις τό ἱστορικόν τῆς ἐκεῖ ἐπισκέψεώς του καί τούς ζήτησε τήν εἰλικρινῆ καί ἀμέριστον συμπαράστασιν των, ὅπως καί ἔγινε.

Τό φιλόληθες, τό θαρραλέον καί τό ἀποφασιστικόν τοῦ χαρακτηῖρος του πολύ τούς σαγήνευσε εἰς τό νά τόν σέβονται καί ὑπακούουν.

Ἡ πρώτη ἐνέργεια ἦτο ἡ ἐκτύπωσις τοῦ βιβλίου, ἣτις καί ἔγινε ἐν πάσῃ μυστικότητι μέ σελίδες 188 εἰς Ρουμανικήν γλῶσσαν ὡς καί ἡ διβλοδεσία του, μέ τόν λαθραῖον αὐτόν τρόπον πού ἀκολουθεῖ πῶς κάτω.

Ἐπολείπετο ἡ ἐξαγωγή τῶν βιβλίων εἰς ἀσφαλές μέρος. Καί αὐτό –Θεοῦ βοηθοῦντος– ὑπερπηδήθη. Εὐρέθη Γυνή μέ πρωτοφανῆ μυϊκή δύναμι χερῶν, ποδιῶν καί μέ δύο θαλίτσες μεγάλου μεγέθους καί εἰς ὥρας πού ἡ κίνησις ἦτο ἀραιή, νά ἐξαγάγῃ ὅλα αὐτά τά τεμάχια (2000) διά νά ἐπακολουθήσῃ ἐν καιρῶ, ἡ διανομή των. Ὅσακις διηγείτο αὐτό τό γεγονός ὁ ΑΚΜΑ, ἔμενε κατάπληκτος, πῶς ὁ Πανάγαθος Θεός, μέσω τῶν ἀνθρώπων, οἰκονομεῖ τά πρὸς τό συμφέρον μας.

Ἦρχισε τῆ διαφώτιση πρὸς τό λαό καί πολὺς κόσμος ἐπίστευσε καί ἠκολούθησε. Οἱ θιασιῶται τοῦ νεωτεριστοῦ Πατριάρχου Μύρωνος Κρίστεα μέ συμμάχους τούς ἀστυνομικούς πολύ κατεδίωκον ὄλες αὐτές τίς κινήσεις. Συνεχῶς ἴδρνε Διοικητικά Συμβούλια Γ.Ο.Χ. μέ καταστατικό Διοικήσεως κ.ἄ. Πολλές φορές φιλοξενήθη εἰς κρατητήρια τῆς Ἀστυνομίας, πεινασμένος, γροθοκοπούμενος, λακτιζόμενος καί ὑβριζόμενος ἀπό χυδαίους ἀνθρώπους, ὄργανα τῶν καινοτομιστῶν Κληρικῶν. Χαρακτηριστικόν εἶναι, ὅτι ἀφίερωσε τό βιβλίον αὐτό, «εἰς ὄσους τόν κατεδίωξαν καί προπηλάκισαν ἀπανθρώπως δι' αὐτῆν του τήν δράσιν».

Περίπτωσης Ἀστυνομικοῦ πού μέ σιδηρογροθιά τοῦ ἔσπασε τά δόντια καί μάλιστα τό ἔμπροσθεν ἄνω μέρος, ὅπου συνθλάσθη καί μέρος ὀστώδες πού μετά δυσκολίας οἱ ὀδοντοτεχνῖται ἀργότερον προσήρμοζαν εἰς τό στόμα του τήν ἄνω κινητή μασέλα πρὸς μάσιαιν τροφῶν. Ὡς εὐγνώμων ὅμως εὐχαριστοῦσε τόν Πανάγαθον Θεόν, ἐπειδὴ αὐτά καί ὅμοια εἶναι ἐπακόλουθα Ἱερῶν Ἀγώνων.

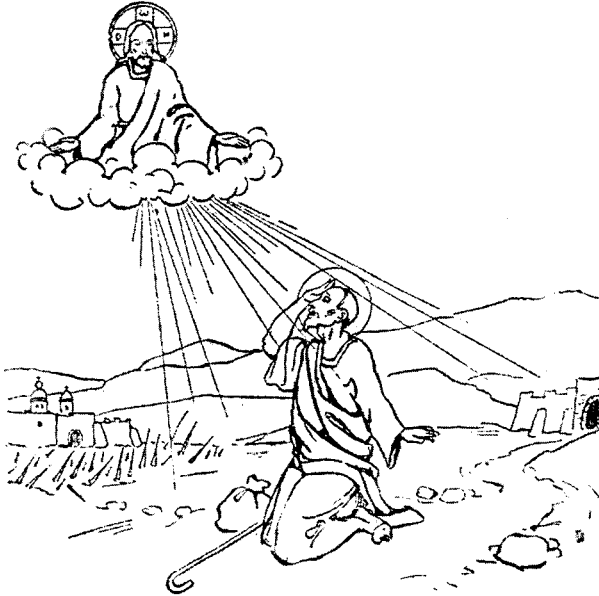
Καί μία ἄλλη περίπτωση: Φιλοξενούμενος ὑπὸ θεοφοβουμένης οἰκογενείας, Ἀστυνομικά ὄργανα εἰσέδραμον εἰς τό σπίτι συλλαμβάνοντάς τον καί μαζί μέ αὐτόν καί τήν εἰκοσάχρονη θυγατέρα, ὅτι τάχα τήν ἀτίμασε καί ἀφοῦ τόν ἐξέδυσαν τό ράσο καί τόν ἄφησαν μέ ζωστικό, χωρὶς σκοῦφο καί μέ τά μαλλιά ξέμπλεγα νά ἀνεμίζουν στή πλάτη, τόν συνέδεσαν «ἀγκαζέ» ὅπως λέμε, καί τόν περιέφερον εἰς τοὺς δρόμους χλευάζοντές τον καί βωμολογοῦντες οἱ μπράβοι τῶν Ἀστυνομικῶν πρὸς ἐξευτελισμόν καί περιφρόνησιν τοῦ Ἀγιορείτου αὐτοῦ Μοναχοῦ.

Ἀφοῦ τελείωσε ὅλος αὐτός ὁ χορός, ἡ Δικαστικὴ Ἀρχὴ ἀπαιτοῦσε, διὰ μέσω τοῦ Εἰσαγγελέως τήν θετικὴν ἀπόδειξιν αὐτῆς τῆς δυσφήμου καί ἀπεχθοῦς κατηγορίας. Ὅταν μετ' ὀλίγον ἡ Ἱατρικὴ βεβαίωσις φανέρωσε τό ἄθικτον τῆς εὐσεβοῦς θυγατρὸς, τότε καί ἡ θεία Δικαιοσύνη τήν ἀντάμοιψε νά γίνῃ σύζυγος ἀνωτέρου Τραπεζικοῦ ὑπαλλήλου καί ἄνευ προικός!

Ἡ δράσις τοῦ Α.Κ.Μ.Α. παρ' ὅλα αὐτά συνεχίζετο ικανοποιητικῶς. Εἶχε ἀποσπάσῃ τήν ἐμπιστοσύνη τοῦ ἀπλοῖκου λαοῦ πού τόν διέκρινε ἢ εὐσέβεια, ἢ σοδαρότης, ἢ σύνεσις καί ἢ εὐγένειά του, ἀλλ' ἰδιαίτερος ὁ σεβασμός του πρὸς τό αὐτεξούσιον κάθε προσώπου ὅλο καί ἐπληθύνοντο οἱ ὅπαδοί του καί ἐδοξάζετο τό Πανάγιον Ὄνομα τοῦ Κυρίου μας.

Τό ἐν λόγῳ βιβλίον οὐδεμίαν ἀνασκευὴν ἐπιδέχετο. Τό ὅτι συμπεριέλαβε καί τό ἐκ παραδόσεως γεγονός περί τῶν «Ἀφορισμένων τῆς Λαύρας» πολὺ παρηγόρησε καί εὐχαρίστησε ὅπως ἰδιαίτερος τόν ἀείμνηστον Γέροντά του ὅταν τόν ἠρώτησε ἐάν τό ἀνέγραψε. Φωτοτύπως παρουσιάζεται ὅπως καί εἰς τό Ἑλληνικὸ τό ἔχει συμπεριλάβει σέλ. 49 ἐν ὑποσημειώσει ὑπ' ἀριθ. 18.

Τό ἐξώφυλλον καί ὁ πίναξ τῶν περιεχομένων τοῦ βιβλίου του ὅπως ἐξεδόθη (Ρουμανιστί).

BOLDURILE

SFINTEI NOASTRE BISERICI CREȘTINE ORTODOXE DE RAȘARIT

Adică, *Apologie*, — precât s'a putut, — cu culegeri de prin Dumnezeiasca Scriptură și alte scrieri, *impotriva noilor reformiști*, ce se pretind a reorganiza Biserica Domnului nostru Isus Christos, prin, căci *ne hulesc* Sfântul nostru Calendar Bisericesc Creștin Ortodox, — numit Iulian stil vechiu.

„Dacă aceștia vor tăcea, pietrele vor striga“ zice Domnul : (Luc. 19.40).

Căci,

„Vă rătăciți neștiind Scripturile nici puterea lui Dumnezeu“ (Mat. 22.29).

și

„Adevărul, ori cât de crud, ar fi el, trebuie dat pe față“.

De netrebnicli și cel mai după urmă între Schimonahi :
TEOFILACT și ARSENIE
din Schitul Sf. Ierarh Vasilie Sf. Munte Atos

Anul mântuirii 1924 Octombrie 1 Marți — stil Ortodox.
(Acoperemântul Maicii Domnului).

TABLA DE MATERIE

	PAGINA
Prefață	1.
Cuvânt înainte	5.
PARTEA I.	
<i>CAP. I.</i> De ce s'a intitulat tractatul „ <i>Bolduri</i> “	9.
<i>CAP. II.</i> Dresarea reformiștilor de astăzi	14.
<i>CAP. III.</i> Dreptul de cetățanie în Biserica D-lui n. IS. HS.	19.
<i>CAP. IV.</i> Ceva despre Sfintele Soboare Icumenice	21.
<i>CAP. V.</i> Despre nerătăcirea Sfintelor Soboare Icumenice	23.
<i>CAP. VI.</i> Despre rătăcirea Bisericii papistășești	24.
<i>CAP. VII.</i> Cine este Pontifcele Papă	25.
<i>CAP. VIII.</i> Deosebire între Biserica de răsărit și cea de apus.	30.
<i>CAP. IX.</i> Incheere la cele zise despre Papistași	36.
PARTEA II.	
<i>CAP. I.</i> Cum s'a strecurat politeța și simpatia către eterodocși în România	39.
<i>CAP. II.</i> Chestia regulamentului din 1881	41.
<i>CAP. III.</i> Despre cele 3 Afundări la Botez	46.

II.

<i>CAP. IV.</i>	Cum se înțalege cuvântul „ <i>Iconomie</i> “	48.
<i>CAP. V.</i>	De luat aminte ceva asupra reformiștilor.	52.
„ „	Pentru tundere și raderea Clericilor	53.

PARTEA III.

<i>CAP. I.</i>	Deasupra scriere la schimbarea Calendarului	56.
<i>CAP. II.</i>	Despre Calendar în scurtime	59.
„ „	Despre Istoria Calendarului Eclisiastic	63.
<i>CAP. III.</i>	Istoria rânduelii Pashaliei	67.
<i>CAP. IV.</i>	Pentru Sfântul I Sobor Nikean	71.
<i>CAP. V.</i>	Cine au mai scris despre Pashalie	74.

PARTEA IV.

<i>CAP. I.</i>	Ce este Calendarul (socotelile lui)	78.
<i>CAP. II.</i>	Despre anul de la zidirea lumii și despre cele 3 Cruguri	82.
<i>CAP. III.</i>	Data Paștelui și Epacta Ortodoxa	86.
<i>CAP. IV.</i>	Luna Bisericească mijlocie	89.
<i>CAP. V.</i>	Mâna Anului	91.

PARTEA V.

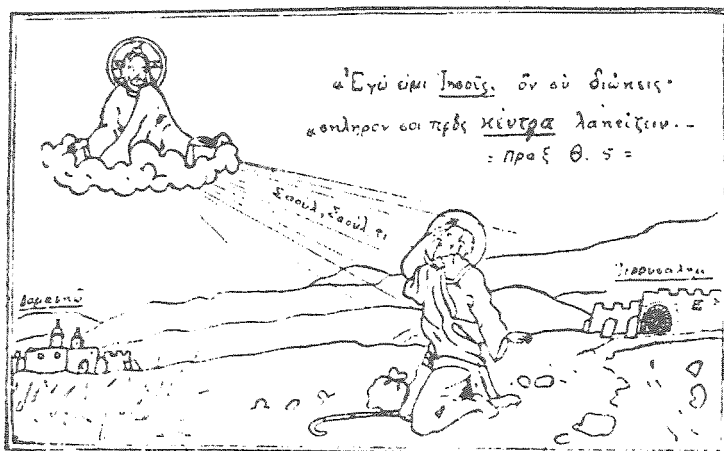
<i>CAP. I.</i>	Despre Calendarul Grigorean.	95.
<i>CAP. II.</i>	Actul Sinodal din 1583 pentru osândirea Calen- darului Grigorian.	99.
<i>CAP. III.</i>	De asemenea cel din 1593	102.
<i>CAP. IV.</i>	Scriitorii împotriva Calendarului Grigorian.	105.

PARTEA VI.

<i>CAP. I.</i>	Despre schimbarea Calendarului Ortodox.	108.
<i>CAP. II.</i>	Cum a urmat firul schimbării.	110.
<i>CAP. III.</i>	Uitarea și Călcarea trecutelor hotărâri	114.
<i>CAP. IV.</i>	De unde a luat naștere reformele	117.
<i>CAP. V.</i>	Informațiile noilor reformiști	121.
<i>CAP. VI.</i>	Șovăelnicele declarații ale presei	125.
<i>CAP. VII.</i>	Interesul material.	128.
<i>CAP. VIII.</i>	Rostul mărturiei din Enciclică	130.
<i>CAP. IX.</i>	Starea nestatornică a științei	135.
<i>CAP. X.</i>	Deosebiri de păreri Astronomice	137.

PARTEA VII.

<i>CAP. I.</i>	Aceișimea noului Calendar cu cel Grigorian	145.
<i>CAP. II.</i>	Ziceri pentru data Paștelui	150.
<i>CAP. III.</i>	Despre noile reforme	155.
<i>CAP. IV.</i>	Despre Anatemă	162.
<i>CAP. V.</i>	Incheere	164.
<i>CAP. VI.</i>	Alte reforme	172.
	Ultima Concluzie.	177.
	Anunț pentru tipărirea unor cărți	181.

«Εγώ εἰμι Ἰησοῦς, ὃν αὐθιῶνεις·
 «σπληρνέ σοι πρὸς κέντρα λαίψειν... -
 : Πραξ Θ. 5 =

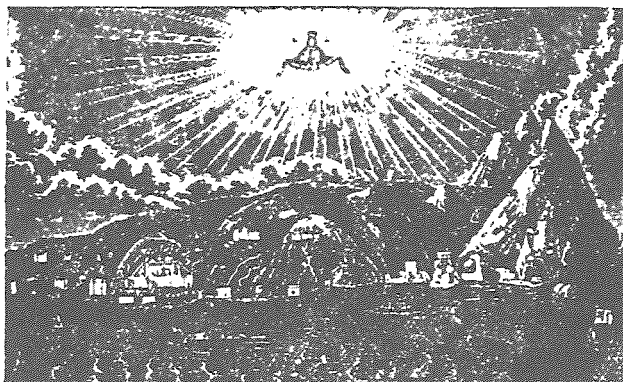
ΚΕΝΤΡΑ

τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας

»
 ΣΑΛΠΙΓΞ τῶν Ἱεραρχικῶν Μοναχῶν Ἀγιορειτῶν
 δηλαδή :

ΑΠΟΛΟΓΙΑ κατὰ τῶν νέων καινοτομιστῶν, οἵτινες ἀπεσκορμίασαν τὴν
 Ἱερὰν Ἐκκλησιαστικὴν Παράδοσιν.

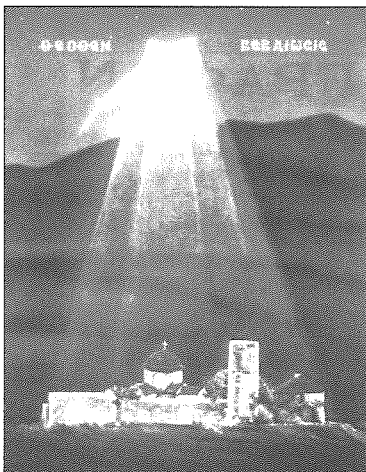
ΤΟΥ ΕΛΑΧΙΣΤΟΥ ΕΝ ΜΟΝΑΧΟΙΣ ΑΡΣΕΝΙΟΥ ΣΟΤΙΓΓΑ
 ὑποτακτικοῦ τοῦ Θεοφιλέστατου Μοναχοῦ. — Τῆς Σχῆτης Ἁγίου Βασιλείου
ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΑΘΩ

«...ἐὰν οὗτοι σιωπήσωσιν
 » οἱ λίθοι κεκράξονται» λέγει ὁ Κύριος.
 (Λουκ. 19' 40)

Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ρομανικοῦ πλουτισθεῖσαν διὰ τῶν σιθικῶν
 καὶ ὑποσημείωσιν... κ.τ.λ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
1925

Μετά την αλλαγή του έορτολογίου καί ημερολογίου (10-3-1924), οι μὴ ἀποσχισθέντες Ὀρθόδοξοι (χλευαστικῶς ἀποκαλούμενοι Παλαιοημερολόγιοι), ὑπὸ διωγμὸν εὐρισκόμενοι, συνεκεντρώθησαν τὴν νύκτα τῆς παραμονῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, διὰ τὴν κρυφὴν τέλειαν ἀγρυπνίας ἐπὶ τῇ ἐορτῇ, εἰς τὸ μονύδριον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, εἰς τὸ ὄρος τοῦ Ὑμητοῦ, ἀνωθεν τοῦ Χολαργοῦ.

Περὶ ὥραν 11.30 πρὸ τοῦ μεσονυκτίου, ἐνεφανίσθη εἰς τὸν οὐρανὸν λευκότατος καί φαινότατος Σταυρὸς, καταγωγῶν ΜΟΝΟΝ τὸ μονύδριον καί τὸν περίβολον αὐτοῦ, Δηλωτικὸν ὅτι ὁ Θεὸς θέλει νὰ ἀκολουθῶμεν τὸ Πάτριον παλαιὸν ἐορτολόγιον. Τὸ θαῦμα τοῦτο εἶδον ὄχι μόνον οἱ Ὀρθόδοξοι ἀλλὰ καί οἱ ἀστυνομικοί, οἵτινες κατέφθασαν διὰ νὰ διαλύσουν αὐτούς.

(Βλ. Ἐφημερίδα «Σχολι» 15/28 Σεπτεμβρίου 1925 τὴν ἐπομένην τοῦ θαύματος).

Ὁ π. Ἀρσένιος Κοττέας ἦτο ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀντάπτως μάρτυρας τοῦ ὡς ἄνω θαύματος.

Παρέστημεν κατὰ τὰ ἔτη 1956 καί 1983 κ.ἄ. καί παριστάμεθα ἤδη εἰς τὸ κομικὸν πλέον φαινόμενον εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς Ἰουνίου τρ. ἔτους -2002- νὰ προηγηθῆται ἡ ἐορτὴ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων (29 Ἰουνίου) καί νὰ ἐπεται ἡ διὰ τὴν ἐορτὴν αὐτῶν θεσπισμένη νηστεία! Διότι ἡ Κυριακὴ τῶν Ἁγίων Πάντων, συμπύπτει ἐφέτος τὴν 30ην Ἰουνίου, μὲ τὸ φράγκικον ἐορτολόγιον τὸ ὁποῖον ἀκολουθεῖ ἡ Νεοημερολογικὴ Ἐκκλησία!

Αὐτὴν τὴν ἀναταραχὴν εἰς τὸ Ἐορτολόγιον προέβλεψαν οἱ Θεοφώτιστοι Ἅγιοι Πατριάρχαι μετὰ τῶν Ἀρχιερέων τῶν καί ἀντεστάθησαν εἰς τὰ πύσεις τῶν Παπῶν τῆς Ρώμης μετὰ τὸ ἔτος 1852, ἕως ὅτου ἐπὶ τέλος ἐπέτυχον τοῦ σκοποῦ τῶν τὸ ἔτος 1924 εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν. Διέβλεψαν ἀπὸ τότε καί κατενόησαν τὸ ἰδιοτελές καί ὀπισθοδουλον τῶν ἐπανελημμένων προτάσεων τοῦ Πάπα Γρηγορίου καί τῶν διαδόχων του μὲ τελικὸν ἀποτέλεσμα τὴν ὑποταγὴν τῶν Ὀρθόδοξων τῆς Χριστιανικῆς Ἀνατολῆς εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν - Παπικὴν Ἐκκλησίαν, οἱ μὲν μὲ τὸ Παπικόν, οἱ δὲ μὲ τὸ «Ὀρθόδοξον» νὰ συνεορτάζουν καί συλλειτουργοῦν ἄνευ καί τοῦ ἐλαχίστου φόβου Θεοῦ, ἐπειδὴ τὸ σύγχρονον κοινωνικὸν καί ἐμπορικὸν πνεῦμα τὸ ἀπαυτεῖ!

«Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1972 ἄπασα αἰ ἐν Ἑλλάδι παροικίαι τῶν Καθολικῶν Χριστιανῶν, ἐγκρίσει τῆς Α.Α. τοῦ Πάπα, συνεορτάζουσι μεθ' ἡμῶν τὸ ἅγιον Πάσχα». (Βλ. «Ὁρολόγιον τὸ μέγα» ἐκδ. Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος 1986).

Ἀσφαλῶς καί ἐσκεμμένως ὁ ὑπεύθυνος τῆς ὡς ἄνω ἀγγελίας, παρέλειψε νὰ ἐξαγγεῖλη καί τὸ ταυτόχρονον ἐπίτευγμα τῶν Παπικῶν ἐπὶ τῆς «Ὀρθόδοξου» Ἐκκλησίας τῆς Φιλανδίας, ὅτι τῇ ἐντολῇ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κων/πόλεως νὰ ἐορτάζη αὐτὴ τὸ Πάσχα μὲ τοὺς Λατίνους!

ΕΚ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΓΡΑΦΩΝ

«Οὐαὶ τέκνα ἀποστάται, λέγει Κύριος,
 » Ἐποιήσατε βουλήν οὐ δι' ἐμοῦ, καὶ συνθήκας οὐ διὰ τοῦ
 » πνεύματός μου, προσθεῖναι ἁμαρτίας ἐφ' ἁμαρτίας».

(*Ἡσαίας Κεφ. Α' 1*)

Καὶ πάλιν. Διατί ἐλησμονήσατε τὸ : «Φοβερὸν τὸ ἐμπεσεῖν εἰς
 » χεῖρας Θεοῦ ζῶντος ;»

(*Ἑβραίους Γ' 31*)

Καὶ «Μὴ πλανᾶσθε, Θεὸς οὐ μνηστριζέται·
 » ὁ γὰρ ἐὰν σπεῖρη ἄνθρωπος, τοῦτο καὶ θερίσει».

(*Γαλ. σ. 7*)

Οἱ δὲ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ νὰ μὴ λησμονήσωσι τὸ : «ἐμοὶ
 » ἐκδίκησις, ἐγὼ ἀνταποδώσω, λέγει Κύριος».

(*Δευτ. ΔΒ 35. Γ. Βασ. ΚΔ. 13. 16 Ρωμ. ΙΒ 19*).

«Εἴ τις ἐτεροδιδασκαλεῖ καὶ μὴ προσέρχεται ὑγιαίνουσι λόγοις
 » τοῖς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῇ κατ' εὐσέβειαν
 » διδασκαλίᾳ τετύφωται, μηδὲν ἐπιστάμενος, ἀλλὰ νουῶν περὶ
 » ζητήσεις καὶ λογομαχίας, ἐξ ὧν γίνεται φθόνος, ἔρις, βλασφη-
 » μίαι, ὑπόνοιαι πονηραί, παραδιατριβαὶ διασθηραμενωνάνθρω-
 » πων τὸν νοῦν καὶ ἀποστερημένων τῆς ἀληθείας, νομιζόντων
 » πορισμὸν εἶναι τὴν εὐσέβειαν, ἀφίστασο ἀπὸ τοιούτων».

(*Α Τιμ. στ'. 3-5*)

«Καὶ ἔσται ὡς ἂν σάλπισθη τῇ σάλπιγγι, ἀνακραγέτω πᾶς
 » ὁ λαὸς ἅμα, καὶ ἀνακραγόντων αὐτῶν πεσεῖται αὐτόματα τὰ
 » τεῖχη τῆς πόλεως».

(*Ἰησοῦς Πανή ΣΤ' 5*)

«Ὁ ἔχων ὄτα ἀκούειν ἀκούετω».

(*Ματθ. ΙΑ 15*).

Π Ι Ν Α Κ		Σελίς
Στίχος ἐκ τῶν Ἁγίων Γραφῶν		2
Πρόλογος		3
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' .— §. α'. ΕΙΣΑΓΩΓΗ		5
§. β'.	Ἡ καταπολέμησις τῶν φιλοσόφων ἐκ τοῦ Ἁγ. Βασιλείου	6
§. γ'.	Συνέπεια ἐκ τοῦ κακοῦ παραδείγματος τῶν Ποιμένων .	8
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' .— ΠΕΡΙ ΑΛΛΑΓΗΣ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ		10
§. α'.	Βραχεία διήγησις περὶ ἡμερολογίου καὶ πασχαλιολογίου	10
§. β'.	Ἀπόδειξις τοῦ Ἁγ. Ἰωάν. Χρυσοστόμου περὶ ἀλλαγῆς τῶν Πασχαλίων .	12
§. γ'.	Ἀναθεματισμοὶ τῶν παραβατῶν	14
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' .— Η ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΒΛΑΣΦΗΜΙΑΣ ΤΩΝ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ		15
§. α'.	Τίνες οἱ Ποιμένες τῆς σήμερον	16
§. β'.	Πῶς πρέπει νὰ εἶναι οἱ Ποιμένοι	17
§. γ'.	Προηγούμεναι Συνοδικαὶ ἀποφάσεις περὶ ἀλλαγῆς	19
§. δ'.	Ἀποφάσεις καὶ συγγράμματα κατὰ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου	21
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' .— ΟΜΟΙΟΤΗΣ ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΩΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΠΑΠΙΚΟΥ		23
§. α'.	Παραλληλισμὸς ἀμφοτέρων τῶν ἡμερολογίων	23
§. β'.	Συγκάλυψις ἢ πονηρία τῶν νεοημερολογητῶν	25
§. γ'.	Ἐκ τοῦ Προλόγου τοῦ κ. Μ. Γεδεών	26
§. δ'.	Ἐπιστολὴ τοῦ Πατριάρχου Ἱερουσολ. Β'	28
§. ε'.	Ἀναθεματισμὸς γυναικῶν— αἵτινες ἤδη περιφέρονται μὲ τὰ μαλλιά κουρεμένα καὶ γυναι	30
§. στ'.	Ἀναθεματισμὸς νεοημερολογητῶν σαρμῶν	31
§. ζ'.	Μεταβολῆς τῶν Πασχαλίων ὑπὸ τῶν νεομεταρρυθμιστῶν .	33
§. η'.	Ἐπιτακτικὴ ἐντολή ὅπως ἀποφεύγωμεν ἀπὸ αὐτῶν	35
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' .— Η ΑΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΡΟΝΟΜΩΝ		37
§. α'.	Ἡ Καταπολέμησις τῶν ἀστρονόμων ἐκ τοῦ Ἁγ. Κοῦμα— Βιέννη	37
§. β'.	Θεωρία τοῦ Ἀστρονόμου Μαξέντιος— Βουκουρεστίου	38
§. γ'.	Δυσφήμησις τῶν νεοημερολογητῶν	40
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ' .— ΠΕΡΙ ΑΛΛΩΝ ΝΕΩΝ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΩΝ.		41
§. α'.	Ὁ γάμος πάντων τῶν κληρικῶν καὶ τῶν Μοναχῶν, καὶ κατάρτησις νηστειῶν	42
§. β'.	Μεταρρυθμίσεις τοῦ ἐνδύματος τῶν κληρικῶν	43
§. γ'.	Ἐύρισμα τῶν κληρικῶν, καὶ συντόμευσις, ἀκολουθιῶν καὶ τῆς Θείας Λειτουργίας, κτλ.	43
§. δ'.	Ἀπαγόρευσις εἰς γυναῖκας ἵνα διδάσχωσι ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις καὶ νὰ διοικῶσι	45
§. ε'.	Μυστικὴ ἔνωσις μετὰ τῶν αἰρετικῶν	46
§. στ'.	Εἰσαγωγή μουσικῆς τετραφωνίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ	48
§. ζ'.	Ἐκατάργησις τῶν εἰκόνων	50
§. η'.	Ἀεροδοκία τῶν νεοκαινοτομιστῶν	52
§. θ'.	Ἐνθουσιασμὸς τῶν Παπικῶν διὰ τὴν ἀλλαγὴν	53

ΚΑΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. = ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΥΠΟΚΡΙΤΙΚΗΝ ΟΙΚΟΝΟ-		
ΜΙΑΝ καὶ ΠΕΡΙ ΥΠΟΤΑΓΗΣ		
σ. α.	'Επικίνδυνος θέσις τῶν ὑποκρινομένων	56
σ. β.	Νέαι καινοτομίαι, προβολή σωτηρίας τῶν ψυχῶν	56
σ. γ.	'Ὅπως ἀκολουθήσωμεν τοῖς ὀλίγοις εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ	57
σ. δ.	'Ὅπως δοκιμάζωμεν τὰ παρά τῶν διδασκάλων λεγόμενα	59
σ. ε.	Ποῖος φέρει σχίμα ἐν τῇ 'Εκκλησίᾳ	61
σ. στ.	Χαρακτηρισμός Οἰκομ. Συνόδων ὑπὸ 'Αγ. Στεφάνου 'Ομολογητοῦ	62
σ. ζ.	Βία, ὁποῖος χαρακτηρ εἶναι	64
σ. η.	Θαῦμα καὶ ἐμφάνισις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τὴν 14 Σβρίου (Παλαιὸν ἡμερ.) 1925	65
ΚΑΦΑΛΑΙΟΝ Η'. = ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ		68
σ. α.	Κατῆκον πάντων τῶν 'Ὀρθοδόξων πρὸς ἀπόκρουσιν τῶν κινδύνων	68
σ. β.	Διακοπή σχέσεων μετὰ νεοκαινοτομιστῶν	69
σ. γ.	Θαύματα πρὸς στήρηξιν τοῦ 'Ὀρθοδόξου ἡμῶν ἡμερολογίου	71
ΕΠΙΛΟΓΟΣ		77
σ. α.	'Ἡ δύναμις τῶν 'Αγίων Κανόνων	78
σ. β.	Κατάκρισις ἐκείνων οἱ ὅποιοι ἐν κρυπτῷ εἶναι μετὰ τὸ παλαιό, ἀλλὰ φανερά ν' ἀκολουθοῦσι τὸ νέον ἡμερολόγιον	79
σ. γ.	Σεβασμός ἱεράς Παραδόσεως	81
σ. δ.	Διωγμός=σημεῖον ἀληθοῦς 'Ὀρθοδόξου	82
σ. ε.	Περὶ τῶν ἀλόγως ἀφαιριζόντων	83
σ. στ.	Κατῆκον τῶν πάντων διὰ νὰ φυλάξουν τὴν 'Ὀρθόδοξον πίστιν καὶ τὰς πατροπαραδότους παραδόσεις	84
σ. ζ.	Θυσία διὰ τὴν ἀλήθειαν	86
Πρὸς γνῶσιν: Φωνὴ τοῦ Πνευματικοῦ Π. Ματθαίου 'Αγιορείτου		87
Παράρτημα		
1)	3 Πινάκιον ἡμερολογίου καὶ Πασχαλίου αἰώνιον ὡς καὶ ὁδηγὸς αὐτῶν	88
2)	'Ἡμερολόγιον τοῦ 1926	93
3)	Εἰκόνα. 'Εμφάνισις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ	96

Εἰς τό βιβλίον του αὐτό γράφει ὁ π. Ἀρσένιος μεταξύ τῶν ἄλλων καί τά ἑξῆς:

18). Οἱ παπισταί ἵνα, μή φανερωθῶσι τά θαύματα τά ὅποια γίνονται ἐναντίον των, διότι ἡ λατρεία των πρὸς τόν Θεόν δέν εἶναι ἀρεστή, ἀπεφάσισαν νά καύσωσι τοὺς νεκρούς των, ἰδία εἰς τήν λῆψιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης συνετέλεσεν καί τό τυφλόν πάθος εἰς ὃ ὠδήγησεν αὐτάς ὁ κακός δαίμων, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν ἐπομένων.

Κανά τήν ἐποχήν τοῦ **Μιχαήλ Παλαιολόγου τῷ 1282** πατριαρχέοντος τοῦ Λατινόφρονος Ἰωάννου Βέκκου, ἀφοῦ ἐπὶ τρία ἔτη ἔθυσαν καί ἀπώλεσαν ἐν Κωνσταντινουπόλει νά ὑποτάξουν τοὺς Ὁρθοδόξους ὑπὸ τόν Πάπαν καί δέν ἠδυνήθησαν, ἐσκέφθησαν νά μεταβῶσι καί εἰς τό **Ἅγιον Ὄρος** ἵνα ἐπιβάλωσι εἰς προσκύνησιν τό εἶδωλον τοῦ Πάπα. Οἱ μοναχοί ὅμως πιστά τέκνα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, δέν ὑπήκουσαν οὔτε εἰς Αὐτοκρατορικές διαταγὰς οὔτε εἰς Πατριαρχικές. Ἄλλ' ἐπέμειναν εἰς τὰς Θεοπνεύστους τῶν πατέρων τῆς Ἀ' Οἰκουμένης Συνόδου καί τῶν μετέπειτα τοιούτων. Ὅτε Παλαιολόγος καί Βέκκος βλέποντες ὅτι δέν ἠδυνήθησαν διὰ καλῆς ὁδοῦ ἐσκέφθησαν καί ἔθεσαν εἰς ἐφαρμογήν τό ἐν Κ/πόλει σχέδιόν των, καί οὕτως ἔκαυσαν Μονάς κατεδίωξεν Μοναχοὺς καί πλείστας ἄλλας πιέσεις καί ἀπειλάς. Πλήν ἐλαχίστων μοναχῶν... τῶν δειλῶν τῶν δυσπίστων, καί κολάκων δέν ὑπήκουσαν εἰς τοὺς ἄνω ἄρχοντας. Τί συνέβη ὅμως εἰς αὐτούς; Μετά τῶν ὀλίγων ἐκείνων μοναχῶν ἀποστατῶν, ὁ ἀποστάτης Πατριάρχης Ἰωάννης Βέκκος ἠθέλησε νά λειτουργήσῃ καί ἐλειτούργησεν μετά τῶν ἀποστατῶν μοναχῶν, ὁ εἷς ὅμως ἐξ αὐτῶν μετανοήσας εἶπε τό: ἐάν εἶναι ἀληθής ἡ προσκύνησις τοῦ εἰδώλου τοῦ Πάπα καί καλῶς ἠπάσθη αὐτόν, νά τελειώσῃ τήν λειτουργίαν. ἄλλως ἄς καταστραφῇ, καί ὦ τοῦ θαύματος, ὅτε ὁ ἀποστάτης Πατριάρχης εἶπε τό: «Εὐλογημένη ἡ Βασιλεία τοῦ Πατρός κ.τ.λ.» πάραυτα ὁ Διάκονος μετεβλήθη εἰς κόνιν ἀλλά καί τοῦτο ἔπρεπε νά γίνῃ ἵνα παραδειγματισθῶσιν οἱ μετέπειτα.

Τῶν φιλοῦντων τά πρόσκαιρα, σώζονται καί σήμερον ἀκόμη τά σώματά των, ἀλλ' οὐχί ὡς ἀνθρώπινα, ἀλλ' ὡς διάβολοι σεσαρκωμένοι μετά τόν θάνατόν των. Καί τοῦτο πρὸς γνῶσιν τῆς ἀγιότητος τοῦ εἰδώλου τοῦ Πάπα. Οὗτοι ἀνήκον εἰς τήν Μονήν τῆς Μέγ. Λαύρας. Ἄν

τόσον φρικτόν τό νά ἀναγινώσκη τίς, πόσον μᾶλλον καί ἄν τούς ἴδη δεδομένου ὅτι εὐρίσκονται καί σήμερον ἀκόμη, τινές ἐξ αὐτῶν, εἰς τί σπήλαιον παρά τήν θάλασσαν.

Οὗτοι πρό 650 ἐτῶν σώζονται ἀμετάβλητοι (ἄλυτοι) μαῦροι ὡς τό κάρβουνον, μέ δυσοσμίαν φοβεράν, τά μαλλιά των γυρισμένα πρός τά ἄνω καί ἀνοικτά πρός τά ὀπισθεν, τά γένια ἐπίσης καί ὡς σοῦβλες μυτερές, οἱ δάκτυλοι των κυρτοί μέ τούς ὄνυχας μεγάλους καί σουβλερούς ἐτρύπησαν μάλιστα τήν παλάμην καί ἐξῆλθον τοῦ ἄλλου μέρους, οἱ ὀφθαλμοί των μεγάλοι καί λευκοί καί ἐξωγκωμένοι, εἶναι δέ ἀκουμβισμένοι καί ὀρθιοι εἰς τό σπήλαιον, τά γόνατά των κλίνουσι ὀλίγον στεκόμενοι μέ ἐπιθετικήν δῆθεν στάσιν.

Ταῦτα ἐν ὀλίγοις τά ἀποτελέσματα τῶν ἀποστατῶν τῆς πατρῴου θρησκείας καί τῶν Ἱερῶν καθεστώτων καί διά νά μή φανῆ ἡ γυμνότης των τότε κατέστρεψαν τό περίξ τοῦ Σπηλαίου μέρος, καί διά νά ἴδη τίς τούς ἀποστάτας αὐτούς πρέπει ἢ διά θαλάσσης ἢ κρεμαστοί ἐντός καλάθου, ἐτοιμοὶ πάντοτε διά τόν πολύ θαρραλέον ἐπισκέπτην.

Διά τοῦτο θέλουσι οἱ παπισταί νά καύσουν τούς νεκρούς των.

Ὡ! Κύριε ἐλέησον πάντας τούς πταιοντάς σε, καί φώτισον τούς ἀποστάτας ἵνα γνωρίσωσι τήν ἀλήθειαν καί μή γίνωσι καί αὐτοί ὁμοιοὶ τῶν προκατόχων αὐτῶν δειλῶν καί ἀποστατῶν.

Ἡ ταφή τῶν νεκρῶν ἀποτελεῖ διά τήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ παράδοσιν ἱεράν καί ἀπαραβίαστον καί ἐπιτακτικόν καθήκον ἀέναντι τῶν νεκρῶν. Ἦδη ἀπό τοῦ κεφαλαίου ΚΓ' τῆς Γενέσεως ἀναφέρεται ἡ ταφή τῶν νεκρῶν ὅπου ὁ Ἀβραάμ ἐξαγοράζει σπήλαιον ἐν μέσῳ ἀγροῦ δενδροφυτευμένου πρός ταφήν τῆς Σάρας. Τέλος καί Αὐτός ὁ Θεάνθρωπος ἐτάφη κατά τό Εὐαγγέλιον (Ἰωάν. Κεφ. 19 §40) «καθώς ἔθος ἔστι τοῖς Ἰουδαίοις ἐνταφιάζειν» καί δὴ ἐντός κήπου ἐν ᾧ ἦν μνημεῖον καινόν. Εἰς τήν αὐστηράν δέ ταύτην παράδοσιν καί τήν ἀπομίμησιν τοῦ κήπου ἐκείνου, ὀφείλεται κατά πᾶσαν πιθανότητα καί ἡ ὑπό μορφήν κήπου ἐμφάνισις ὅλων τῶν Χριστιανικῶν νεκροταφείων, ὅπερ δέν παρατηρεῖτο παρά τοῖς ἀρχαίοις. Τήν ἐντός κήπων ταφήν δύναται τις ἐπίσης νά ἐρμηνεύσῃ καί ὡς προδιατύπωσιν καί ἀλληγορικὴν παράστασιν τῆς ἀναπαύσεως τοῦ δικαίου Χριστιανοῦ, ἐν τόπῳ χλοερῷ καί τόπῳ ἀναψύξεως».

Β' ἀποστολή του εἰς Ἀθήνας, Ἀττική καί ἀλλαχοῦ

Φθάνοντας εἰς Ἀθήνας προσεκολλήθη εἰς τήν μικρὴν ἐκείνην ὁμήγυριν ἀπὸ ὀλίγους Ἱερωμένους καὶ πολλοὺς Λαϊκοὺς (ἄνδρας καὶ γυναῖκας) διακρινόμενοι ὅλοι τους ἀπὸ τὸν ἔνθερμον καὶ ἔνθεον ἐνθουσιασμόν των ἀκόμη καὶ εἰς μαρτύριον. Αὐτὸ ἐφανερώθη μετέπειτα ὅπου ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας εἰς Μάνδρα Ἀττικῆς μέ τὸ θανάσιμο κτύπημα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς συζύγου καὶ μητρὸς δύο τέκνων ὑπὸ Ἀστυνομικοῦ, ἣτις καὶ μετ' ὀλίγον ὑπέκυψε εἰς τὸν θάνατον. Ἡ πρώτη προσφορά ὡς θυσία εὐπρόσδεκτος ἐνώπιον τῆς Παναγίας Τριάδος ὑπὸ τῶν ἀσεβῶν Νοσημερολογιτῶν μέ τὸ ὄνομα: Αἰκατερίνη Ρούττη. Αἱ προσεβῆαι της πρὸς Κόν ΙΣΧΣ ἄς μᾶς ἐνισχύουν πρὸς σταθεράν ὁμολογίαν.

Καὶ περὶ τοῦ θαύματος τῆς ΘΕΟΘΕΝ ΒΕΒΑΙΩΣΕΩΣ

«§ ἡ. Ἐν Ἀθήναις ἐδρεῦει ὁ «Σύλλογος τῶν Ὁρθοδόξων» ἀνεγνωρισμένον σωματεῖον συμφώνως πάντοτε πρὸς τὸ παλαιόν –Σωσιγένειον– Ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐμμένει ἀκλόνητος, τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν θεωρῶν ἀντιθρησκευτικὴν καὶ ἀντικανονικὴν, ἐόρτασε τῇ 14ῃ Σεπτεμβρίου 1925 ἡμέρα Κυριακὴ τὴν ἐορτὴν τῆς ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Πρὸς τοῦτο ἀπὸ τῆς 9ης νυκτερινῆς τῆς προηγουμένης πλέον τῶν διαχιλίων μελῶν τοῦ Συλλόγου συνηθροίσθησαν ἐν τῷ ἐξοχικῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ὅπου ἐτελέσθη ἀγρωπνία. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ συγκέντρωσις αὕτη τῶν πιστῶν δέν διέλαθε τὴν προσοχὴν τῶν ὀργάνων τῆς ἐξουσίας, ἅτινα ἀπὸ τῆς 11ης νυκτερινῆς παρηκολούθησαν τὴν ἀκολουθίαν χάριν τῆς τόξεως, ὡς εἶπον...

Ἀλλὰ οἰανδήποτε καὶ ἂν ἦτο ἡ ἐκεῖ ἀποστολή των, ὀλίγα λεπτά μετὰ τὴν ἐκεῖ ἀφίξιν των ἐκόντα ἄκοντα ἠναγκάσθησαν νά προστεθῶσι καὶ ταῦτα εἰς τὸ πλῆθος τῶν πιστῶν τοὺς ὁποίους δέν ἐχώρει ἤδη οὐδέ ὁ ἐξωτερικὸς περίβολος τοῦ Ναοῦ, ἐνεκα λόγων ἀνωτέρων πάσης ἀνθρωπίνης διαταγῆς ἢ ἐξουσίας. Ἡ ὥρα ἦτο 11 καὶ ἡμίσεια πρὸ τοῦ μεσονυκτίου, ὅτε ἀκριδῶς ἄνωθεν τοῦ ναοῦ καὶ μέ κατεύθυνσιν ἐξ Ἀνατολῶν πρὸς Δυσμᾶς ἐνεφανίσθη φωτεινὸς λευ-

κός Σταυρός τοῦ ὁποίου ἡ λάμψις περιοριζομένη μόνον ἐπὶ τοῦ Ναοῦ καὶ τοῦ ἐκκλησιαζομένου πλήθους ἐξηφάνισεν ἐντελῶς τὴν λάμψιν τῶν ἀστέρων κατηύγαξε δὲ τὸν Ναόν καὶ τὸν περίβολον ὡς νὰ κατευθύνετο ἐπ' αὐτῶν, ἠλεκτρικὸς προβολεὺς.

Ἡ ὀριζοντία γραμμὴ τοῦ Οὐρανίου τούτου Σταυροῦ ἔκλινεν πρὸς τὰ δεξιὰ, πρὸς τὸ κάτω δὲ μέρος τῆς καθέτου γραμμῆς του ἐσχηματίζετο μικρότερος Σταυρός διὰ τῆς παρεμβολῆς ἐτέρας μικροτέρας ὀριζοντίας γραμμῆς. Τὸ οὐράνιον τοῦτο σημεῖον ἦτο ὄρατόν συνεχῶς ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν καὶ κατόπιν ἤρξατο σβυνόμενον ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Τὸ τί ἐπηρεολούθησε τὴν ἐμφάνισιν τοῦ οὐρανίου τούτου σημείου ἀδύνατον νὰ περιλάβῃ ἀνθρωπίνη ἀφήγησις. Πάντες οἱ Ἐκκλησιαζόμενοι γονυπετεῖς καὶ κλαίοντες ἐκ τῆς συγκινήσεως ἤρχισαν ψάλλοντες καὶ δοξολογοῦντες τὸν Κύριον ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιά καρδία. Τὰ ὄργανα τῆς ἐξουσίας παραιτοῦνται τῆς ἀποστολῆς των καὶ ἀνευρίσκουσι εἰς τὰ δάθη τῆς καρδίας των τὴν πίστιν τῶν παιδικῶν των χρόνων ὅλος ὁ χῶρος ἐκεῖνος μεταβάλλεται εἰς μίαν γωνίαν ἄλλου τινὸς κόσμου ὑπεργείου. Ὅλοι κατέχονται ὑπὸ ἀνεκφράστου ἱερᾶς συγκινήσεως, ὅλοι κλαίουσιν. Ἡ ἀγρυπνία συνεχισθεῖσα ἐτελείωσε περὶ τὴν 4ην πρωϊνήν, ὁπότε ὁλόκληρος ἐκεῖνος ὁ ἀνθρώπινος χεῖμαρρος ἤρχισε κατερχόμενος πρὸς τὴν πόλιν διηγούμενος ἀνά πᾶν δῆμα τὸ νυκτερινόν θαῦμα ἐκ τῆς συγκινήσεως τοῦ ὁποίου συνείχοντο πάντες.

Ἴσως θὰ ὑπάρξωσιν ἄπιστοι, οἵτινες θὰ ἀμφισβητήσωσι τὸ γεγονός, ἴσως θὰ εὐρεθῶσι δοκησίσοφοι, αἵτινες θὰ ζητήσωσι νὰ ἐρμηνεύσωσι τὸ φαινόμενον διὰ τῆς ἀνθυποβολῆς ἢ δι' οἰασθήποτε ἄλλης βεδισιομένης αἰτιολογίας, πάντως, ὅμως, καὶ τῶν μὲν καὶ τῶν δὲ τὰ ἐπιχειρήματα ὡς σαθρά, ἀνατρέπονται, ἂν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι δὲν πρόκειται περὶ στιγμιαίου φαινομένου διαλάμπσαντος δύνῃν διάττοντος, ἀλλὰ περὶ φαινομένου ὄρατοῦ ἐπὶ ἡμίσειαν καὶ πλέον ὥραν, τὸ ὁποῖον ἔβλεπον καὶ ἐθαύμαζον συνεχῶς δυσχίλιοι καὶ πλέον ἄνθρωποι.

Εὐτυχῶς δέ ὅτι μεταξύ τῶν ιδόντων καί θαυμασιάντων τόν οὐράνιον τοῦτον φωτεινόν Σταυρόν συμπεριλαμβάνονται καί ὄργανα τῆς ἐξουσίας καί κατά συνέπειαν καί ἡ Ἐκκλησία καί τό επίσημον Κράτος ἔχουσι καθήκον νά ἐξετάσωσι, νά ἐξακριβώσωσι καί ἐπισημοποιήσωσι τό γεγονός¹.

Ἐκτός ὅμως τούτου, νομίζομεν ὅτι ἡ ἐμφάνισις τοῦ Οὐρανίου τούτου Σταυροῦ, καθ' ἣν ἡμέραν εορτάζεται κατά τό παλαιόν (Ἑλληνικόν Σωσιγένειον) Ἐκκλησιαστικόν ἡμερολόγιον ἢ Ἑορτή τῆς Ὑψώσεως τοῦ τιμίου Σταυροῦ, ἀποτελεῖ μίαν ἐπί πλέον **ἐπίσημον Θεόθεν δεβαίωσιν** περί τῆς ὀρθότητος τῶν ἐπί τοῦ προκειμένου πεποιθήσεων τῶν ἀκολουθούντων τό ἡμερολόγιον τοῦτο, παρέχει δέ καί εἰς τούς διευθύνοντας σήμερον τά τῆς Ἐκκλησίας, χεῖρα βοηθείας οὐρανόθεν, πρὸς ἀναθεώρησιν τῆς ἀντικανονικῆς ἀποφάσεως τῶν περί εἰσαγωγῆς εἰς τήν Ἐκκλησίαν μας μονομερῶς τοῦ νέου Ἑορτολογίου δι' ἀποσχίσεως ἐκ τοῦ μεγάλου σώματος τῆς Ὁρθοδοξίας». Ὡ! πόσον ὁ τοῦ Παύλου διδάσκαλος καί κρύφιος τοῦ Χριστοῦ μαθητής ἐν τῷ συνεδρίῳ τῶν Φαρισαίων εὐρισκόμενος νομοδιδάσκαλος, τίμος παντί τῷ λαῷ, ἐγερθεῖς διέταξε ἵνα ἐκδάλουσι τούς Ἀποστόλους ἐπ' ὀλίγον ἐκ τοῦ Συνεδρίου ὅπως αὐτούς μέν ἐμφόδους καταστήναι, ἀνύποπτον δέ τόν ἑαυτόν του ἀπέναντι τῶν Φαρισαίων λέγει. «Ἄνδρες Ἰσραηλῖται, προσέχετε ἑαυτούς ἐπί τούς ἀνθρώπους τούτους τί μέλετε πράσσειν... ἀπόστητε ἀπό τῶν ἀνθρώπων τούτων, καί εἶσατε αὐτούς ὅτι, ἐάν εἶ ἐξ ἀνθρώπων ἢ βουλή αὕτη ἢ τό ἔργον τοῦτο, καταλυθήσεται· εἰ δέ ἐκ Θεοῦ ἐστίν, οὐ δύνασθε καταλύσαι αὐτό, μήποτε καί θεομάχοι εὑρεθῆτε...» (Πράξ. Ε' 35. 38-39).

1. Ἄλλ' ἔμεινε ἀπαρατήρητον ἐκ τῆς Ἐκκλησίας (ὡς καί οἱ Φαρισαῖοι) κατά τήν ἀνάστασιν τοῦ Σωτήρος ἀντί οἱ Ἰουδαῖοι νά κηρύξωσι τήν ἀλήθειαν καί πιστεύσωσι εἰς τόν ἐσταυρωμένον, τουναντίον πληρώσαντες τούς Ρωμαίους στρατιώτας ἵνα καλύψωσι τό θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως καί εἰπωσιν εἰς τόν λαόν ὅτι «οἱ μαθηταί αὐτοῦ νυκτός ἐλθόντες ἔκλεψαν αὐτόν, ἡμῶν ΚΟΙΜΩΜΕΝΩΝ» (Ματθ. ΚΖ, 64 καί ΚΗ. 33).

Διά τούτο, ἐπειδή οἱ νεοημερολογῖται (ἀναποδογύρισαν) ἀνέτρεψαν οὐ μόνον πολλές Σиноδικάς καί Πατερικάς ἀποφάσεις, ἀλλ' ἐλλημονίσαν καί τί εἶπον καί τί ἔγραψαν χθές... ἡμεῖς δέ θά ὑπενθυμίσωμεν αὐτοῖς ἓνα ἐκ τῶν λεγομένων των, ὅτι «Ἐάν δέν ὑπῆρχον, λέγει, οἱ Ὀρθόδοξοι Μοναχοί τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἡ μάχη διά τās Ἁγίας Εἰκόνας, –παρ' ὄλην τήν βοήθειαν τῶν Αὐτοκρατόρων καί Αὐτοκρατορισσῶν– ἐναντίον τῶν εἰκονομάχων καί προτεσταντῶν, ἤθελε χαθῆ μετά βεβαιότητος.

Οἱ Μοναχοί, λέγει, δέν ἔχουσι καθήκον περί τῆς ψυχικῆς τῶν Σωτηρίας μόνον, ἀλλά φροντίζουσι καί περί τῶν ἄλλων...»². (Βλ. διβλ. «Κέντρα...» σελ. 65, 66 καί 67).

Μετά ἀπό ὅλες αὐτές τίς προφορικές κατατοπίσεις, ἦτο ἀπαραίτητος καί διά γραφίδος νά βεβαιωθοῦν ὅλα αὐτά. Χωρίς πολλές δυσκολίες μετεφράσθη εἰς τὰ Ἑλληνικά αὐτό τό διβλίον καί εἰς τό τέλος του συμπεριλήφθη καί ἡ εἰκὼν τοῦ γενομένου θαύματος, τῆς θεόθεν βεβαιώσεως κατά τήν ἑορτήν τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ 14 Σεπτεμβρίου 1925 π.ῆ. ἄνωθεν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου (Ύμηττός) εἰς ὥραν 11 καί ἡμίσεια πρό τοῦ μεσονυκτίου καθ' ἣν παρευρίσκετο καί ὁ ἴδιος ὁ Α.Κ.Μ.Α.. Φωτοτύπως παρετέθη ὡς δημοσιεύθη εἰς τὰ «Κέντρα...» καί σελ. 65, 66 καί 67.

Ὁ Δικτάτωρ Θ. Πάγκαλος πού εἶχε ἐπισκεφθῆ τό Ἁγ. Ὄρος καί εἶδε... δημοσίευσε Προεδρικό Διάταγμα περί καταργήσεως πολλῶν Ι. Μονῶν.

Ἐξ αὐτῆς τῆς αἰτίας ἐδόθη εὐκαιρία εἰς τόν Α.Κ.Μ.Α. ὅπως τόν ἐπισκεφθῆ καί ἀφοῦ τόν συνετίση δι' ἓν διπλοῦν «παράπτωμά» του, νά τοῦ ἀποσπάσῃ ἔγγραφον Διαταγήν πρός ἀπάσας τās Ἀστυνομικάς Ἀρχάς τῆς Ἑλλην. Ἐπικράτειας, ὅπως ἐλευθέρως περιοδεύει ὡς Ἀρχαιολόγος, ἐνῶ κατ' οὐσίαν θά ἴδρνε Παραρτήματα Παλαιοῦ ἡμερολογίου.

Τῆ μεσολαθήσει τοῦ πρώτου προέδρου τῆς νεοσυσταθείσης τότε Ἑλληνικῆς Θρησκευτικῆς Κοινότητος Γ.Ο.Χ. κ. Ἰ. Σιδέρη, πρός τόν ὑπασπιστήν τοῦ Δικτάτορος διά σημειώματός του ὀρίσθη ἡ ἐλευθέρω

2. Περιοδικόν «Ἀπόστολος» Βουκουρέστιον 1925, Μάιος.

είσοδος του Α.Κ.Μ.Α. επί τακτής ώρας και ημερομηνίας προς τό άνώτατο πρόσωπο. Καί αυτό τό θέμα, ελύθη κατ' ευχγήν.

Πόλεις και χωρία, αλλά και Μονές άνδρωές και Γυναικείαις άς επεσκέφθη εΐναι αναρίθμητες. Έξ όλου αυτού του έργου του πού εΐναι τόσον θαυμαστόν και υπεράνθρωπον τίποτε δέν έχει διασωθή ώς 'Αρχεΐον εις τά Κεντρικά Γραφεία Γ.Ο.Χ. 'Αθηνών. "Όσοι διείσδυσαν εκεί μετέπειτα, είτε διέγραψαν, είτε αφήρεσαν κάθε ίχνος ενεργειών του και διαβάσεώς του, ώστε πολλάκις νά επαναλαμβάνη την ευθύνη αυτών των προσώπων πού επεδίωξαν τον εκμηδενισμόν της δράσεώς του γενικώς, ως δήθεν Ρουμάνος, Βλάχος, άλλόγλωσσος... έλεγε και τουτο: «πρώτον οι ιδρυται και μετά οι εκμεταλλευται».

Σημαιοφόρον και πρωταθλητήν τον ονομάζει ο άείμνηστος υπερασπιστής του Πατρίου 'Ημερολογίου Γρηγόριος Ευστρατιάδης εις τό βιβλίον του «Πραγματική αλήθεια περί του 'Εκκλ. ήμερολογίου», ως και τους μέτ' αυτού συναγωνιζομένους 'Ιερομονάχους και Μοναχούς του 'Αγίου Όρους.

Συνεχίζοντας την ιεράν αυτήν αποστολήν περιήλθε τάς νήσους των Κυκλάδων. Εις Σύρον μέ συστατικές επιστολές της κ. 'Αθηνās Σοφιανοπούλου, μητρός του μετέπειτα Υπουργού και μονίμου 'Αντιπροσώπου της 'Ελλάδος εις Ο.Η.Ε. (οστις ενσωμάτωσε τό έτος 1947 την Δωδεκάνησον προς την Μητέρα 'Ελλάδα). Αυτή ως Διευθύντρια τότε του 'Αρσακείου 'Αθηνών και ταυτοχρόνως ενθερμος οπαδός του Παλ. 'Ημερολογίου, έχαιρε μεγάλου σεβασμού από την ανώτερη 'Αθηναϊκή Κοινωνία και αι συστατήρια επιστολαί της είχαν ευεργετικά αποτελέσματα δι' όσους εφρόντιζε.

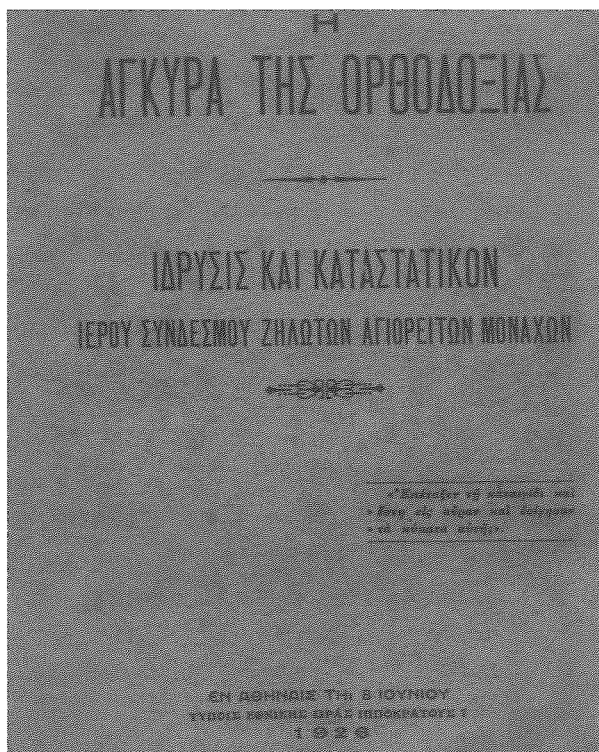
'Ο κ. Έμμανουήλ Χανιώτης Θεολόγος καθηγητής (ο μετέπειτα Μάρκος Μοναχός) διαπρύσιος κήρυξ του Π.Η. δι' επιστολής του προς την Προεδρείαν και Γραμματείαν του 'Ιεροϋ Συνδέσμου αναφέρει την εις Σύρον δράσιν του Α.Κ.Μ.Α. την ίδρυσιν Παραρτημάτων και ότι κατ' αυτάς θά επανέλθη εις 'Αθήνας. («'Απομόνωσις» σ. 230).

Νάξον, Χίον και Πάρον συνέχισε παρομοίως. 'Ιδιαιτέρως όμως εις την Σάμον πού παρέμεινε αρκετό διάστημα, βοηθούμενος πολύ από την τότε ανταρτική ομάδα πού είχε πάρει τά βουνά, χωρίς βεβαίως

νά βιαιοπραγῆ κατά τοῦ πτωχοῦ λαοῦ τῆς νήσου. Ὑπερασπίζετο ἀδικουμένους καί πτωχές οἰκογένειες πού καταδυναστεύοντο ἀπό τά ὑπολείμματα τῶν γνωστῶν Κοτσαμπάσηδων. Αὐτοί οἱ λεγόμενοι λησται (ἐνῶ κατ' οὐσίαν δέν ἦσαν), ὁ ἀρχηγός των ἀφοῦ κατενόησε τό σκοπό καί τό ἐνδιαφέρον τοῦ Α.Κ.Μ.Α. ἔδωσε ἐντολή εἰς τούς ἐνόπλους ὀπαδούς του καί ἄλλους ἵνα συνδράμουν καί βοηθήσουν αὐτόν ἄνευ ἐπιφυλάξεων καί δισταγμῶν.

Ἐπανερχόμενος προχώρησε εἰς Πελοπόννησον: εἰς Ἴ. Μονήν Μέγ. Σπηλαίου καί Ἀγίας Λαύρας. Δέν ἐπρόσεξαν εἰς τά ὅσα τούς εἶπε: Ἐν ἀντιθέσει μέ τό χωρίον **Κέρτεζη τῶν Καλαβρύτων** πού τόν ὑποδέχθη μετά χαρᾶς καί οἴτινες –Ἱερεῖς καί Λαϊκοί– προὑπήρχον ἀμετακίνητοι εἰς τάς Ἱεράς Παραδόσεις– Αὐτό τό Παράρτημα καί σήμερον συνεχίζει νά εἶναι ἰσχυρόν πρός παραδειγματισμόν. Εἰς **Γαργαλιάνους**, εὔρε εὐσεβεστάτην Γερόντισσαν μέ 4-5 Μοναχές ὡς συνοδείαν, ἥτις τοῦ προεἶπε: τί ἔχουν νά σοῦ κάμουν οἱ Παπᾶδες... Εἰς Καλάμας, Σπάρτη, Μυστρά μέ πολύν ἐνθουσιασμόν ἐν λόγοις ἀλλ' ἄπονοι καί ἀδύναμοι εἰς ἔργον. Ἐν συνεχείᾳ προχώρησε πρός Φθιώτιδα, Λαμίαν, Θεσσαλίαν, Κατερίνη καί ἰδιαιτέρως εἰς Θεσσαλονίκην πού ἦτο πλέον ἀνεγνωρισμένη ἢ δράσις του ἀπό ὀρισμένους Ἱερομονάχους καί Μοναχοῦς Ἀγιορείτας ἀγωνιζόμενοι καί αὐτοί μέ θεϊκό ζῆλο ὑπέρ τῶν Ἱερῶν καί Ὁσίων.

3) Τό ἔτος 1926 ἐξέδωσεν τό βιβλίον «**Η ΑΓΚΥΡΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ**»

Ἡ Ἄγκυρα τῆς Ὀρθοδοξίας

Ἰδρυσις καὶ καταστατικόν Ἱεροῦ Συνδέσμου Ζηλωτῶν Ἀγιορειτῶν Μοναχῶν

1926 σ. 23.

Μέ ἀποκλειστικόν καί κύριον σκοπόν τήν καταπολέμησιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Μεταρρυθμίσεως, εἰσαχθείσης ἢ εἰσαχθησομένης εἰς τήν Ὀρθόδοξον τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν.

Τά τῆς ιδρύσεως καί Καταστατικοῦ εἰς τόν πρόλογον γράφει:

Γνωστόν τυγχάνει ὅτι σημερινοί Ταγοί τῶν Πατριαρχικῶν θρόνων, ἐπιλήσμονες τῆς ἀποστολῆς των, ἀποδέχονται καί ἐπιβάλλουσιν εἰς τό ποιῆμιον αὐτῶν, πᾶν ὅτι Αἰρετικόν καί κακόδοξον κατεδικάσθη ὑπό τῆς Ὀρθοδοξίας.

ΜΟΝΑΧΟΥ ΑΡΣΕΝΙΟΥ ΚΟΤΤΕΑ

Η ΟΥΣΙΑ

ΗΤΟΙ

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ ΤΩΝ.....ΕΝ ΤΑΙΣ ΕΣΧΑΤΑΙΣ
ΗΜΕΡΑΙΣ

... (Λύκοι βαρύνει εις ύψος μη φει-
δόμενοι του Ποιμνίου :

(Πραξ. Κ. 28

ΑΛΛΑ

• Ού γάρ Έσσι κρυπτόν δ ού φανε-
ρον γενήσεται.

(Λοβ. η 17)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΗ 9 ΑΠΡΙΛΙΟΥ = Μ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 1927

ΔΙΑΝΟΜΗ ΔΩΡΕΑΝ

ΕΥΣΕΒΕΣΤΑΤΕ ΕΛΛΗΝΙΚΕ ΛΑΕ ΑΝΟΙΞΕ ΤΟΥΣ ΟΦΘΑΛΜΟΥΣ ΣΟΥ!

Ἡ Ἐκκλησία ἀπό καταβολῆς κόσμου δύο ἐγνώρισε ἐχθρούς, τούς ἐσωτερικούς καί τούς ἐξωτερικούς τοιούτους. Τούς μέν ἀντεπροσώπευεν ἡ ἀπιστία, τούς δέ ἡ αἵρεσις. Οἱ πρῶτοι ὡς προσβάλλοντες κατά μέτωπον ἐθεώρησαν πάντοτε ὡς ἤττον ἐπικίνδυνοι, ἔναντι τῶν δευτέρων, οἵτινες ἐμφωλεύοντες ἐν αὐτοῖς τοῖς κόλποις τῆς Ἐκκλησίας ὑποσκάπτουσι τήν ἐνότητα αὐτῆς καί τό ὄλον οἰκοδόμημά της. Εἶνε ἐκεῖνοι περὶ ὧν γράφει ὁ Ἀπόστολος καί ὁ Εὐαγ. Ἰωάννης «**οὗτι ἐξ ἡμῶν ἐξῆλθον, ἀλλ' οὐκ ἦσαν ἐξ ἡμῶν**». (Α', Ἰωάν. Β, 19). Καί ἡ ὀρθοδοξία, ἥτις πάντοτε ἐγνώρισε κατά τήν μακροαίωνα Ἱστορίαν της τόν πόλεμον τῆς αἰρέσεως, ἀντιμετωπίζει ἀπό τριετίας καί πλέον νέαν ἐπίθεσιν αὐτῆς ὑπό νέαν μορφήν τῆς **ἡμερολογιακῆς καινοτομίας**, ὅπισθεν τῆς ὁποίας **καλύπτονται** ὅλαι ἐκεῖναι αἱ δοξασαίαι, τὰς ὁποίας ἡ Ὄρθόδοξος Ἐκκλησία διὰ τῶν Οἰκουμενικῶν αὐτῆς Συνόδων **ἀπέρριψεν ὡς ἀποδλήτους καί αἰρετικάς**.

Ὁ Εὐσεβῆς ὀρθόδοξος Ἑλληνικός Λαός εἶναι ἀληθές ὅτι πρό τῆς καινοτομίας ταύτης δέν ἔμεινε παντελῶς ἀσυγκίνητος. «**Ἐπαινῶ δέ Ὑμᾶς ἀδελφοί, ὅτι καθὼς παρέδωκα ὑμῖν τὰς παραδόσεις κατέχετε**», ἀναφωνεῖ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος πρὸς Κορινθίους (Α' Κορ. ΙΑ', 2), καί ὁ εὐσεβῆς Ὄρθόδοξος Ἑλληνικός Λαός ἐνστερνεζόμενος τήν φωνήν τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν δέ ἔπαυσεν ἀπό τῆς **ἐφαρμογῆς τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας** ὑπομνήσκων εἰς τούς ἰθύνοντας τὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τήν ἐντολήν τοῦ ἰδίου τούτου Ἀποστόλου «**Ὡ Τιμόθεε, τήν παρακαταθήκην φύλαξον**» (Α' Τιμ. στ', 20).

Ἄλλ' αἱ ὑπομνήσεις τοῦ Εὐσεβοῦς Λαοῦ **φωνή βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ**.

Καί ὅμως ἡ αἵρεσις πρέπει νά παταχθῆ καί διὰ νά παταχθῆ **πρέπει νά θεραπευθῆ τό κακό ἀπό τῆς ρίζης του**.

Τοῦτο σκοπῶν καί τήν σωτηρίαν τῆς Ὄρθοδοξίας τιθέμενος ὑπεράνω ὅλων, ἀποτολμῶ ἐκεῖνο τό ὅποιον μοί ἐπιβάλλεται, ὡς Μοναχῶ Ὄρθοδόξῳ.

Δέν ἀγνοῶ τάς συνεπείας τῆς τολημερᾶς πράξεώς μου, ὡς πρός τό ἄτομόν μου, (καθότι διά τοῦτο καί ἐξῆλθον) ἀλλά δέν λημονῶ, ἀφ' ἑτέρου καί τό λόγιον τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ὅ,τι «**Μή φοβηθῆτε ἀπό τῶν ἀποκτεινόντων τό σῶμα, τήν δέ ψυχὴν μή δυναμένην ἀποκτεῖναι**». (Ματθ. ΙΑ', 28).

Τούτου ἔνεκεν διά νά γίνη γνωστόν εἰς τό Πανελλήνιον ὁποῖος βαρῦς λύκος ἐπικάθηται τοῦ θρόνου τοῦ Ἱεροθέου καί Ἀρεοπαγίτου εἶνε ἀπαραίτητον ὅπως ἐκθέσωμεν ὧδε τήν ἀκριβῆ ἀπαισίαν εἰκόνα του.

Η ΕΙΚΩΝ τοῦ ἐξ ἁμαρτιῶν τοῦ Λαοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Χρυσόστομου Παπαδοπούλου, ὅστις εἶναι ἡ ρίζα παντός κακοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Ο ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Εἶνε ὁ ποτέ Ἀρχιμανδρίτης Ἱεροσολύμων ὁ ὁποῖος μετά τοῦ τότε Ἀρχιμανδρίτου καί νῦν ἐξ ἁμαρτιῶν τοῦ Αἰγυπτιακοῦ Ἑλληνισμοῦ Πατριάρχου Μελετίου Μεταξάκη ἐξήγειραν τήν Ἀγιοταφικὴν ἀδελφότητα ἐναντίον τοῦ νῦν Πατριάρχου Δαμιανοῦ. Εἶνε ὁ Ἀρχιμανδρίτης Χρυσόστομος, ὅστις μετά τοῦ φίλου του Μελετίου διέβαλον τόν Πατριάρχην Δαμιανόν εἰς τόν Τοῦρκον Διοικητήν. Εἶνε ὁ ἐπιτυχῶν διά τῆς ἐκεῖ Συνόδου τήν πρός ὦραν ἐκθρόνισιν τοῦ Πατριάρχου. Εἶνε ὁ καταλλήλως ἐνεργήσας μετά τοῦ ἀπαισίου φίλου του παρά τοῖς Πατριαρχείοις Κωνσταντινουπόλεως καί Ἀλεξανδρείας, ὥστε νά ἐπιτύχωσιν ἐκ μέρους τῶν Πατριαρχείων τήν συγκατάθεσιν αὐτῶν ὅπως ἐκθρονισθῇ ὁ Δαμιανός.

Εἶνε ὁ Ἀρχιμανδρίτης Χρυσόστομος, ὁ εἰς τέλος ἀποτυχῶν τοῦ σκοποῦ του, τῆς ἐκθρονίσεως τοῦ Δαμιανοῦ, λάθρα, ἐν βροχερᾷ ἡμέρα, καί κλειστῇ ἀμάξῃ, ἵνα μή κατασπαραχθῇ ὑπό τοῦ πλήθους, μετά τοῦ ὁμοήθους καί ἀδελφοποιοῦ του Μελετίου τοῦ Μεταξάκη ἀνεχώρησαν δι' Ἰόπην ὅπου καταφθάσαντες ἔτυχον ἐκ μέρους τοῦ πλήθους «ἐνθουσιώδους» ὑποδοχῆς, ραινόμενοι ἀκαταπαύστως διά κλούδιων αὐγῶν! Εἶνε ὁ ποτέ Διευθυντής τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις Ἱερατικῆς Σχολῆς τοῦ Σταυροῦ ἐκ τῆς τελείας ἀνικανότητος τοῦ ὁποῖου ἐπῆλθεν ἡ παραλυσία καί τό τέλος ἡ διάλυσις τῆς Σχολῆς.

Εἶνε ὁ ἐπὶ ἰκανόν χρόνον διατελέσας Διευθυντής τῆς ἐν Ἀθήναις Ριζαρείου Σχολῆς, ἐκ τῆς ἀδιαφορίας καὶ ἀνικανότητος τοῦ ὁποίου ἐλάμβανον χώραν μεταξύ τῶν Ἱεροσπουδαστῶν τὰ ἀκατανόμαστα ἐκεῖνα αἴσχη, τὰ ὁποῖα πρό ὀλίγων ἐτῶν ἔφερον εἰς φῶς μία ἐπίσημος ἔκθεσις. Εἶνε ἐκεῖνος ὁ αἰσχρὸς τότε μὲν ἀρχιμανδρίτης νῦν δέ ὁ ἀνήθικος Μητροπολίτης περὶ τοῦ ὁποίου γυναῖκες καὶ ἄνδρες οὐχὶ ἅπαξ ἐφώναζον εἰς τὰς ἐκκλησίας καὶ πρό τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ὅτι διεκόρευσε κοράσια, ἠτίμασε γυναῖκας, διέφθειρε νέους, μεθ' ὧν καὶ συνδιανυκτέρευεν οὗτος ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ του ἀκόμη, ὡς πολλοὶ δύνανται νὰ τὸ ὁμολογήσουν. Εἶνε ὁ ποτέ Ἀρχιμανδρίτης Χρυσόστομος ὁ ὁποῖος εἰς λόγον του περὶ Σταυρώσεως τοῦ Κυρίου, ἐκφωνηθέντα εἰς τὸν «Παρνασσόν» καὶ δημοσιευθέντα εἰς Ἱερόν Σύνδεσμον, ἠρνήθη τὸ **τρίωρον** σκότος τὸ γεγόμενον ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν! («Ἄλλ' ἢ μεσημβρία εἶχεν ἤδη παρέλθει καὶ καυσικώτατος ὁ Ἥλιος ἔρριπτε τὰς ἀκτῖνας του ἐπὶ τοῦ Ἑσταυρωμένου»). Εἶνε ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος ὁ ἐν τῷ αὐτῷ Λόγῳ εἰπὼν ὅτι ὁ Κύριος ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ἀπέθανεν **ἐκ συγκοπῆς τῆς καρδίας**). Ἄλλ' ἢ κατάστασις αὕτη τῆς ἀπεριγράπτου ἀγωνίας καὶ τῶν βασάνων ἠδύνατο νὰ παραταθῇ ἐπὶ ἡμέρας ἂν μὴ ἐπήρχετο ἐγκαίρως ὁ **θάνατος ἐκ συγκοπῆς τῆς καρδίας**) ἐνῶ τὸ Ἱερόν Εὐαγγέλιον διδάσκει ὅτι ὡς ἀρχηγὸς τῆς ζωῆς καὶ κύριος τοῦ θανάτου παρέδωκε τὸ πνεῦμα».

Εἶνε ὁ ποτέ Ἀρχιμανδρίτης ὁ διὰ τῆς σπάθης τοῦ Γονατᾶ καὶ Πλαστήρα ἀνελθὼν εἰς μὴ χηρεύοντα Ἐπισκοπικόν Θρόνον καὶ καθ' ὃν χρόνον διετελεῖ ὑπὸ τὴν διπλὴν κατηγορίαν τῆς **ἀπιστίας καὶ αἰρέσεως**. Χαρακτηριστικὰ εἶναι αὐτὰ διὰ νὰ δείξουν ὅτι ἡ ἐπισυμβᾶσα θύελλα καὶ τὸ ναυάγιον τοῦ Ἀλεξάνδρου κατὰ τὴν ὥραν ἀκριβῶς τῆς χειροτονίας αὐτοῦ ὡς μητροπολίτου Ἀθηνῶν προανήγγειλεν ἀκριβῶς τὰ μεγάλα κακὰ τὰ ὁποῖα θὰ ἔφερον ὡς Ἀρχιεπίσκοπος εἰς ὅλην τὴν Ἐκκλησίαν. Εἶνε πλέον ὁ Μακαριώτατος Ἀθηνῶν ὁ εἰς ἄκρον προτεσταντίζων, ὁ φίλτατος τοῦ Κανταβρηγίας, εἰς ὃν καὶ τὴν ἀναρρίχησίν του εἰς τὸν θρόνον τοῦ Ἀρεοπαγίτου ἐπισήμως ἀνήγγειλεν.

Εἶνε ὁ Μακαριώτατος ὁ φίλτατος καὶ ὑποστηρικτῆς τῆς Χ.Α.Ν. ὁ καὶ ἐπίτιμος Πρόεδρος. – Εἶνε ὁ ἐν ἀγνοίᾳ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ

τηλεγραφικῶς παρασχόν τήν ἄδειαν εἰς τόν νεωτεριστήν καί φίλον τοῦ Ἀρμονίου Μητροπολίτην Κερκύρας Ἀθηναγόραν, ἵνα μεταβῇ εἰς Εὐρώπην – Ἐλισγκφορς – καί παραστῇ εἰς συνέδριον θρησκευτικόν, ὅπερ προσεκάλεσεν ἡ περίφημος Χ.Α.Ν.

Ἀριθ. Πρωτ. 2797 21 νι
Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν 2430 1926.

Εἶνε ὁ Μακαριώτατος ὁ μηδέν ἐνεργήσας ἐπί καταγγελίας ὅτι καθηγηταί τοῦ Πανεπιστημίου ἐν ἐκθέσει ἀποκάλεσαν αἰρετικόν τόν Ὀρθοδοξότατον Μᾶρκον τόν Εὐγενικόν τό σέμνωμα τῆς Ἐκκλησίας. = Εἰς ἐκ τῶν βλασφημῶν καθηγητῶν εἶναι καί ὁ συνταξιδεύσας καί συνφωτογραφηθεῖς κ. Α. Ἀλιβιζάτος.

Εἶνε ὁ Μακαριώτατος ὁ χειροτονήσας εἰς ἱερέα γνωστόν τινα κίναιδον ἱεροδιάκονον. Εἶνε ὁ Μακαριώτατος, ὁ ὁποῖος τόν αὐτόν κίναιδον συνέστησεν εἰς τό Ὑπουργεῖον καί διωρίσθη Ἱεροκῆρυξ Κερκύρας. Ὁ δέ περίφημος Ἀρμονιστής Μητροπολίτης Κερκύρας Ἀθηναγόρας, συνέστησε καί αὐτός τόν αὐτόν βρωμερόν εἰς τό αὐτό Ὑπουργεῖον καί οὕτω ἀπό Ἱεροκῆρυξ ἐγένετο Διευθυντής τῆς ἐκεῖ Ἱερατικῆς Σχολῆς πρὸς ἠθικοποίησιν τῶν μελλόντων νά ἱερωθῶσιν.

Εἶνε ὁ Μακαριώτατος ὁ προχειρήσας εἰς Ἀρχιμανδριτήν ἱερέα ἐν Πειραιεῖ συζῶντα ἀναφανδόν μετὰ παλλακῶν εἰς κοινόν σκάνδαλον. Εἶνε ὁ Μακαριώτατος ὁ ὑπερτιμολογήσας τὰς ἀδείας γάμου ἐν Πειραιεῖ καί ἀποκτήσας οὐκ ὀλίγον ἀργύριον διὰ τοῦ εἰσπράκτορος βοηθοῦ Ἐπισκόπου τοῦ κατ' εὐφημισμὸν Θεοκλήτου.

Εἶνε ὁ Μακαριώτατος ὁ διὰ τὴν παράνομον εἰσπραξίν καταγγεληθεῖς ἐνώπιον τοῦ Εἰσαγγελέως τῶν Ἐφετῶν καθὼς καί ὁ περίφημος Σταυρουπόλεως. Εἶνε ὁ Μακαριώτατος ὁ κατὰ τόν ἀνακριτὴν ὑπεύθυνος διὰ τὴν καταβρόχθισιν τῶν οἰκοπέδων τῆς Ἱ. Μονῆς Πετράκη.

Εἶνε ἐκεῖνος ὅστις ἠπλωσε τὰς ἀρπακτικὰς του χεῖρας καί ἐπὶ τῆς διαθήκης τοῦ ἀειμνήστου Πετροπούλου ἐπιφέρειας βλάβην 5 ἑκατομμυρίων. (ὄρα ἀπόφασιν Ἐφετείου Ἀθηνῶν Ἀριθ. 264) 1925. – Εἶνε ὁ Μακαριώτατος, ὅστις ἐξέδοτο ἄδειαν γάμου, δι' ἧς μία κόρη ἐξ Ἀθηνῶν ἔλαβεν ὡς σύζυγον τόν ἀνδράδελφον τῆς μητρός της, δηλαδή μητέρα ἔλθοῦσα εἰς δεύτερον γάμον καί θυγάτηρ εἰς πρῶτον ἔλαβον συζύ-

γους δύο αδελφούς. Εἶνε ὁ Μακαριώτατος ὁ μετὰ τοῦ Μελετίου συνεισηγητῆς τῆς κουρᾶς τῶν κληρικῶν.

*Χρυσόστ. Παπαδόπουλος.
Μελέτιος Μεταξάκης καὶ λοιποὶ
κουρεμένοι καὶ μέ ἐνδύματα
τῶν διαμαρτυρομένων.*

*Αἱ ἀνωτέρω εἰκόνες μᾶς
φανερώνουσι τοὺς... σκοποὺς
τῶν σημερινῶν δρώντων προ-
σώπων διὰ τὴν ταφὴν τῶν
ιερῶν παραδόσεων. Ληφθεῖσαι
κατὰ τὴν ἐν Ἀγγλίᾳ διαμονήν
των τῶ 1918. (ὄρα Περιοδικόν
«Ἐσπερία» Ἔτος Γ. ἀριθ.
153 6 Δ/βρίου 1918 OXFORD
DSTREET=Λονδίνο.*

= Θαυμάσατε τὰς ἄνω μορφάς των. = Εἶνε ὁ Μακαριώτατος –ὁ ἀρχιεργάτης– καὶ ἀνατροπεύς τοῦ παλαιοῦ τῆς ὀρθοδοξίας ἡμερολογίου καὶ εἰσηγητῆς τοῦ νέου τῆς φραγγοσύνης, διὰ τῆς ἀντικανονικῆς καὶ παρανόμου ἐφαρμογῆς τοῦ Νέου ἡμερολογίου. Εἶνε ὁ Μακαριώτατος ὁ ὁποῖος διὰ τῆς ἀντιορθοδόξου καινοτομίας του ἐγέμισε τὰς φυλακάς τοῦ Κράτους καὶ τῆς οἰκουμένης ἀπὸ τοὺς ἐμμένοντας εἰς τὰς ἱεράς παραδόσεις τῆς Ὁρθοδοξίας ἐκδιώκων κληρον καὶ λαόν.

Εἶνε ὁ Μακαριώτατος, ἀλλὰ καὶ βαρὺς λύκος, ὁ ἀποκαλῶν σχισματικούς τοὺς ἐμμένοντας εἰς τό παλαιόν πάτριον ἡμερολόγιον, ἐνῶ πρᾶγματι σχισματικός εἶνε αὐτός οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν ὀπαδῶν του, ἀποσχισθέντες τῆς καθόλου Ἐκκλησίας, =καθὼς τοὺς ἀποκαλεῖ ὁ περίφημος διδάκτωρ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου κ. Δημ. Πετρακᾶκος (ὄρα Ἐφημερ. «Καθημερινή» Μαΐου 1925· «Ἑλληνική» 13-14-16 Δεκεμβρίου 1926· «Νέα Ἐποχή» Ἰουν. 1926 κ.λπ.).

Εἶνε ὁ Μακαριώτατος ὁ μὴ αἰσχυνόμενος, χάριν ἀργυρίου, καὶ εἰς παντοπωλεῖα νά μεταβαίνει εἰς τέλεσιν ἀγιασμοῦ. Εἶνε ὁ Μακαριώτατος ὁ κατάφορος ἑκατομμυρίων, τὰ ὁποῖα ἀσφαλῶς ἀπέκτησεν ἐμπορευόμενος τὰ ἱερά. Εἶνε ὁ ἀποστάτης ἐκεῖνος ὅστις πρό ὀλίγου ἔγραφεν ἐναντίον τοῦ νέου ἡμερολογίου, ἐνῶ ἐν Λονδίνο μετὰ τοῦ ἐπανα-

στάτου Μελετίου εἰς τὰ **μυστικά των διαβούλια** μετὰ τῶν Ἀγγλικανῶν **ὑπεσχέθησαν** Σύνοδον Οἰκουμενικὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει (Περιοδικόν «Ἐσπερία» ἀριθ. 153, 1918 ἐν Λονδίῳ) οἵτινες καὶ ἐπέτυχον τῷ 1923, ὀνομάσαντες αὐτὴν «Πανορθόδοξον Συνέδριον» ἀντὶ τοῦ πραγματικοῦ **ψευδοσυνεδρίου**, ὄρα «Καθημερινή» 13 Μαρτίου 1927 ἄρθρον Βοκοτοπούλου πρώην ὑπουργοῦ, εἰς τό ὁποῖον μετὰ τῶν ἄλλων ἀπεφάσισαν καὶ τὴν μεταβολὴν τοῦ ὀρθοδόξου Ἡμερολογίου, ὡς πρόφασιν ἵνα ὀλίγον κατ' ὀλίγον **μεταρρυθμίσωσι τὰ δόγματα τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας** καὶ ἐπιτύχωσι **τὴν ἔνωσιν** δῆθεν τῶν Ἐκκλησιῶν, πράγματι δέ ὑποδούλωσιν αὐτῆς. Ἐκ τοῦ ἄνω περιοδικοῦ διακρίνομεν ὅτι κάτι τι ἐνυπῆρχεν εἰς τὰ μυστικοσυμβούλια... ὡς ἐπίσης καὶ ἐν τῷ βιβλίῳ = Αἱ δογματικαὶ ἀντιλήψεις = ὑπὸ Γαλακτίωνος Κορδόν. Τούτων ἡ αἰτία, καὶ ἡ ἀποστολὴ τροφίμων παρὰ τῶν Προτεσταντῶν, ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὁρει καὶ ἀλλαγῷ ὡς δόλωμα... Ἐξ ἄλλου δέ καὶ ἡ ἐπιταγὴ τοῦ Βατικανοῦ τῶν δεκάδων ἑκατομμυρίων προορισθέντων διὰ τοὺς ἀρχιερεῖς τῆς Ἀνατολῆς, τίνα σκοπὸν εἶχε; (ὄρα ἐφημερ. Gazzetta del Popolo de Torino 9 Ἰανουαρίου 1924). Συμπεραίνει τις ἐκ τῶν ἄνω πῶς ὁ Μακαριώτατος ἐγένει ἑκατομμυριῶχος!!!

Ο ΑΥΤΟΣ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΣ Παπαδόπουλος μετὰ τοῦ ἐπιδῆτορος Μελετίου Μεταξάκη σκέπτεται καὶ περὶ μεταβολῆς τοῦ Πασχαλίου = τοῦ ἔργου τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου – ὄρα πρακτικὰ ψευδοσυνεδρίου Κ/πόλεως 1923 ὡς καὶ διὰ τὰ κάτωθι. Ἐπίσης περὶ καταργήσεως ἑορτῶν ἐκτὸς τῶν Κυριακῶν ἀλλὰ προτεστάντα. Ἐπίσης περὶ ραντίσματος ἀντὶ τοῦ Βαπτίσματος. Ἐπίσης περὶ καταργήσεως τῆς διὰ τοῦ Ἁγίου Ποτηρίου μεταλήψεως τοῦ Σώματος καὶ Αἵματος τοῦ Κυρίου καὶ εἰσαγωγῆς τῆς **Ὅστις** χρησιμοποιουμένης ὑπὸ τῶν Παπικῶν. Ἐπίσης περὶ δευτερογαμίας καὶ τριτογαμίας τοῦ κατωτέρου κλήρου. Περὶ γάμου τῶν Ἀρχιερέων καὶ παντός μοναχοῦ. Περὶ γάμου καὶ ἐκ στενῆς συγγενείας. Περὶ τελέσεως γάμου καὶ ἐν Μεγάλῃ Τεσσαρακοστῇ. Περὶ καταργήσεως Μοναχικοῦ Τάγματος. Περὶ καταργήσεως Τεσσαρακοστῶν καὶ τῶν Ἁγίων Εἰκόνων. Περὶ μεταρρυθμίσεως ἱερῶν ἀμφίων καὶ Ἱερῶν σκευῶν. Περὶ ἀντικαταστάσεως τῆς νῦν περιβολῆς τῶν Κληρικῶν διὰ πολιτικῆς τοιαύτης καὶ εἰς ἑξομοίωσιν πρὸς τοὺς προτεστάντας. Περὶ κοπῆς κόμης καὶ ξυρίσματος Κληρικῶν. Περὶ τῆς ἐλευ-

θέρας εισόδου τῶν Κληρικῶν εἰς τὰ Θέατρα. Περί καταργήσεως τῆς πατρίου Βυζαντινῆς Μουσικῆς καὶ εἰσαγωγῆς ἐν τοῖς ναοῖς τῆς ἀπαισίου καντάδας τοῦ Θεάτρου. Περί εἰσαγωγῆς μουσικῶν ὀργάνων, ὡς παρά δυτικοῖς, ἐν τοῖς ἱεροῖς ἡμῶν Ναοῖς ὡς καὶ εἰσήγαγον ὁ μὲν **Κερκύρας Ἀθηναγόρας τὸ ἀρμόνιον**, ὁ δὲ **Καρυστίας Φωστίνης τὴν Κιθάραν**. Περί καταργήσεως τοῦ κατανυκτικοῦ φωτισμοῦ τῶν Ἱερῶν Ναῶν διὰ κηρίου καὶ ἐλαίου καὶ ἀντικαταστάσεως αὐτοῦ διὰ τοῦ εἰσχωρήσαντος ἤδη ἠλεκτροφωτισμοῦ.

Περί ἀνατροπῆς τοῦ καθιερωμένου Τυπικοῦ καὶ καταργήσεως ἀκολουθιῶν. Περί μεταρρυθμίσεως τῆς Ἱερᾶς Λειτουργίας καὶ καταργήσεως πολλῶν εὐχῶν. Περί παραφράσεως τῆς Ἀγίας Γραφῆς, εἰς τὴν Γλῶσσαν τῶν Δελμούζων καὶ Γληνῶν.

Περί τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ Πηδαλίου καὶ καταρρίψεως τοῦ κύρους τῶν Οἰκουμενικῶν καὶ τοπικῶν Συνόδων. Περί ἐνώσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας μετὰ τῶν αἰρετικῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Δύσεως καὶ τέλος περὶ πολλῶν ἄλλων, ἅτινα εὐρίσκονται εἰσέτι εἰς, τὴν ἀπαισίαν κεφαλὴν του καὶ τὰ ὅποια εἰσέτι δὲν ἐξωτερικεύθησαν καὶ μάλιστα, περὶ μεταβολῆς τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως!!!

Ἴδού ἡ ἀπαισία εἰκόν τοῦ βαρέως λύκου τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ Ἀρεοπαγίτου τοῦ ἀκούοντος κατ' εὐφημισμὸν Χρυσοστόμου καὶ ἐκ τῶν ὀνύχων τοῦ ὁποίου ὁ Πανάγαθος Θεός εἶθε τὸ ταχύτερον νά ἀπαλλάξῃ ἡμᾶς.

Ω, ΕΥΣΕΒΕΣΤΑΤΕ ΕΛΛΗΝΙΚΕ ΛΑΕ!

Κατόπιν τῶν πολλαπλῶν δημοσιευμάτων καὶ κηρυγμάτων ἐλθόντων εἰς φῶς διὰ διαφόρων μέσων ὑπὸ διαφόρων Πατέρων καὶ εὐσεβῶν κοσμικῶν περὶ τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας τῆς Ἀγίας Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐάν δὲν ἀνανήψετε καὶ ἀποδοκιμάσετε τοὺς προδατοσχήμεους λύκους καὶ τολμήσητε νά συμμορφωθῆτε μέ τὰς διαφόρους καινοτομίας των, νά ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι καὶ ὑμεῖς μαζί μέ αὐτούς θά κληρονομήσητε τὰ ἀναθέματα τὰ ἐκφωνηθέντα τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας ὄχι μόνον ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον ὡς ὀρίζει ἡ Ἐ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος! Διότι συμμορφούμενοι μέ τὰς ἀνωτέρω καινοτομίας των θά λογισθῆτε ὡς βλάσφημοι κατὰ τοῦ

Ἁγίου Πνεύματος διά τοῦ ὁποίου ἐπενηργήθησαν τά θαύματα τῶν Θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν, οἵτινες καί ἐλάλησαν ἐν φωτί ΑΥΤΟΥ εἰς τάς Ἁγίας Οἰκουμενικάς καί Τοπικάς Συνόδους. Καί οὕτω λογιζόμενοι (βλάσφημοι) οὐδέποτε θέλετε συγχωρηθῆ καθώς ὀρίζει ὁ Κύριος ἡμῶν (Ματθ. ιβ΄ 31, 32). Ἐπίσης παρακινούμενοι νά μή ἰσχυρίζεσθε ὅτι οἱ σημερινοί καινοτομοῦνται ἱεράρχαι οἱ διαταράξαντες τήν εἰρήνην τοῦ πληρώματος τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὅμοιοι πρός τοὺς Ἁγίους Πατέρας καί δύνανται νά πράξουν ὅ,τι θέλουν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἡμῶν, ἀλλά ἐν πάσῃ περιπτώσει νά ἀκούσητε τί ὀρίζει ὁ Ἅγιος Συμεών, ὁ Νέος Θεολόγος (Μέρ. Α΄ Λόγ. 60).

«Ἐάν, δέ καί τά ἔργα τῶν διδασκάλων καί οἱ λόγοι των, δέν συμφωνοῦν μέ τάς διδασκαλίας τῶν Ἁγίων Πατέρων, νά μή τοὺς δεχόμεθα ἀλλά νά τοὺς ἀποστρεφώμεθα καί νά τοὺς μισῶμεν ὡσάν ΔΑΙΜΟΝΑΣ».

Καί διά τοῦτο καί ἡμεῖς ὡς μέλη τοῦ σώματος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὀφείλετε νά κρατεῖτε τάς παραδόσεις.

ΕΛΛΑΣ! ΕΛΛΑΣ! Ἐάν δέν ξυπνήσης ἐκ τοῦ ληθάργου καί στραφῆς πρός τήν ἀλήθειαν, ἐάν δέν ἀκολουθήσης τήν ὁδόν τῶν πατέρων σου, ἐάν δέν ἐγερθῆς ὡς ἔλλην τῶν παραδόσεων, ἀλλά δέχεσαι νά κύπτῃς τόν ἀνχένα σου εἰς τά ψιθυρίσματα τῶν ἐπιτηδείων καί τῶν μισθάρων τῶν ξένων προπαγανδῶν, οἵτινες ζητοῦσι διά θεμιτῶν καί ἀθεμιτῶν μέσων νά σέ χωρίσωσι τῆς Ἐκκλησίας τῶν πατέρων σου, τῆς οἰκογενείας σου, τῆς πατρίδος σου καί παντός ὅ,τι ἱερόν ἔχεις, τότε μαζύ μέ τό εἶναι σου, μέ τόν τόπον σου καί μέ τήν πίστιν τῶν πατέρων σου, θέλεις χάσει τήν ἐλευθερίαν τήν ὁποίαν ἀπέκτησες διά τόσου αἵματος, τήν θαυμασίαν γλῶσσαν σου καί τήν ἐνδοξον ἱστορίαν σου.

Αἱ δέ μέλλουσαι γενεαί, ὅταν θά ἴδωσι τό βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως, (Ματθ. Κέφ. ΚΑ) ἐπί τοῦ πατρίου ἐδάφους καί τήν ἐρήμωσιν τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, θέλουσι ἀναφωνήσῃ «Ἴδού ἔθνος τό ὁποῖον δέν ἔθεσεν ὡς βοηθόν αὐτοῦ τόν Θεόν (ψαλμός Δαυΐδ) ἀλλ' ἐπήλπισεν εἰς τάς δυνάμεις αὐτοῦ. Ἴδού λαός ὅστις ἐγκατέλειψε πάντα τά πατροπαράδοτα: ἐκκλησίαν, παράδοσιν, ἦθη καί ἔθμα. Ἴδού ποῦ ἐφθασεν ὁ λαός ὁ ἀκούων τά κελεύσματα τῶν ξένων προπαγανδῶν.

Λοιπόν! Ὡς Σεβασμώτατοι Ἀρχιερεῖς, οἵτινες χαρακτηρίζετε ὡς ἐσφαλμένην τήν ἱεράν ἡμῶν παράδοσιν, ἦτις εἶναι ἐρριζωμένη βαθειά

Βασίλειος Γ. ὁ Πατριάρχης Κων/νουπόλεως, ὁ προστάτης τῶν Ἀγγλικανικῶν καὶ Παπικῶν ιδεῶν, ὁ δῶκτης τοῦ Μοναχικοῦ βίου, ὁ παδὸς τοῦ αἰρετικοῦ Ὁριγένεους, κ.τ.λ. κ.τ.λ. (Ἐλευθ. Βῆμα 28 Αὐγούστου 1925).

Τύπος μερικῶν Ρουμάνων Συνοδικῶν Ἀρχιερέων εἰς τὸ ὕψος τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Καινοτομιῶν.

εἰς τὴν ψυχὴν τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, ἀπὸ πάππων πρὸς πάππων καὶ δὲν ἐφείσθητε αὐτοῦ, ἡμεῖς ὡς ταπεινὸς Μοναχὸς ἐξῆλθον τοῦ ἀσκητηρίου μου ὡς εἶχον ὑποχρέωσιν νὰ διακηρύξω φωνὴν μεγάλην με ὄλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς μου, τὴν ζέσιν τῆς καρδίας μου, διὰ νὰ καταπολεμήσω τὰ ἀντικανονικῶς καὶ παρανόμωςπραχθέντα ὑφ' ὑμῶν. Καὶ ἄς συμβῆ ὅτι καὶ ἂν συμβῆ.

Αὕτη εἶνε πίστις τῶν εἰς τὰ πάτρια ἐμμενόντων, σήμερον, αὔριον καὶ μεθαύριον καὶ ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μας.

Οὕτω νὰ βοηθήσῃ ὁ Θεὸς καὶ ἡμᾶς καὶ ἐσᾶς καὶ πάντας ἐκείνους, ὅσοι με φόβον Θεοῦ ἐπικαλοῦνται τὸ Πανάγιον καὶ μεγαλοπρεπὲς Ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν.

Ὁ ἐλάχιστος καὶ ἁμαρτωλὸς

ΜΟΝΑΧΟΣ ΑΡΣΕΝΙΟΣ ΚΟΤΤΕΑΣ Ἀγιορείτης

Υ.Γ. – «...Ἐάν οὗτοι σιωπήσωσιν
οἱ λίθοι κεκράξονται»

(Ἀκολουθήσει) (Λουκ. ιθ' 40)

ΔΙΑΝΟΜΗ ΔΩΡΕΑΝ

9/4/27

ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΟΝ ΕΡΩΤΗΜΑ

Τό Σάββατον τοῦ Λαζάρου, ὅπερ συνέπιπτε μέ τό Μέγα Σάββατον τῶν Δυτικῶν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος Παπαδόπουλος συνοδευόμενος ὑπό ἀκολουθῶν του κληρικῶν προσήλθεν εἰς τήν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν συνευχηθεῖς μετά τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῶν Δυτικῶν καί τελέσας μέτ' αὐτοῦ τήν Ἀνάστασιν τῶν Δυτικῶν. Ἡ τοιαύτη ἐμφάνισις ἐν τῇ Δυτικῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Ἀθηνῶν ἐγένετο ἀντιληπτὴ παρά πολλῶν, ὅσον δέ καί ἂν ἦτο ἀντιληπτὴ παρά πολλῶν, ὅσον δέ καί ἂν ἦτο ἀντιορθόδοξος καί σκανδαλώδης δέν ἐπροξένησε μεγάλην ἐκπληξιν, διότι εἶνε γνωστὴ ἡ ὅλη πολιτεία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου, ὅστις ὀκτώ ἡμέρας μετά τήν συμπροσευχὴν του μετά τῶν Δυτικῶν ἐτέλεσε καί τήν Ὁρθόδοξον Ἀνάστασιν!

Ὁφείλομεν ὅμως νά ἐρωτήσωμεν τόν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καί παρακαλοῦμεν αὐτόν νά μᾶς ἀπαντήσῃ εἰλικρινῶς. Ἐπιτρέπουν ἢ ἀπαγορεύουν οἱ ἱεροὶ Κανόνες τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, εἰς τοὺς ἱεράρχας καί λειτουργοὺς ἐν γένει αὐτῆς τό συμπροσεύχεσθαι μετά τῶν αἰρετικῶν; Καί ἂν ρητὴ καί αὐστηρά εἶνε ἡ ἀπαγόρευσις τῶν ἱερῶν Κανόνων, πῶς ἐτόλμησε νά γίνῃ παραβάτης αὐτῆς ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν; Μὴ ἤνωσε τήν Ὁρθόδοξον μέ τήν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν;

Ἡ μὴ ἐγένετο αὐτός φυγᾶς, ἀποστάτης τῆς Ὁρθοδοξίας; Ἀπαντήσατε εἰς τό ἐρώτημα; Ἀλλά πῶς ὁ τοιαῦτα ἀυστόλως πραξικοπῶν κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας δύναται ἐπὶ πλέον νά κᾶθηται ἐπὶ τοῦ Ὁρθοδόξου Ἀρχιεπισκοπικοῦ Θρόνου τῶν Ἀθηνῶν; Θ' ἀναμένουν ἄρα γε οἱ ἰθύνοντες νά τόν σαρώσῃ ἀπ' αὐτοῦ ἡ λαϊκὴ θύελλα;

ΑΘ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Διδάσκαλος

«Μόνον τότε ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία θά ἐνωθῇ μετά τῆς Ἀγγλικανικῆς «ἐκκλησίας». Ὅταν θά ἀποβάλλῃ (αὕτη), πάντα τὰ πεπλανημένα καί αἰρετικά δόγματα τῶν διαμαρτυρομένων».

(Απάντησις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐπὶ πατριάρχου Ἱερεμίου τοῦ Γ', ἐν Κωνσταντινουπόλει) 1772

4) Ἐκδοσις τοῦ βιβλίου «Μάχαιρα τοῦ Πνεύματος».

ΙΣ	ΧΣ
ΝΙ	ΚΑ

ΜΑΧΑΙΡΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Η ΤΟΙ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

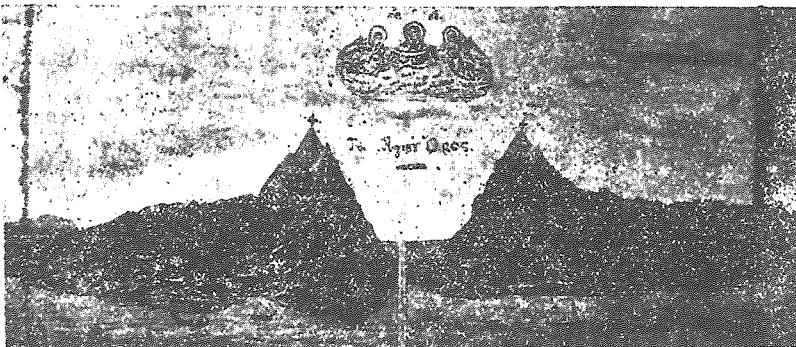
ΠΕΡΙ

Τῆς ἐπιβουλῆς τῶν **ΦΡΑΓΓΜΑΣΣΟΝΩΝ** κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, τοῦ Μοναχισμοῦ αὐτῆς καὶ γενικώτερον τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῶν σημερινῶν καινοτόμων Ἱεραρχῶν.

Οὐ γὰρ ἐστὶ κρυπτόν, ὅ οὐ φανερόν γενήσεται· (Λουκᾶ η. 17.)
 Ἐρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε ἵνα μὴ εἰσέλθητε εἰς πειρασμόν· (Μάρκου ΙΔ. 38.)
 Ἄπο τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε σέτους·. (Ματθ. Ζ. 16.)

ΠΑΡΑ

τοῦ ἐλαχίστου ἐν Μοναχοῖς **ΑΡΣΕΝΙΟΥ ΚΟΤΤΕΑ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ**
ΤΟΜΟΣ Α΄. ΜΕΡΟΣ Β΄.

Ἔδρις Νοτιο-Δυτικῆ

Ἔδρις Βορειο-Ἀνατολικῆ

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

Ἀπαγορευομένης ἀπολύτως τῆς πωλήσεως ἢ ἀλλοεστρώπου ἐπιμεταλλεύσεως ὡς καὶ τῆς παραμεμορφωμένης ἀνατυπώσεως ἢ μεταφράσεως εἰς ἄλλην γλῶσσαν.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 1929

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

	Σελίς
Εἰσὴ.	α΄.
Πρόλογος	β΄.
Εἰσαγωγή	ε΄.
Τμήμα Α΄. Κεφ. Α΄. — Σύντομος Ἱστορία περὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ Μοναχισμοῦ	1
Τμήμα Α΄. Κεφ. Β΄. — Ὁ Ρόλος ὃν ἐκλήθη τὰ παλῆα ὁ Μοναχισμὸς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ	7
Τμήμα Α΄. Κεφ. Γ΄. — Ποῖον τὸ ἔργον τοῦ Μοναχισμοῦ δι' οὗ ἐγένετο ἡ δόξα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ πολυθρήνητον τροῦμα τοῦ Διαβόλου	10
Τμήμα Α΄. Κεφ. Γ΄. — Περὶ τῆς νεαρᾶς Προτεσταντικῆς	12
Τμήμα Β΄. Κεφ. Α΄. — Σύντομος Ἱστορία τῶν μεγάλων ἐχθρῶν τοῦ Ὁρθοδ. Μοναχισμοῦ, ἥτιοι τῶν Φραγγμασσόνων. Περὶ ψευδοῦς ἐρμηνείας τῆς Ἀποκαλύψεως ὑπὸ τῶν Χιλιαστών καὶ ἄλλων Ἀλαζόνων	16
Περὶ τῆς Ἑβραϊκῆς Μαχίαιας	23
Περὶ τῶν Σοφιστῶν καὶ ἐνασχολήσ. αὐτῶν εἰς τὴν Μαχίαιαν	24
Περὶ τῶν ἐνεργειῶν τῶν Ἑβραίων εἰς ὅλας τὰς Αἰρέσεις	27
Ἱστορία τῶν Μασσόνων Ἱπποτῶν Ναϊτῶν	28
Σατανικὰ ἐγκλήματα τῶν Ναϊτῶν	30
Ἀντιχριστιανικαὶ πράξεις τῶν Ναϊτῶν	32
Ὁ Προτεσταντισμὸς φωνεᾷ τῶν Φραγγμασσόνων	35
Ἱστορία τῆς μετεμφάνιστος τῆς Φραγγμασσονίας	35
Ὁργανισμὸς τῆς Φραγγμασσονίας	38
Βαθμοὶ τῆς Φραγγμασσονίας	42
Ὁ Ὄρκος τῶν Φραγγμασσόνων	44
Λατρεία τοῦ Σατανᾶ ὑπὸ τῶν Φραγγμασσόνων	47
ΤΜΗΜΑ Β΄. ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.	
Ποῖος ὁ ῥόλος τῶν Φραγγμασσόνων εἰς τὰς Ἐπαναστάσεις	48
Τὸ Κέντρον τῆς Παγκοσμίου Ἐπαναστάσεως	50
Καταστροφή ἐκ τῶν Ἐπαναστάσεων	51
Μυστηριώδης ἐξέτασις τῶν Φραγγμασσόνων	53
Διάλυσις Μενῶν ὑπὸ τῶν Ἐπαναστατῶν	55

ΤΜΗΜΑ Β'. ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Σελίς

<i>Τίνα μέσα μετέρχονται οἱ Φραγγμασσόνοι εἰς τοὺς καταχθονίους σκοπούς των πρὸς ἐκμηδένισιν τῆς Ὁρθοδοξίας</i>	57
Περὶ τοῦ Θεομοῦ τῆς Βασιλείας καὶ τῆς Δημοκρατίας	59
Περὶ τῆς πολιτογραφήσεως τῶν Ἑβραίων εἰς ἄλλην τὴν γῆν	61
Συνεργασία τῶν Ἑβραίων μετὰ τῶν Φιλελευθέρων	63
Ἀντορθόδοξα Νομοσχέδια τῶν Φιλελευθέρων κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας	64
Καταπολέμησις τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης	68
Ἑβραιο-Μασσονικὸν Κεφάλαιον πρὸς δωροδοκίαν	70

ΤΜΗΜΑ Γ'. ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

<i>Πῶς εἰσέδυσεν ὁ νεωτερισμὸς ἐν τῇ Ἀνατ. Ὁρθ. Ἐκκλησίᾳ</i>	72
Τρομοκρατία καὶ σφαγὴ τῶν Μοναχῶν ὑπὸ τῶν Παπῶν	74
Προδοσία τῶν Ἑλλήνων Φιλοσόφων καὶ συνεργασία των μετὰ τῶν Παπῶν	76

ΤΜΗΜΑ Γ'. ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

<i>Πῶς ὁ Ἐωσφόρος Πάπας Γρηγόριος ὁ ΙΓ' συνειργάσθη μετὰ τῶν ἀθέων Μάγων Ἀστρολόγων, διὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ Ὁρθοδόξου Ἡμερολογίου</i>	79
Τὰ ἐπακολουθήσαντα θεινὰ καὶ αἰ ψευδοπροφητεῖαι τοῦ Ἰδου αἰῶνος μετὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ Ὁρθοδόξου Ἡμερολογίου	81
Καταδίχη τοῦ Νέου Παπικοῦ Ἡμερολογίου	85

ΤΜΗΜΑ Γ'. ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

<i>Πῶς οἱ σημερινοὶ νεωτερισταὶ συνειργάζονται μετὰ τῆς Ἑβραιο-Μασσονίας πρὸς καταστροφὴν τῆς Ὁρθοδοξίας διὰ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ Ἡμερολογίου, καὶ περὶ τῆς κατὰ τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἐπιβουλῆς των</i>	87
Συκοφανταὶ κατὰ τοῦ Ὁρθοδόξου Μοναχισμοῦ	88
Παράνομος Πειθαρχία	90
Ἀντιχριστιανικὴ διδασκαλία εἰς τὰ Πανεπιστήμια τῆς Ἑσπερίας	91
Σατανικαὶ ἐφευρέσεις τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας	92
Αἰρετικὰ φρονήματα τοῦ Πατριάρχου Βασιλείου τοῦ Γ'.	95
Ἀποκάλυψις περὶ ὑποβολῆς τῆς Ρουμανίας καὶ αἰρετικὰ νομοσχέδ.	97
Δράσις Ξένης Προπαγάνδας ἐν Ἁγίῳ Ὄρει	101
Βίος καὶ Σατανικαὶ βλέψεις τοῦ Μύρωνος κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας	106
Μυστικὸν Κεφάλαιον διὰ τὴν προπαγάνδα πρὸς δωροδοκίαν	112
ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ	117
ΕΠΙΛΟΓΟΣ	129

Ἰδού τί δημοσιεύει ὁ ΑΚΜΑ εἰς τό βιβλίον του «Ἀπομόνωσις» σ. 241.

Ἰπὸ τόν τίτλον «Ἀντέλεγχος» ἀβασίμου καί ἀσυστάτου ἐλέγχου Ἀπάντησις εἰς τόν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν περὶ τοῦ Ἐκκλ. Ἡμερολογίου». Τά πέντα αὐτά ἄρθρα, ἡ Κοινότης τῶν Γ.Ο.Χ. τά ἐτύπωσεν εἰς μικρόν φυλλάδιον ὡς «Παράρτημα Κήρυκος τῶν Ὁρθοδόξων». Ἡ δημοσίευσίς των εἶχε γίνεῖ ἀπό 27 Φεβρουαρίου ἕως 5 Μαρτίου 1932 ν.ἡ. εἰς τήν καθημερινήν ἐφημερίδα «Ἀκρόπολις».

Τό βιβλίον τοῦτο λόγω τῆς μεγάλης διαχρονικῆς ἀξίας του, τό παραθέτομεν αὐτούσιον εἰς τό παρόν βιβλίον.

ΜΟΝΑΧΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ ΑΡΣΕΝΙΟΥ ΚΟΤΤΕΑ

ΑΝΤΕΛΕΓΧΟΣ ΑΒΑΣΙΜΟΥ ΚΑΙ ΑΣΥΣΤΑΤΟΥ ΕΛΕΓΧΟΥ

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΝ
ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

*Σειρά ἄρθρων δημοσιευθέντων
εἰς τήν «Ἀκρόπολιν»
καί τόν «Κήρυκα τῶν Ὁρθοδόξων»*

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ «ΚΗΡΥΚΟΣ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ»
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
1932

ΑΝΤΕΛΕΓΧΟΣ ΑΒΑΣΙΜΟΥ ΚΑΙ ΑΣΥΣΤΑΤΟΥ ΕΛΕΓΧΟΥ

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

«Μή κρίνετε, ἵνα μὴ κριθῆτε... (Ματθ. κεφ. Ζ' 1). «Ὅς δάν σκανδαλίση ἓνα τῶν μικρῶν τούτων, τῶν πιστευόντων εἰς ἐμέ, συμφέρει αὐτῷ ἵνα κρεμασθῆ μύλος ὀνικός ἐπί τόν τράχηλον αὐτοῦ, καί καταποντισθῆ ἐν τῷ πελάγει τῆς θαλάσσης» (Ματθ. ΙΗ', 12).

Εἰς δύο συνεχῆ φύλλα τοῦ ἑβδομαδιαίου φύλλου «Ἐκκλησία», ἐπισημοῦ Δελτίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὑπό τόν τίτλον «Ἐλεγχος παραποιήσεως Συνοδικῶν Πράξεων καί Πατριαρχικῶν ἐγγράφων» ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ἐδημοσίευσε μακράν πραγματείαν ἀναφερομένην, εἰς τό ζήτημα τοῦ Ἡμερολογίου, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἔχων πάντοτε ὡς σκοπόν νά δικαιολογήσῃ ἀπό ἐκκλησιαστικῆς ἐπόψεως τήν ἐναντίον τῶν Παραδόσεων τῆς Ἐκκλησίας καί ὠρισμένων Συνοδικῶν Πράξεων καί Πατριαρχικῶν ἐγγράφων διαπραχθεῖσαν ὑπό τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἡμερολογιακῆν μεταρρύθμισιν διά τῆς παραδοχῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου, παρά τήν ἐμμονήν ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἰς τό πατροπαράδοτον Ἰουλιανόν Ἡμερολόγιον καί παρά τήν ἔνεκα τούτου ἐπελθοῦσαν διάσπασιν τῆς ἐνότητος τῶν Ἐκκλησιῶν καί τήν διαίρεσιν τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, προβαίνει, ὡς λέγει, εἰς τόν ἔλεγχον «θρασείας παραποιήσεως Συνοδικῶν τινων Πράξεων καί Πατριαρχικῶν ἐγγράφων τοῦ ἰσ' καί ἰζ' αἰῶνος» περιλαμβανόντων ἀναθεματισμούς, ἵνα προφυλάξῃ, ὡς λέγει, τά εὐσεβῆ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας, τινά τῶν ὁποίων «ἐξ ἀγνοίας καί ἀπλοϊκότητος παρασύρονται εἰς ἀπίθειαν πρός τήν Ἐκκλησίαν διά τῆς μεταξύ αὐτῶν διαδόσεως ψευδῶν καί πλαστῶν ἀναθεματισμῶν».

Χαίρομεν διότι πρώτην φοράν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν προβάλλει ἐπίσημος καί ἐνυπογράφως ὑπεραμυνόμενος τῆς ἀντικανονικῆς

ἐκκλησιαστικῆς καινοτομίας ἐν τῷ ἡμερολογιακῷ ζητήματι καὶ ἐπικρί-
νων τὰ κατ' αὐτῆς δημοσιευθέντα, ἐνῶ μέχρι τοῦδε, ἀπῆντα εἰς αὐτὰ
δι' ἀνωνύμων καὶ ἀνευθύνων φυλλαδίων, ἐν οἷς αἱ ὕβρεις κατὰ τῶν
ἐπικριτῶν του ἡμιλλῶντο πρὸς τὰς τολμηροτέρας ἀντροδοξοὺς δοξα-
σίας καὶ τὰς πλέον ἀνιέρους συστάσεις καὶ συμβουλὰς, τινές τῶν ὀ-
ποίων μετεφέροντο καὶ εἰς ἐμπιστευτικά αὐτοῦ ἔγγραφα πρὸς διαφό-
ρους ἀρχάς, παρ' ὧν ἐξήτει τὴν «**ραγδαίως καὶ ἀθορύβως**» ἐξόντων
τῶν ἐχόντων τό θάρρος νὰ ψέξωσι δορυτάτα τὴν ἐναντίον τῶν Κα-
νόνων καὶ τῆς Παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας πολιτείαν αὐτοῦ.

Δέν γνωρίζομεν ὅμως ποῦ νὰ ἀποδώσωμεν τὴν τόσον κοπιώδη ἐκ-
δρομὴν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν εἰς ἀρχαία δύσβατα καὶ ἐρεβώδη
ιστορικά πεδία, διὰ νὰ καταγγείλῃ ὡς παραπεποιημένα δῆθεν καὶ πλα-
στά κείμενα ὠρισμένων Συνοδικῶν πράξεων καὶ Πατριαρχικῶν ἐγγρά-
φων, ἀπαγγελλόντων ἀναθεματισμούς κατὰ τῶν ἀποδεχομένων τό Πα-
πικόν ἡμερολόγιον. Ὡς ἐάν οἱ ἀναθεματισμοὶ καὶ μόνον αὐτοὶ καθί-
στων ἀπαράδεκτον καὶ καταδικαστέον τό Γρηγοριανόν ἡμερολόγιον
καὶ ὡς νὰ μὴ προσέκρουε τοῦτο εἰς οὐδεμίαν ἄλλην ἐκκλησιαστικὴν
διάταξιν καὶ εἰς οὐδεμίαν παράδοσιν καὶ ἐπομένως ὡς νὰ ἔπρεπε ὅλαι
αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι ν' ἀσπασθῶσιν ἀσμένως τὴν καινοτομίαν τοῦ
Ἡμερολογίου, ἐπειδὴ τάχα ἡ τήρησις τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου δέν
κατωχυροῦτο δι' ἀναθεματισμῶν! Καὶ φαίνεται πιστεύων ὁ ἀρχηγός
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὁ ἐκκλησιαστικὸς συγγραφεὺς καὶ πρῶην
καθηγητῆς τῆς Θεολογίας, ὡς ρητῶς γράφει ἐν τῷ προλόγῳ τῆς πραγ-
ματείας του, ὅτι «**τινά τῶν εὐσεβῶν τέκνων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλη-
σίας**», ἐάν ἀπειθῶσι πρὸς τὴν ἐπίσημον Ἐκκλησίαν καὶ δέν ἐδέχθησαν
μέχρι σήμερον τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Παπικοῦ ἡμερολογίου ἐμμένοντα εἰς
τό παλαιόν Ἰουλιανόν ἡμερολόγιον πράττουσι τοῦτο «**ἐξ ἀγνοίας**» δῆ-
θεν καὶ «**ἀπλοϊκότητος διὰ τῆς μεταξύ αὐτῶν διαδόσεως ψευδῶν καὶ**
πλαστῶν ἀναθεματισμῶν».

Ἄλλ' ἐάν ἡ καταδίκη τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ὑπὸ τῆς Ὁρ-
θοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ὑπῆρξεν, ὡς εἶναι βέβαιον καὶ ὡς θά
ἀποδείξωμεν, γενικὴ, ρητὴ καὶ ἀναντίρρητος, καὶ ἂν αἱ παραδόσεις
τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ διηνεκῆς πράξις αὐτῆς ἐπὶ εἴκοσιν αἰῶνας τὴν

ἐπεσφράγισαν καί τήν κατέστησαν ἀναλλοίωτον τῆς Ὁρθοδοξίας θεσμόν καί τό ἐμφανεστερόν ἐξωτερικόν γνώρισμα αὐτῆς ἀπέναντι τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας, εἰς τί δύναται νά ὠφελήσῃ ἢ ἀποκάλυψις δῆθεν τῆς πλαστότητος τοῦ ἀναθεματισμοῦ, ὄν ἐντούτοις ἀναγινώσκομεν ἀπό τόσων αἰῶνων εἰς κείμενα Πατριαρχικῶν ἐγγράφων καί Συνοδικῶν ἀποφάσεων; Μήτοι αἱ ἱεραὶ Παραδόσεις καί αἱ διατάξεις τῆς Ἐκκλησίας διά νά εἶναι σεβασταί καί νά τηρῶνται αὐστηρῶς πρέπει ἀπαραιτήτως νά περιφρουρῶνται δι' ἀναθεματισμῶν; Καί ἂν δέν συνοδεύωνται ὑπό ἀναθεματισμῶν ἔχει ἄρα γε πᾶς τίς τό δικαίωμα νά τās ἀθετῇ καί τās ποδοπατῇ;

Ματαία καί ἄσκοπος προσπάθεια

Διά νά ἀπαντήσῃ τό πρῶτον ἤδη ἐνυπογράφως ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν εἰς τά ἀπό ἐπταετίας περὶ Ἡμερολογιακῆς μεταβολῆς γραφέντα ὑπό τῶν «Ζηλωτῶν Μοναχῶν» Ἀγιορειτῶν καί **ὑπ' ἐμοῦ ὡς καί ὑπό ἄλλων τῆς Ὁρθοδοξίας προμάχων**, καί ἵνα συγκροτήσῃ τήν μετὰ τόσου στόμφου ἐξαγγελλομένην ἀποκάλυψίν του περὶ δῆθεν πλαστότητος τῶν σχετικῶν Συνοδικῶν Πράξεων καί Πατριαρχικῶν ἐγγράφων, **ἐχρειάσθη μίαν τριετίαν ἀναβαλῶν, ὡς γράφει, τόν ἔλεγχόν του, λόγῳ τῶν ἀσχολιῶν αὐτοῦ.** Θά ἐχρειασζόμεθα ἴσως ἀνάλογον χρόνον, ἵνα ἀναδιφήσωμεν ἀρχεῖα καί κειμήλια ἐκκλησιαστικά αἰῶνων ὀλοκλήρων πολλαχοῦ ἐγκατεσπαρμένα καί ἵνα παρακολουθήσωμεν τόν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν εἰς τās ἱστορικές ἐκστρατείας του. Ἀλλά θά προσπαθήσωμεν σήμερον ἐκ τῶν ἐνόνητων καί ἐκ τῶν προσιτῶν εἰς ἡμᾶς πηγῶν ν' ἀποδείξωμεν **ἀδάσιμον** τή κατηγορίαν του, καί **ἂν ὄχι ἄλλο, ματαίαν, ἄσκοπον, ἀλλά καί ἔνοχον τήν προσπάθειαν** τοῦ νά ἐπιρριφθῇ ὁ μῶμος τῆς πλαστότητος εἰς ἀρχαῖα ἐκκλησιαστικά κείμενα, ἀφοῦ ὄχι ἀπλῶς ἡ πλαστότης δῆθεν αὐτῶν, ἀλλά καί ἡ παντελής ἔλλειψις των οὐδαμῶς θά καθίστα συγγνωστήν τήν τολμηράν καί ἀντικανονικῆν ἀπόφασιν τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἐπιφυλάσσομαι δέ νά ἀπαντήσω εὐρύτερον εἰς τά ἄρθρα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἀποδεικνύων καί διά φωτογραφιῶν διαφόρων

σχετικῶν κειμένων τήν ἀστήρικτον κατηγορίαν αὐτοῦ ἐναντίον τῶν Ζηλωτῶν Ἀγιορειτῶν καί τήν εὐλαβῆ αὐτῶν πρόθεσιν, ὄχι νά πλαστογραφήσωσιν, ἀλλά νά συλλέξωσι μετ' ἐπιμελείας καί ἐξάρωσι τά περί τῆς καταδίκης τοῦ Παπικοῦ «καλενδαρίου» σχετικά κείμενα.

Ἄφοῦ δέ οὐδόλως συντείνει εἰς τήν κανονικοποίησιν τῆς ἀντικανονικῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἡ ὑποβολή τῆς ιδέας τῆς πλαστότητος ὠρισμένων ἐκκλησιαστικῶν ἐγγράφων, πρὸς τί ἄρά γε ὁ σκανδαλισμός τῶν συνειδήσεων τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν Ὁρθοδόξων καί ὁ κλονισμός τῆς πίστεως αὐτῶν δι' ὅλας τὰς Σynοδικὰς Πράξεις καί τὰ Πατριαρχικά ἐγγραφα, δι' ἃ ἅπαντα, εὐλόγως δύναται νά ἐγερθῆ ἡ ἀμφιβολία εἰς ψυχὰς ἀπλοϊκῶν καί ἀμορφῶτων περί τῆς ἀληθείας καί γνησιότητος αὐτῶν; **Ὁ ἀθεϊσμός καί ὁ κομμουνισμός διά νά ἐπιτύχωσι τό σκοπούμενον ἐσκέφθησαν νά ρίψουν τόν σπόρον τῆς πλαστότητος καί τοῦ ψεύδους παντός ἱεροῦ κειμηλίου καί πάσης ἐγγράφου καί ἀγράφου παραδόσεως τῆς χριστιανικῆς θρησκείας.** Καί ἡμεῖς σήμερον ἐν καιρῷ τήσιν ἐγκληματικῆς δράσεως τῶν μαινομένων τούτων ἐχθρῶν τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ἀντί ἄλλου τινός ἐποικοδομητικοῦ τῆς ἱεραῆς ἡμῶν πίστεως καί θρησκείας, ἀγωνιζόμεθα διά τῶν ἀρχηγῶν τῆς Ἐκκλησίας νά ἐξαγάγωμεν ἀπό τόν βυθόν τῆς ἱστορίας βεβιασμένα συμπεράσματα καί ἐξεζητημένας γνώμας περί πλαστότητος Σynοδικῶν ἀποφάσεων καί Πατριαρχικῶν ἐγγράφων, χωρὶς νά σκεπτόμεθα, ὅτι κλονίζομεν τήν ἐπ' αὐτῶν καί τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας πίστιν τοῦ εὐσεβοῦς ἑλληνικοῦ λαοῦ, σκανδαλίζοντες τήν συνείδησιν αὐτοῦ.

Ὅτε ὁ ἀλαζῶν Γάλλος ἀστρονόμος Laplace ἐνεχείρισε τήν Κοσμολογικὴν θεωρίαν του, ἥτοι τήν γνωστὴν Ἐκθεσιν τοῦ συστήματος τοῦ Κόσμου» εἰς τόν αὐτοκράτορα Ναπολέοντα, οὗτος, ἀποβλέψας εἰς τό σκάνδαλον, ὅπερ θά ἐπήρχετο εἰς τόν λαόν του διά τῆς δημοσιεύσεως τοῦ βιβλίου τοῦ Laplace, τόν ἠρώτησε: «Ποῦ εἶναι ὁ Θεός εἰς τό σύστημα σας; Ὁ δέ ἄθεος ἐκεῖνος φιλόσοφος μεγαλαυχῶν ἀπήντησε: «Δέν ἔχω ἀνάγκην αὐτοῦ, Μεγαλειότατε». Ἄλλὰ βραδύτερον, κατιδῶν τήν ἀδυναμίαν του ἀπέναντι τῆς ιδέας τοῦ Δημιουργοῦ, ἀπέθανε φρενόπληκτος. Ἡ δέ ἀθεϊστικὴ ἔνωσις ἐν Ρωσίᾳ θεμελιωθεῖσα καί ἐπὶ τῶν

κηρυγμάτων τοῦ βλασφήμου Laplace συντηρεῖ σήμερον, ὡς μᾶς πληροφορορεῖ ὁ Ἀγγλικὸς Τύπος («Morning Post» Ἰούνιος 1931), 80 περίπου ἀθεϊστικὰς Ἀκαδημίας, ἀριθμούσας πλέον τῶν 5.000.000 μελῶν.

Καὶ ὁ Μουσσολίνι, ὅτε κατὰ τὸ 1912 εἰς τὸ Συνέδριον τῶν Σοσιαλιστῶν τῆς Reggio-Emilia ἐκήρυξεν «Ἡμεῖς καὶ χωρὶς τὸν Θεόν θά νικῆσωμεν. Θεὸς δὲν ὑπάρχει», εἶχεν ἐμποτισθῆ ὑπὸ τῆς ἀθεϊστικῆς ιδέας. Ἐν τούτοις καὶ αὐτός, ὅτε ἐπεχείρησε τὸ κατὰ τῆς Ρώμης ἐπιθετικὸν του ἐγχείρημα, ἀποβλέψας εἰς τὸν λαόν τοῦ ὁποῦ τὴν ψυχὴν θά ἐσκανδάλιζεν ἡ ἀθεϊστικὴ ιδέα καὶ ἔχων ἀνάγκην ὅλης τῆς πίστεως αὐτοῦ, **προσεκύνησε** τὴν θρησκείαν τοῦ Πάπα καὶ τὸν Βασιλέα πρὸς στερέωσιν τῆς Δικτατορίας του.

Μετὰ τὸν Εὐρωπαϊκὸν πόλεμον αἱ καταχθόνιοι αὐταὶ ἀθεϊστικαὶ βλάβαι, αἵτινες ὀλίγον κατ' ὀλίγον παρέσυρον τοὺς ἐν τῇ χριστιανικῇ πίστει ἀσθενεστεροὺς, ἐγένοντο ἀφορμὴ ριζικῆς κοινωνικῆς ἀνατροπῆς καὶ ὡς ἐκ τούτου τινὲς ἀντίχριστοὶ ἠθέλησαν νά ἐπιβάλωσιν εἰς τὴν κοινωνίαν νέον ρυθμὸν ζωῆς, ὅστις νά προσαρμοζῆται εἰς τὰς ὑλικὰς ἀνάγκας. Καὶ πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τούτου ἐπεδίωξαν εὐρείας **μεταρρυθμίσεις καθ' ὅλους τοὺς κλάδους**, διοικητικούς, οικονομικούς, ἐκπαιδευτικούς, **δικαστικούς** ὡς καὶ **ἐκκλησιαστικούς**. Συμμορφούμενοι δὲ πρὸς τὸν νέον τοῦτον ρυθμὸν –μοντερνισμοῦ– οἱ σημερινοὶ νέοι ἐκκλησιαστικοὶ Ἀλκιβιάδοι ἐλαφρᾶ τῇ συνειδήσει καὶ πρὸς «παγκόσμιον σκάνδαλον καὶ αὐθαίρετον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων καταπάτησιν» (ὄρα Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου ὡς ἱστορικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας Ἱερουσαλήμ σελ. 842) σὺν τοῖς ἄλλοις ἐξωβέβησαν καὶ τὸ ἡμερολόγιον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰσαγαγόντες τὸ Παπικὸν καὶ βλασφημοῦντες τὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας ὡς πεπλανημένην. Τοὺς δὲ θεοπνεύστους Πατέρας πλαγίως ἀπεκάλεσαν ὄργανα «τῶν ψαράδων καὶ τῶν μπακάληδων» (ὄρα ἐπίσημον δελτίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Ἐκκλησία» ἀριθ. 28 τοῦ 1924 καὶ Συνοδικὴν Ἐγκύκλιον Ἰουλ. 1924 Βουκουρεστίου).

Ἐπόμενον λοιπὸν ἦτο νά ἀντιστῶσιν εἰς τὴν ἔκνοον ταύτην ἀσέβειαν οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι, ὄχι μόνον εἰς τὴν προσφιλεῖ ἡμῶν Πατρίδα ἀλλὰ καὶ ἀλλαχοῦ, ὡς μᾶς πληροφορορεῖ ἡ ἐφημερὶς «Universoul»

17 Ἰανουαρίου 1932 ἀνακοινοῦσα ὅτι, ὁλόκληροι αἱ ἐπαρχίαι τῆς Βουκοβίνας, Μολδαυίας καὶ Βεσσαραβίας, δηλαδή τὰ ἑκατομμύρια ἐκεῖνα ἄτινα ἀναφέρει ἐν τῷ πρὸς τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἑλλάδος **ὑποβληθέντι τῷ 1929 ὑπομνήματι** αὐτοῦ ὁ Σ. Μητροπολίτης **Κασσανδρείας κ. Εἰρηναῖος**, παρ' ὅλας τὰς διώξεις ἐώρτασαν καὶ ἐφέτος τὸ Νέον Ἔτος κατὰ τὸ Ὁρθόδοξον Παλαιόν Ἡμερολόγιον. Ὁρθῶς δέ εἰς τὸ ἀνωτέρω ὑπόμνημά του ὁ μνησθεὶς ἐπιφανὴς Μητροπολίτης Κασσανδρείας (σελ. 14 καὶ 15) ἀποδίδει εἰς τοὺς μασόνους τὸ ἐπικρατοῦν σήμερον καταστρεπτικὸν φρόνημα παρὰ τοῖς πλείστοις τῶν διανοουμένων λαϊκῶν καὶ κληρικῶν, οἵτινες ἐν ὀνόματι τοῦ πολιτισμοῦ δῆθεν καὶ τῆς ἐπιστήμης διὰ τῶν συγχρονιστικῶν τάχα ἰδεῶν αὐτῶν ἀνυπολογίστως ἐβλάψαν καὶ παρέλυσαν τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Ἡ σκανδαλώδης ἰδέα

Τὴν σκανδαλώδη ἰδέαν περὶ παραποιήσεως τῆς Πατριαρχικῆς ἐγκυκλίου τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου τοῦ Β' τοῦ καταδικάσαντος τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον ἔρριψεν ἀορίστως τὸ πρῶτον ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ὡς Πρόεδρος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς καθυσύχασιν τοῦ πατάγου, ὃν ἤγειρε τὸ ἀνωτέρω εἰρημένον πρὸς τὴν Ἱεραρχίαν Ὑπόμνημα τοῦ Μητροπολίτου Κασσανδρείας, τὸ ἐλέγξαν δριμύτατα τὴν καινοτομίαν τοῦ Νέου Ἡμερολογίου. Καί, καθὼς γνωρίζομεν, ὅπως ὑφαρπασθῶσιν αἱ ὑπογραφαὶ τότε 44 ἀρχιερέων εἰς τὸ κατὰ τοῦ ὑπομνήματος ἐκείνου συνταχθέν ἀνακοινωθέν, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ἐνήργησεν ἀκριβῶς ὅπως καὶ διὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ Ἡμερολογίου. Τότε παρεπλανήθη ἡ Ἱεραρχία ὅτι τὴν μεταρρυθμίσιν θά εἰσαγάγῃ ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν μετὰ συνεννόησιν ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν **οὐχὶ δέ μόνον** μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου (ὄρα «Πραγματικὴν Ἀλήθειαν» περὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου κ. Γρηγορίου Εὐστρατιάδου σελ. 41). Κατὰ τὸ 1929 πρὸς ἀπόκρουσιν τοῦ ὑπομνήματος τοῦ Μητροπολίτου Κασσανδρείας, τοῦ συγκλονίσαντος τοὺς Ἐκκλησιαστικούς κύκλους, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εἶπε πρὸς τὴν Ἱεραρχίαν. «Σὰς βεβαιῶ, ὡς ἱστορικός, ὅτι δέν εἶναι ἀληθῆ τὰ περὶ Πατριάρχου

Ἱερεμίου λεγόμενα, περί καταδίκης τοῦ νέου Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου». Ἐν τούτοις ὁ ἴδιος ἄλλοτε, ὡς ἱστορικός καί πάλιν, ρητῶς ἐβεβαίον σὺν τοῖς ἄλλοις καί τοῦτο: «...Τῷ ἔτει 1583 συγκροτηθείσης ἐν Κων/πόλει **Συνοδικῆς διασκέψεως πρὸς ἀποκήρυξιν** τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου, διὰ τοῦ ὁποίου ἐσκόπει ἡ Λατινικὴ Ἐκκλησία νά παραπλάνησῃ τοὺς Ὁρθοδόξους ... καί τῆς ἀποφάσεως ταύτης συμμετέσχε διὰ τοῦ Πατριαρχικοῦ αὐτοῦ κύρους καί ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Σωφρόνιος ὁ Δ΄ ὅστις μεταβάς εἰς Κων/πολιν ἀποφαίνεται ὅτι μετὰ τὴν καταδίκην τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ἐπανῆλθεν εἰς Ἱεροσόλυμα» (Βλέπ. Ἱστορία Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων Χρυσοστ. Παπαδοπούλου σελ. 842). Εἰς δέ τὸν «Ἐκκλησιαστικὸν Κήρυκα» **1918 τονίζει πάλιν ὁ ἱστορικός κ. Χρυσόστομος Παπαδόπουλος** ὅτι «ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐχαρακτηρίσθη ἡ μεταρρύθμισις τοῦ Ἡμερολογίου ὡς **νεωτερισμὸς ἀντιβαίων εἰς Κανόνας καί Διατάξεις τῆς Ἐκκλησίας**». Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν δὲν μᾶς λέγει τίποτε περὶ τῆς ἀντιφάσεώς του ταύτης μεταξύ ἐκείνων τὰ ὅποια ἐγράψεν ὡς ἱστορικός ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ του Ἱστορίᾳ καί ἐκείνων τὰ ὅποια γράφει σήμερον κηρύσσων ἐλαφρᾶ τῇ συνειδήσει, ὅτι **οὔτε ἀντικανονικὴ** εἶναι ἡ εἰσαγωγή τοῦ νέου ἡμερολογίου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, **οὔτε κατεδικάσθη** αὕτη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ἀπλῶς δῆθεν καταδικασάσης τὸν περὶ τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα νεωτερισμὸν ὡς ἀντιβαίοντα εἰς τὴν διάταξιν τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου!

Τὸ ἐντελῶς ἀστήρικτον κατὰ βάσιν ἀνακοινωθέν τῶν 44 Ἀρχιερέων, τὸ βεβαιοῦν ἐντελῶς ἀντίθετα τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, ὡς ἱστορικοῦ, διδαχθέντων διὰ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς αὐτοῦ ἱστορίας, **ἀνεσκεύασα τότε ἐγώ**, ὡς ἐλάχιστος ἐν Μοναχοῖς Ἀγιορείταις κατὰ δύναμιν δι' ἐπισήμων ἱστορικῶν μαρτυριῶν, τὰς ὁποίας ἐδημοσίευσεν ἐν ἰδιαιτέρῳ ἄρθρῳ μου εἰς τὴν ἐφημερίδα «**Σκριπ**» τῆς **11ης Αὐγούστου 1927**.

Ἱερά ὑποχρέωσις

Καί αισθάνομαι σήμερον ὑποχρέωσιν ἱεράν νά ἀνασκευάσω καί τὰ ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» οὐχί μετ' εὐθύτητος καί ἱστορικῆς εἰλικρινείας

ἀποτολμηθέντα δημοσιεύματα, καί νά ἀποδείξω, ὅτι καί ταῦτα πρὸς παραπλάνησιν τῶν πιστῶν ἐγράφησαν ἄνευ οὐδενὸς σοβαροῦ λόγου, μόνον καί μόνον ἵνα κλονίσωσι τὴν ἐπὶ τὰ κείμενα τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καί ἐπὶ τὰς διατάξεις τῆς Ἐκκλησίας πίστιν τῶν χριστιανῶν καί ἵνα παραστήσωσι δῆθεν, ὅτι ἡ καινοτομία τοῦ Ἡμερολογίου δέν κατεδικάσθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ὅτι μόνον δῆθεν διὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα ἀπηγγέλθησαν καταδίκαι καί ἀναθέματα. Ὅχι δέ μόνον δι' ἑμαυτὸν προσωπικῶς αἰσθάνομαι τὴν ὑποχρέωσιν ὡς ἔλλην Μοναχὸς τοῦ Ἁγίου Ὁρους, τῆς Κιβωτοῦ ταύτης τῶν ἱερῶν παραδόσεων καί τῆς ἀγιωνύμου κορυφῆς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί τοῦ Ἐθνους ἡμῶν, περὶ τοῦ ὁποίου καί τῶν ἐν αὐτῷ Μοναχῶν μετὰ τόσης ἀνευλαβοῦς εἰρωνείας καί χλεύης ὀμιλεῖ εἰς τὰ περὶ ᾧ πρόκειται ἄρθρα τοῦ Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, ἀλλὰ καί διὰ τοὺς «Ζηλωτὰς Ἀγιορείτας», κατὰ τῶν ὁποίων κυρίως βάλλει Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, ἀλλ' οἵτινες ὑπῆρξαν οἱ σηματοφόροι τοῦ τελευταίου ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας καί τῶν ἱερῶν ἡμῶν παραδόσεων ἀγῶνος καί ὑπὸ τῶν ὁποίων μετὰ τόσου σθένους κατηγγέλθη ἡ παράτολμος καί ἀντικανονικὴ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου καινοτομία, διεσώθη ἡ ἰδέα τῆς Ὁρθοδοξίας καί ἀνεκόπη ἡ ἀνιερὸς ὀρμὴ ὠρισμένων Ἐκκλησιαστικῶν Ἀρχηγῶν πρὸς ἀνατροπὴν καί κατάλυσιν παντός ἀκρογωνιαίου λίθου τοῦ θείου οἰκοδομήματος τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καί συνεκροτήθη καί ἡδραιώθη ἡ πρὸς τὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας πίστις καί εὐλάβεια μυριάδων ὀρθοδόξων Χριστιανῶν καί συνεπήχθη τὸ Κέντρον τῆς «Ἑλληνικῆς Θρησκευτικῆς Κοινότητος τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν», τὸ ἀναγνωρισθὲν ὑπὸ τῆς Πολιτείας καί ἐκπροσωποῦν τὴν θρησκευτικὴν συνείδησιν τῶν ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος Ὁρθοδόξων, τῶν μὴ ἀποδεξαμένων τὴν ἀντικανονικὴν καινοτομίαν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου, κατὰ τῶν ὁποίων ἐπίσης καί κατὰ τοῦ δημοσιογραφικοῦ αὐτῶν ὄργάνου Ὁ «Κήρυξ», τόσα βέλη ρίπτει Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν.

Δέν ἦτο δυνατόν νά ἀφήσωμεν νά χλευάζεται ἀνιέρως Ὁ Μοναχισμὸς τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἐκεῖ ὅπου ἀνετράφημεν καί ἐξεπαιδεύθημεν ἱεροπρεπῶς καί ὑπὸ τὴν ἱεράν σκιάν τοῦ ὁποίου γαλουχηθέντες μέ τὰ

νάματα τῆς Ὁρθοδοξίας ἐνεπνεύσθημεν τό πρῶτον τήν πρός τήν ἀληθῆ θρησκείαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τήν πρός τάς ἱεράς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἀκλόνητον πίστιν καί ἡσθάνθημεν τάς πρῶτας συγκινήσεις τῆς θείας ἡμῶν λατρείας.

Τῶν «Ζηλωτῶν» τούτων τοῦ Ἁγίου Ὁρους τόν ἀγῶνα καί τήν σημασίαν αὐτοῦ ζητῶν νά μειώσῃ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, τούς παρουσιάζει εἰς τά ἄρθρα του ὡς «ἐλαχίστους καί ὀλίγους τινάς Ἀγιορείτας». Ἄλλ' ὁ Σ. Μητροπολίτης Μαρωनीας κ. Ἀνθιμος ὁ μέ εἰδικήν ἐντολήν μεταβάς εἰς Ἄγιον Ὁρος, ἀσφαλῶς θά ἐπληροφόρησε τόν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν πόσοι καί ποιοί εἶναι οἱ «Ζηλωταί» Ἀγιορεῖται. Καί ἀσφαλῶς θά ἀνέγνωσεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τήν ἐπίσημον ἔκθεσιν τοῦ Μητροπολίτου Μαρωनीας πρός τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον τοῦ 1927 ἐν ἧ, προκειμένου περί τῶν «Ζηλωτῶν», διαλαμβάνει καί τά ἐξῆς· «Ἐάν θά προδῶμεν εἰς τόν διωγμόν τῶν Ζηλωτῶν, θά προέλθῃ ἡ ἐρήμωσις τοῦ Ἁγίου Ὁρους καί ἡ καταστροφή αὐτοῦ».

Διέδωκαν –λέγει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος– οἱ «Ζηλωταί» διάφορα πλαστά κείμενα, περιέχοντα ἀναθέματα κατά τῶν παραδεχομένων τό Γρηγοριανόν Ἡμερολόγιον. Πάλιν καλά, ὅτι δέν λέγει «ἐπλαστογράφησαν» σήμερον τά κείμενα ταῦτα, ἀλλ' ὅτι διέδωκαν προϋάροντα δῆθεν πλαστά κείμενα. Ἐάν δέν ὑφιστάμην τούς ἀγρίους διωγμούς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, ἄλλοτε μέν **καταγγέλοντός με ἐνώπιον τῶν Δικαστηρίων**, ἄλλοτε δέ ἀξιούντος διοικητικῶς τήν **«ραγδαίως καί ἀθορύβως» ἀπέλασίν μου**, καί πάντοτε **παριστάνοντός με ὡς ἀλλοδαπόν** πρός δυσφημισμόν μου, ἐάν λέγω δέν ὑφιστάμην τούς διωγμούς αὐτοῦ, θά ἡδυνάμην κατά πλάτος νά ἀπαντήσω εἰς τά τελευταῖα αὐτοῦ ἄρθρα περί τῶν δῆθεν «πλαστῶν» κειμένων δημοσιευθέντων εἰς διαφόρους γλώσσας σχετικῶς μέ τήν Συνοδικήν ἀπόφασιν τῆς καταδίκης τοῦ Ἡμερολογίου. Τοῦτο θέλω πράξει ἐν καιρῷ, περιοριζόμενος σήμερον, ὡς ἐν ἀρχῇ εἶπον εἰς σύντομον ἀντέλεγχον τῆς πραγματείας αὐτοῦ ἐξ ὧσων πηγῶν εἶχον προχείρους.

Α'. Ἐν ἀρχῇ τῆς ἀρθρογραφικῆς πραγματείας αὐτοῦ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν συκοφαντῶν τούς Ζηλωτάς ἀγίους Πατέρας ὅτι δι' ἀνυπάρκτων δῆθεν ἀναθεματισμῶν κατά τοῦ Γρηγορινοῦ Ἡμερολογίου

έτρομοκράτησαν τούς άπλοϊκούς εύσεβεΐς, λέγει σοφιστικώτατα ότι: «ή Έκκλησία τής Ελλάδος ώς και αί λοιπαί Όρθόδοξοι Έκκλησίαι (δηλαδή ό Μύρων και ό Μεταξάκης) δέν παρεδέχθη τό Γρηγοριανόν Ήμερολόγιον, άλλ' έπέφερε μόνον διόρθωσιν πανθομολογουμένου σφάλματος του Ήουλιανου Ήμερολογίου». Έν τούτοις άντιφάσκων εύθύς κατωτέρω εις τάς αυτάς γραμμάς, όμιλεΐ περι συγχύσεως δήθεν ήτις θά έπήρχετο εκ τής εισαγωγής εις τό Κράτος του νέου πολιτικού ήμερολογίου διότι «δέν ήτο δυνατόν νά ύπάρχωσι δύο ήμερολόγια». Όμολογεΐ άρα ότι περι δύο ήμερολογίων πρόκειται και ότι και ή Έκκλησία απεδέχθη τό νέον Πολιτικόν ήμερολόγιον. Θέλων δέ νά κολάση τουτο προσθέτει ότι ή Έκκλησία τής Ελλάδος ήρκέσθη εις τήν διόρθωσιν «πανθομολογουμένου» δήθεν σφάλματος του Ήουλιανου Ήμερολογίου. Άλλά τί είναι τουτο; Δέν είναι άποδοχή του Γρηγοριανου Ήμερολογίου; Άν δέ δέν έτολήθη άκόμη ή άλλαγή και του Πασχαλίου εκ φόβου προς τάς ρητάς άπαγορεύσεις τής Α' Οικουμενικής Συνόδου, έπεται άρα γε εκ τουτου και μόνον ότι δέν έγένετο άποδοχή του Γρηγοριανου Ήμερολογίου και δέν άνετράπη όλη ή ήμερολογιακή τάξις εν τή Έκκλησία;

Η προσπάθεια του Άρχιεπισκόπου Άθηνων είναι νά πείση τούς άπλοϊκότερους και τούς μή γνωρίζοντας τήν Έκκλησιαστικήν ιστοριάν, ότι ή Όρθόδοξος Έκκλησία εάν απέκρουσε πάντοτε τήν Γρηγοριανήν μεταρρύθμισιν του ήμερολογίου, έπραξε τουτο διότι εξητείτο ή έπιβολή αυτης προς προσηλυτιστικούς σκοπούς και τήν δι' αυτης ανατροπήν τής περι τής Έορτής του Πάσχα άποφάσεως τής Α' Οικουμενικής Συνόδου. Ό Άρχιεπίσκοπος Άθηνων άποφεύγει νά ειπή και ζητεί νά άποκρύψη ότι από τον 16ον αιώνα, ότε εισήχθη τό Γρηγοριανόν ήμερολόγιον, ή Όρθόδοξος Έκκλησία κατεδίκασε τουτο διά πολλων Συνοδικων άποφάσεων. Τονίζει μόνον ό Άρχιεπίσκοπος Άθηνων ότι ουδεμία Σύνοδος και ουδεις πατριάρχης εξέδωκεν άνάθεμα σχετικως προς τό Ήμερολόγιον!

Άν όμως άποδειχθΐ δια κειμένων αυθεντικων ότι τό Γρηγοριανόν Ήμερολόγιον εν τω συνόλω του κατεδικάσθη υπό τής Έκκλησίας, τί

ἄρα γε εἶναι ἡ Ἐκκλησιαστική αὐτή καταδίκη; Δέν εἶναι ἀπαγόρευσις τῆς παραδοχῆς αὐτοῦ; Ἐάν δέ ἀπηγορεύθη καί κατεδικάσθη ρητῶς ὑπό τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τό Γρηγοριανόν Ἡμερολόγιον, νομίζει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ὅτι ἡ καταδίκη αὕτη δέν ἔχει σημασίαν καί δύναται νά παροραθῆ, ἐφ' ὅσον δέν ἐξεδόθη τυχόν ἀνάθεμα σχετικῶς πρὸς αὐτό; Ἡ καταδίκη καί ἀπαγόρευσις τοῦ φόνου, τῆς κλοπῆς, τῆς μοιχείας, τῆς ψευδομαρτυρίας ὑπό τῆς Ἐκκλησίας, διά τήν μή ἔκδοσιν ἀναθέματος ὡς πρὸς ταῦτα, δύναται ἄρα γε νά ὑπερπηδηθῆ, καί νά συγχωρηθῆ ὑπό τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ παραβίασις τῶν θείων τούτων ἐντολῶν;

Ἄλλ' ἡ καταδίκη ὑπό τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου ἐν γένει, αὕτη ἠμπόδιζεν ἐπὶ τόσους αἰῶνας τήν ἀποδοχήν αὐτοῦ, διότι ἐσεβάσθη ἡ ἐκκλησία τῶν νεωτέρων χρόνων, τὰς καταδικαστικὰς διατάξεις τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλ. Ὅχι δέ ἀπλῶς ἡ περὶ τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα ἀπόφασις τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἀπετέλει πρόσκομμα εἰς τήν ἀποδοχήν τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου. Ἀπετέλει πρόσκομμα ἡ καταδίκη καθόλου τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου. Δέν ἀπέκρουσε λοιπόν ἀπλῶς ὡς θέλει νά πιστεῦῃ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος – ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τήν Γρηγοριανήν μεταρρύθμισιν, ἀλλά τήν κατεδίκασεν. Αὐτός δέ οὗτος ὁ ζητῶν σήμερον νά ἀποκρύψῃ τήν καταδίκην ταύτην Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν τήν διεκήρυσσε ἄλλοτε, ὡς θά ἴδωμεν κατωτέρω ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ του Ἱστορίᾳ.

Αἱ ἀποδείξεις

Ἀποδείξεις καί κείμενα περὶ τῆς ὑπό τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καταδίκης τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου ἔχομεν πολλά:

Α) Καί πρῶτον, αὐτό τοῦτο τό κείμενον τῆς ἀπαντήσεως τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου β', πρὸς τοὺς Ἀρμενίους, ἦν συνυπέγραψε καί ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Σίλβεστρος, βῶα περὶ τῆς καταδίκης τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου καί ἀποδεικνύει ὅτι κατὰ τόν 16ον αἰῶνα, ὅτε ἐγένετο ἡ Γρηγοριανή τοῦ ἡμερολογίου μεταρρύθμισις, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δέν ἀπέκρουσεν αὐτήν – ὡς ἰσχυρίζεται ὁ Ἀρχιεπίσκοπος μόνον καί κυρίως διά τήν τολμηθεῖσαν ἀνατροπήν τῆς περὶ τῆς

Ἑορτῆς τοῦ Πάσχα ἀποφάσεως τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἀλλά διότι, ὡς λέγει ὁ Πατριάρχης Ἱερεμίας, «κακῶς καί παρά τινων ἀστρονόμων τῆς Παλαιᾶς Ρώμης ἀφηρέθησαν αἱ δέκα ἡμέραι παρά τοῦ Ὀκτωβρίου μηνός. Πρὸς τοῖς ἄλλοις γε καί σύγχυσιν ἐν ἑαυτῷ περιέχει τό νέον αὐτῶν ἡμερολόγιον καί ἀνατροπὴν ἀναθεωρούμενον». Δέν ἀπεκρούσθη λοιπὸν ἡ μεταρρυθμισίς τοῦ ἡμερολογίου μόνον διὰ τὴν μετατροπὴν τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα ἀλλὰ ἀπεκρούσθη τό ὅλον ἡμερολόγιον (καλενδᾶριον ἢ ὠρολόγιον) διότι «ἔξω παντός λόγου τὰς δέκα ἡμέρας τοῦ Ὀκτωβρίου οἱ ἀστρονόμοι τῆς Ρώμης ἐξέβαλον ἵνα φανῶσι μόνοι ὡς δοκεῖ τοῖς ἀνθρώποις ποιεῖν τι δόξης κενῆς ἔνεκα». Ἐνῷ δέ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἰσχυρίζεται ὅτι τό Ἰουλιανόν ἡμερολόγιον μετερρυθμίσθη «διὰ τό πανθομολογούμενον αὐτοῦ σφάλμα» ὁ Πατριάρχης Ἱερεμίας εἰς τὴν περί ἧς πρόκειται ἀπάντησίν του πρὸς τοὺς Ἀρμενίους κραυγάζει: «ὅθεν οὐδεὶς ὄλων νομισάτω ὅτι τοὺς παναρίστους ἐκείνους θείου Πατέρας διέλαθε τό δοκοῦν τοῦτο λάθος ἵνα παρά τῶν Ἀστρονόμων τύχη βελτίονος διορθώσεως».

Ἄλλὰ ταῦτα πάντα παρέτρεξεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν διαζόμενος νά ἀνακαλύψῃ δῆθεν πλαστότητα εἰς τό κείμενον τῆς ἀπαντήσεως τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου. Καί ἐνῷ διὰ νά ἀποδείξῃ τὴν δῆθεν πλαστότητα αὐτῆς παραθέτει ἐκ τοῦ «Τόμου Ἀγάπης» τοῦ Δοσιθέου Ἱεροσολύμων τό γνήσιον, ὡς λέγει κείμενον τῆς ἀπαντήσεως τοῦ Ἱερεμίου πρὸς τοὺς Ἀρμενίους, διαπράττει ὁ ἴδιος παραλείψιν καί παραποίησιν εἰς τό γνήσιον τοῦτο κείμενον παραλείπων ἐξ αὐτοῦ ὅσα ἀντιτίθενται πρὸς τοὺς μὴ ἀληθεῖς ἰσχυρισμούς του. Οὕτω παραλείπει ὀλόκληρον τὸν τίτλον τοῦ κεφαλαίου καί τὴν ἐπιγραφὴν ἣν περιέχει ὁ «Τόμος Ἀγάπης» τοῦ Δοσιθέου εἰς ὃ μέρος ὑπάρχει τό κείμενον τῆς ἀπαντήσεως τοῦ Ἱερεμίου. Ἐκτός δέ τούτου παραλείπει τό μεγαλιέτερον μέρος τοῦ κειμένου τούτου τό ἀναφερόμενον εἰς τὴν κατάκρισιν τοῦ νέου Ἡμερολογίου. Τοῦτο ἀποτελεῖ παραποίησιν τῆς ἀληθείας, τὴν ὁποίαν ἀφίνομεν νά σχολιάσουν οἱ ἀναγνώσται. Παραθέτομεν δέ ἐνταῦθα ἡμεῖς ἐκ τοῦ «Τόμου ἀγάπης» τοῦ Δοσιθέου σελ. 538) τό πλεῖστον μέρος τοῦ κειμένου τούτου, ἵνα καταδειχθῶσιν αἱ παραλειφθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν περικοπαί.

Ὁ τίτλος τοῦ ὄλου κεφαλαίου τοῦ Δοσιθέου, ὁ ἐπαναλαμβανόμενος εἰς ὅλας τὰς σχετικὰς σελίδας εἶναι **«Κατά τοῦ Λατινικοῦ Καλενδαρίου»**. Αὐτό καί μόνον θά ἤρκει ἵνα ἀποδείξῃ ὀρθήν τήν ἀντίληψιν, ὅτι τό ὄλον Καλενδάριον τῶν Λατίνων κατεκριθῆ οὐχί δέ μόνον ἡ περιτῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα ἀνατροπή.

Ἐπειτα δέ τό κείμενον τῆς ἀπαντήσεως τοῦ Ἱερεμίου τό καταχωριζόμενον εἰς τόν Δοσιθεον φέρεי ἐπί κεφαλῆς αὐτοῦ ὡς ἐξῆς τήν ἐπιγραφήν: **«Περί τοῦ καινοτομηθέντος Καλενδαρίου παρά τῶν Λατίνων ἐπιστολαί τινες»** προφανῶς δηλοῦν ὅτι περί τοῦ καινοτομηθέντος Καλενδαρίου ὑπάρχουσι καί ἄλλα κείμενα. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καταχωρίζων πρὸς ἀντιπαραβολήν τά δύο κείμενα, τό γνήσιον, ὡς λέγει, καί τό πλαστόν, εἰς μέν τό γνήσιον οὐδεμίαν σημειώνει Ἐπιγραφήν, εἰς δέ τό ὑπ' αὐτοῦ ὀνομαζόμενον πλαστόν σημειώνει **«Σιγγίλιον Πατριαρχικόν καί Συνοδικόν. Περὶ τοῦ καινοτομηθέντος Καλενδαρίου πρό 12 ἡμέρας ἀρχίζειν τούς μῆνας»**. Καί οὕτω ἐνῶ ὁ Δοσιθεος σημειώνει ρητῶς ὡς ἐπιγραφὴν **«Περί τοῦ καινοτομηθέντος Καλενδαρίου»**, ταύτην ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καταχωρίζει εἰς τό δῆθεν πλαστόν κείμενον διὰ νά παραπλανήσῃ τούς ἀναγινώσκοντας ὅτι τό **«Περί τοῦ καινοτομηθέντος Καλενδαρίου»** εἶναι πλαστή προσθήκη μὴ περιεχομένη εἰς τό γνήσιον κείμενον. Ἀφοῦ δέ καταχωρίζει ὡς ἔχει, τόν πρόλογον τῆς ἀπαντήσεως τοῦ Ἱερεμίου, ἔπειτα θέτων ὀλίγα ἀποσιωπητικὰ τελειώνει τήν ὄλην ἐπιστολήν μέ τόν ἐπίλογον **«Καί ταῦτα μέν ἡμεῖς πρὸς ἀμφοτέρω ἀλέγομεν καί λοιπ.»**

Τό κείμενον τοῦ Ἱερεμίου

Ἀλλά τό κείμενον τοῦ Ἱερεμίου εἶναι μακρότατον ὁλόκληρον δέ τά ὑπό τοῦ Ἀρχιεπισκόπου σκοπίμως παραλειφθέν μέρος, ὅπερ εἶναι σημαντικώτατον ἔχει ὡς ἐξῆς:

«...Δεύτερον καί ὑφηγούμεθα παντί χριστιανῶ Ὁρθοδόξω βουλομένω, ὡς οὐκ ἔστιν ἀσύστατον τό παρ' ἡμῖν Πασχάλιον, ἀλλ' ὡς ἀκόλουθον τοῖς ὀρισθεῖσι τῶν Ἀγίων Πατέρων, μένει ὀρθόν καί εἰς αἰῶνας

σταθερόν διαμενεῖ, ἕως οὗ φυλάττει τὴν τάξιν ἣν ἔλαχεν ἀπαρασάλευτον, ἀρίστως ἐσκεμμένην τοῖς θείοις Πατράσιν, ὧν οὐδεὶς τῶν νῦν οὔτε τὴν Ἐπιστήμην οἶδε τῆς ἀστρονομίας κατ' ἐκείνους τούς ἀρίστους, οὔτε τὸν ἀγιασμόν ἔχει, πλὴν εἰ μήπω δοκῆσει τὰ δ' ἄλλα ἐστὶν ἀληθείας μακρὰν. Τεσσάρων γε ὄντων τῶν τοῦ Πάσχα διορισμῶν, ὁ πρῶτος ἐντέλλεται, ὅτι δεῖ μετὰ τὴν ἰσημερίαν τὴν Ἐαρινὴν τὸ Πάσχα τελεῖν. Ὁ δεύτερος ὅτι μὴ τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς Ἰουδαϊκῆς τελετῆς. Ὁ τρίτος ὅτι οὐχ ἀπλῶς μετὰ τὴν ἰσημερίαν ἀλλὰ τὴν πρώτην μετ' ἰσημερίαν Πανσέληνον. Ὁ τέταρτος, ὅτι καὶ μετὰ τὴν Πανσέληνον εὐθύς, τῆς ἑβδομάδος τῆ πρώτῃ. Ὅθεν οὐδεὶς ὅλως νομοσάτω ὅτι τούς Πανταρίστους Ἐκείνους θείους Πατέρας διέλαθε τό δοκοῦν τοῦτο λάθος, ἵνα παρὰ τῶν ἀστρονόμων τύχη βελτίονος διορθώσεως. Χάριτι τοῦ Χριστοῦ ἀπό τῆς Α' Συνόδου καί ἕως τοῦ νῦν αἰεὶ τό Πάσχα τό ἱερόν μετὰ τό νομικόν γίνεται καί ἐν Κυριακῇ, καί σύγχυσιν τινά οὐκ ἔγνωμεν ἵνα εἰς διόρθωσιν ἀναστῶμεν.

Καλῶς καί γάρ διευτυπώθη τοῖς ἀγίοις Πατράσι καί αἰωνίως διαμένει ἄπταιστον, κακῶς καί παρὰ τινων ἀστρονόμων τῆς Παλαιᾶς Ρώμης ἀφηρέθησαν αἱ δέκα ἡμέραι παρὰ τοῦ Ὀκτωβρίου μηνός, Πρὸς τοῖς ἄλλοις γε καί σύγχυσιν ἐν ἑαυτῷ περιέχει τό νέον αὐτῶν ὠρολόγιον, καί ἀνατροπὴν ἀναθεωρούμενον. Εἰ γε δι' ὅλων ρλδ ἐνιαυτῶν νυχθήμερον ἐν συνάγουσιν, εὐδηλον ὅτι ἀπό τῆς Α' Συνόδου χιλίων διακοσίων ἐξήκοντα πέντε ἐτῶν διελθόντων ἄχρι τοῦ νῦν, ὡς τριακοσίων δέκα καί ὀκτώ παρεληλυθότων τό πρῶτον ἀπό Χριστοῦ ἕως τῆς Α' Συνόδου, ἡμέραι μόνον ἐννέα καί ὥραι δέκα παρὰ μισὴν στιγμὴν συνάγονται καί λείπεται. Εἰ καί δι' ἑκατόν εἴκοσι χρόνων νυχθήμερον ἐν γενήσεται, ἔσονται ἡμέραι δέκα καί ὥραι δέκα, καί πλεονάζει. Τά τοιαῦτα καί ἐπισημῶς φαίνονται. Ἀλλὰ καί κατὰ τούς τὴν Ἐπιστήμην τὰ ἀστροθεάμονα δεινούς, τὸν μέγαν Πτολεμαῖον καί ἄλλους, ἐσφαλμένα ταῦτα εὐρίσκονται. Ἐν τριακοσίοις γάρ ἔτεσιν ἐκεῖνοι καί μικρόν τί πρὸς, νυχθήμερον ἐν συνάγεσθαι ἀποφαίνονται, καί τοῦτο οὐκ ἀπό τῆς τοῦ ἡλίου κινήσεως, ὁμαλήν γάρ ποιεῖται τὴν κίνησιν καί ἀπαράκλιτον. Ἀλλὰ παρὰ τὴν ἀπαρίθμησιν τῶν ἡμερῶν τοῦ Ἐνιαυτοῦ καί

κατά τούτους ἡμέραι τέσσαρες καὶ ὥραι πέντε καὶ στιγμαὶ ἰδ' ἀπὸ τῆς ἐν Νικαίᾳ καὶ δεῦρο γίνονται. Καὶ τούτων οὕτως ἀναμετρομένων καὶ τῇ Ἑλλήνων σοφία ἔτι ἀναδείκνυται, ὅτι ἔξω παντός λόγου τὰς δέκα ἡμέρας τοῦ Ὀκτωβρίου, οἱ ἀστρονόμοι τῆς Ρώμης ἐξέβαλον, ἵνα φανῶσι μόνον ὡς δοκεῖ τοῖς ἀνθρώποις ποιεῖν τι δόξης κενῆς ἔνεκα, βέλτιον οὖν ἦν αὐτοῖς μὴ καινοτομεῖν καὶ τοιαῦτα μεταποιεῖν καὶ ταῖς Ἐκκλησιαίαις Χριστοῦ στάσεως οὐ μετρίας γίνεσθαι πρόξενοι, ἢ κἄν βίαν μὴ ἐπάγειν ἔνεκα τούτων, ὅπερ τολμῶσιν, οὐκ εὐλογον λογιζήται ὡς τοῖς ἀντεχομένοις τὰ καλῶς ὀρισθέντα τοῖς Ἱεροαγίοις πατράσιν, οὐ μόνον λελογισμένον ἀλλὰ καὶ θεῖον. Καὶ ταῦτα μὲν ἡμεῖς πρὸς ἀμφοτέρα λέγομεν σημειωσάμενοι καὶ τό ἀληθές».

α φ π γ' ἔτος τό ἀπό Θεανθρώπου. Νοεμβρίου κ. ἰνδικτιῶνος ἰδ'.

Ὁ Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίας ὁ Ἀλεξανδρείας Σίλβεστρος

Β'. Ἐκτός ὅμως τοῦ κειμένου τῆς ἀπαντήσεως τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου, ἐπικαλεῖται ὁ Ἀρχιεπίσκοπος αὐτὴν τὴν Συνοδικὴν πράξιν τῆς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Ἱερεμίου τοῦ δ' κατὰ τό ἔτος 1593 συνελθούσης Μεγάλης Συνόδου, ἣτις συνεκλήθη ὄχι μόνον πρὸς κύρωσιν τοῦ ἰδρυθέντος Ρωσικοῦ Πατριαρχείου ἀλλὰ καὶ πρὸς ἀποβολὴν τοῦ νέου Καλενδαρίου. Καὶ εἰς τὴν καταχώρησιν τοῦ κειμένου τῆς πράξεως ταύτης, ἦν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν εἰς τὰ ἄρθρα του λέγει ὅτι ἀντέγραψεν ἀπὸ τὸν «Τόμον Ἀγάπης» τοῦ Δοσιθέου, ἐτήρησε τὴν αὐτὴν τακτικὴν τῶν... ἀποσιωπητικῶν, παραλιπῶν ὅσα μέρη τῶ ἦσαν ἀσύμφορα ἐνῶ παραθέτει ὡς πλαστόν δῆθεν κείμενον τῆς αὐτῆς πράξεως, τὴν συλλογὴν διαφόρων περιοπῶν αὐτῆς ὑπάρχουσιν εἰς κώδικας διαφόρων Μονῶν.

Ἡ πράξις τῆς ἐπὶ Ἱερεμίου Μεγάλης ταύτης Συνόδου ἧς μετέσχον ἀφ' ἐνός μὲν ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Μελέτιος Πηγάς, ἀντιπροσωπεύσας τὸν Ἀντιοχείας Ἰωακείμ καὶ τὸν Σωφρόνιον Ἱεροσολύμων, ἀφ' ἑτέρου δέ 41 Ἀρχιερεῖς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἶνε δημοσιευμένη εἰς τὸν «Τόμον Ἀγάπης» τοῦ Δοσιθέου ἐν σελ. 541. Ἔχει δέ καὶ αὐτὴ ἐν τῷ Τόμῳ ἐπικεφαλίδα τὴν ἐξῆς:

«Πρᾶξις Συνοδικὴ ἐν ἧ καὶ ἀποβολὴ τοῦ νέου Καλενδαρίου, ἧτοι τῆς περὶ τό Πάσχα Λατίνων καινοτομίας»

Ἄκολουθεῖ εἶτα ὁ Πρόλογος, ὃν καταχωρίζει καί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εἰς χωριστὴν στήλην ὀνομάζων αὐτὴν «**γνήσιον κείμενον**». Ἀλλὰ λησμονῶν ὅτι ὀμιλεῖ περὶ γνησιότητος παραλείπει εὐθύς ἀμέσως ἐξ αὐτῆς ὀλόκληρον τὴν ἀνωτέρω ἐπιγραφὴν ἵνα ἀποφύγῃ τὴν λέξιν «**ἀποβολή, τοῦ νέου Καλανδαρίου**».

Μετά δέ τόν Πρόλογον ὑπάρχει τό ἐξῆς ἐκτενές κείμενον τό ὅποιον πάλιν ὀλόκληρον παραλείπει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν.

«...Μελέτιος ὁ Μακαριώτατος Ἀλεξανδρείας εἶπεν. «Οἶδατε ἀδελφοί, ὅτι χαρακτηριστικόν τῆς πρὸς τόν Σωτῆρα καί Θεόν ἡμῶν ἀγάπης ἡ ποιμαντική ἐστίν ἐπιμέλεια. Πέτρε γάρ φησί, φιλεῖς με, ποιμαίνε τά πρόβατά μου, δι' ἣν αἰτίαν καί ἡμεῖς πολλούς πολλάκις ἀγῶνας τε καί πόνους καί κινδύνους ὑπεμείναμεν τε καί ὑπομένομεν ὡς οἶδατε, καί νῦν γε ἐπειδή πρὸς ἡμᾶς γράμματα ἀπεστάλη, παρὰ τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ, τοῦ ἀδελφοῦ καί συλλειτουργοῦ ἡμῶν καί τῶν λοιπῶν ἀρχιερέων ἀξιοῦντα παραγενέσθαι ἡμᾶς εἰς Κωνσταντινούπολιν, τῆς Ἐκκλησίας τῶν ἀναγκῶν χάριν. Ἐγὼ γε καί τοῖς γράμμασι τοῖς ἀπό Μοσχοβίας τῆς ὀρθοδοξοτάτης παρὰ τοῦ εὐσεβάστου Θεοδώρου ἐντυχιῶν, καί ἑκατέρου τῶν πραγμάτων ὑπερφροντίζων τῆς τε ἀνάγκης τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς βασιλικῆς ἀξιώσεως, παρακαλῶ τὴν ὑμετέραν εὐλάβειαν ἀκριδῶς τά λεγόμενα παρ' ἡμῶν σκεψαμένη συμψηφίσασθαι ἡμῖν περὶ τῶν λεχθησομένων, ὅπερ: ἂν δίκαιον εἶναι φανῇ. Πρῶτον τοιγαροῦν, ἐπειδή Θεοῦ Χάριτι ἡ **Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ κατηρτισμένη ὑπάρχουσα**, καί κατὰ τά τῆς εὐσεβείας δόγματα τελείαν εἴληφε κατάστασιν ἐν τοῖς ὀρισθεῖσι καί τρανωθεῖσιν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ Σωτῆρος διὰ τῶν Ἀποστόλων καί Πατέρων Ἀγίων, διαπρεψάντων ἐνταῦθα, ἐν τε τῇ Ἀγίᾳ Συνόδῳ τῶν τριακοσίων δέκα καί ὀκτώ Θεοφόρων Πατέρων τῶν ἐν Νικαίᾳ καί ταῖς καθεξῆς οἰκουμενικαῖς ἕξ συνόδοις, μέχρι τῆς ζ' τῆς τό δεύτερον ἐν Νικαίᾳ συναθροισθείσης ὡσαύτως καί ταῖς μεταξύ τῶν ἑπτὰ οἰκουμενικῶν κατὰ διαφόρους καιρούς συναθροίσεως τοπικαῖς τῶν Ὀρθοδόξων συνόδοις, Ἐπειδή τοίνυν τό **τέλειον εἴληφεν** ἡ τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησία, οὐ μόνον κατὰ τά τῆς θεογνωσίας καί εὐσεβείας δόγματα, ἀλλά καί κατὰ τὴν ἱεράν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων κατάστασιν, δίκαιον ἐστίν

καί ἡμᾶς, πάντα νεωτερισμόν τῶν τῆς Ἐκκλησίας περιδόλων περιορίζειν, εἰδότες ὑπαιτίους γεγονέναι αἰεὶ τοὺς νεωτερισμούς τῆς τῶν Ἐκκλησιῶν συγχύσεώς τε καὶ διαστάσεως, ἀλλὰ τοῖς ὅροις ἔπεσθαι τῶν Ἁγίων Πατέρων, τὰ παρ' αὐτῶν δογματισθέντα ἀπαράτρωτα, δίχα προσθήκης ἥστινος οὖν, καὶ χωρὶς ἀφαιρέσεως ἐνστερνιζομένους κατὰ τὸν πρῶτον τῆς Οἰκουμενικῆς ἐβδόμης Συνόδου κανόνα οὕτως ἔχοντα. «Τοῖς τὴν ἱερατικὴν ἀξίαν κ.λπ. κ.λπ.».

Ὅμιλεῖ λοιπόν καὶ ἡ Συνοδικὴ αὕτη προᾶξις ὄχι μόνον περὶ τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα, ἀλλὰ ἐν γένει περὶ ἀποβολῆς παντός νεωτερισμοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἥτις πλέον, ὡς λέγει, **ὑπάρχει κατηρητισμένη καὶ ἥτις «τό τέλειον εἴληφεν»**, δηλαδή ἔχει εἰς τὴν τελειότητα καὶ τὰ δόγματά της καὶ τό ὅλον αὐτῆς καθεστώσ ὡς πρὸς τὴν τάξιν αὐτῆς, δηλ. ὡς πρὸς τὰς ἐορτάς της, τὰ τῆς νηστείας καὶ ἐν γένει τὰ τῆς θείας λατρείας. Νεωτερισμόν δέ ἀπόβλητον ἐννοεῖ προφανῶς τὴν ἡμερολογιακὴν μεταρρυθμίσειν, ἐξ αἰτίας τῆς ὁποίας προεκλήθη ἡ Συνοδικὴ αὕτη προᾶξις.

Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία

Γ). Ὅτι κατεδικάσθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ὄχι μόνον ἡ ἀνατροπὴ τοῦ Πασχαλίου, ἀλλ' ἐν γένει ἡ εἰσαγωγή τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ **ἀπεκρούσθη οἰαδήποτε διόρθωσις** τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου βεβαιοῖ κατηγορηματικῶς ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία διερμηνεύουσα τό πνεῦμα τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας καὶ τὴν κοινὴν συνείδησιν αὐτῆς. Ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Ἱστορίᾳ Μελετίου ἀρχαίου Μητροπολίτου Ἀθηνῶν ἐν Τόμῳ 3ῳ καὶ ἐν σελίδι 402 §9 σημειοῦνται τὰ ἑξῆς: «Πατριαρχεύοντος τούτου τοῦ Ἰερεμίου σύνοδος Μητροπολιτῶν συνήχθη ἐν Κων/πολεὶ τῷ ἀφπγ' (1583) ἐπιδημεύσαντος καὶ Σιλδέστρου τοῦ Ἀλεξανδρείας, **ἥτις κατακρίνασα τό καινοτομηθέν** ὑπὸ Γρηγορίου τῆς Ρώμης Καλενδάριον, δέν τό ἐδέχθη κατὰ τὴν αἴτησιν τῶν Λατίνων».

Δ). Τὴν αὐτὴν πληροφορίαν περὶ **καταδίξις τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου** μᾶς δίδει ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία τοῦ Φιλαρέτου Βαφείδου, Μητροπολίτου Διδυμοτείχου ἐν Τόμῳ 3ῳ (1453-1908) ἐν σελ.

124-125 γράφουσα περί τῆς ἐκδοθείσης τῷ 1583 ἐπιστολῆς τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου τοῦ Β΄ ἥτις, ὡς λέγει ὁ Βαφείδης, ἐγράφη συνεπεία τῆς κατὰ τό ἔτος ἐκεῖνο συγκροτηθείσης ἐν Κων/πόλει συνόδου καί ἥτις κυρίως –λέγει ὁ Βαφείδης– **καταδικάζει τό Γρηγοριανόν Ἡμερολόγιον**. Παρακατιών δέ ὁ αὐτός ἱστορικός λέγει: «ὁμοίως κατὰ τό 1587 συνεκροτήθη Σύνοδος ἐν Κων/πόλει, ἐν ἣ παρόντων Ἱερεμίου τοῦ Β΄, Μελετίου τοῦ Πηγᾶ καί τοῦ Ἱεροσολύμων Σωφρονίου **κατεκρίθη τοῦ Ἡμερολογίου ἡ διόρθωσις** ὡς ἐπισηφαλῆς καί οὐκ ἀναγκαία, πρόξενος δέ μᾶλλον πολλῶν κινδύνων.

Ε΄.) Αὐτός οὗτος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ὡς Καθηγητής τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας ἐν τῇ «περί τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων» συγγραφή του (σελ. 482 ἀναφέρει περί τῆς καταδίκης τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου ὑπό τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας ἐπί Σωφρονίου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων γράφων ἐπί λέξει: «Ἐνεκα τῆς πάλης αὐτῆς ἐξῆλθεν ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Σωφρόνιος ὁ Δ΄ εἰς περιοδείαν τῷ 1583 πρό συλλογὴν ἐράνων, μεταβάς δέ εἰς Κων/πολιν τῷ ἔτει ἐκείνῳ συμμετέσχε τῆς ἐκεῖ συγκροτηθείσης συνοδικῆς διασκέψεως **πρός ἀποκήρυξιν τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου...** Τῆς ἀποφάσεως ταύτης συμμετέσχε διά τοῦ Πατριαρχικοῦ αὐτοῦ κύρους καί ὁ Πατριάρχης Σωφρόνιος, ὅστις ἀποφαίνεται ὅτι **μετά τήν καταδίκην τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου** μετέβη εἰς Ἱεροσόλυμα». Ὁ αὐτός δέ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος ἐν ἔτει 1918 δημοσιεύσας ἐν τῷ «Ἐκκλησιαστικῷ Κήρυκι» Ἀθηνῶν πραγματείαν του περί τοῦ Ἡμερολογίου καί σχολιάζων τήν γνωστήν πρός τόν Δαπόντε Δόγην τῆς Ἑνετίας ἐπιστολήν τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου, γράφει τά ἑξῆς: Ἡ ἐπιστολή αὕτη τοῦ Πατριάρχου (Ἱερεμίου Β΄) χαρακτηρίζει ὡς ἄριστα τήν θέσιν ἣν εὐθύς ἀμέσως κατέλαβεν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀπέναντι τῆς Γρηγοριανῆς τροποποιήσεως τοῦ Ἡμερολογίου. Θεωρεῖται αὕτη ὑφ' αὐτῆς ὡς μία τῶν **πολλῶν καινοτομιῶν τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης, παγκόσμιον σκάνδαλον καί αὐθαίρετος τῶν Ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων καταπάτησις**».

ΣΤ') Ὁ νεώτερος Ἱστορικός καί δεινός Κανονιολόγος Σεβ. Μητροπολίτης Κασσανδρείας διά προτάσεώς του, ἦν ὑπέβαλεν εἰς τήν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος τῷ 1929, ὑπογεγραμμένης καί ὑπό τῶν Σέβ. Μητροπολιτῶν Δρυϊνουπόλεως καί Δημητριάδος, ὡς καί διά τοῦ ὑποβληθέντος εἰς αὐτήν μακροῦ ὑπομνήματός του, κατήγγειλε τό Νέον Ἡμερολόγιον ὡς ἔργον ἀσεβείας ἔναντι τῶν ἑπτά Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί ὡς ὑποσκάπτον τά θεμέλια τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἐβεβαίουν δέ οἱ ἀνωτέρω τρεῖς Ἱεράρχαι εἰς τήν ὑποβληθεῖσαν ὑπ' αὐτῶν πρότασιν, ὅτι πάντες οἱ Πατριάρχαι τῆς κατά Ἀνατολάς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Κοινῇ Συνόδῳ ἐπί Ἱερεμίου τοῦ Τρανοῦ καί λοιπῶν ἀπέκλεισαν δι' ἀναθέματος τήν ἀποδοχήν τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου. Ὁ δέ Σ. Μητροπολίτης Κασσανδρείας χαρακτηρίζει ἐν τῷ ὑπομνήματί του ἐκεῖνῳ τήν γενομένην ἡμερολογιακῆν διόρθωσιν ὡς παράτολμον καί ἀντικανονικήν πράξιν.

Ζ) Ὁ Ρῶσσος ἀρχιμανδρίτης Πορφύριος Οὐσπένσκι, κατά τό ἔτος 1880 ἐδημοσίευσεν εἰς τά Ρωσικά περιοδικά καί τά Πρακτικά τῆς Μεγάλης Συνόδου 1583-1593 καί τήν ἀπόφασιν ἢ Σιγγίλιον ἐπί Ἱερεμίου τοῦ Β'. Ἀντέγραφα δέ ταῦτα οὐχί ἐκ τῶν κωδίκων τοῦ Ἁγ. Ὅρους ἀλλ' ἐκ τῆς Μεγάλης Βιβλιοθήκης τοῦ Ὅρους Σινᾶ, ἔνθα ὑπάρχουν ἐν χειρογράφῳ κώδικι τά ἄνω στοιχεῖα περὶ τῆς καταδίκης τοῦ Νέου Ἡμερολογίου. Καί πάντα ταῦτα ἐδημοσίευσεν ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ρουμανίας εἰς τά ἐπίσημα περιοδικά αὐτῆς «Ὁρθόδοξος» ἀρ. 11 1880 καί «Ρουμανική Ὁρθ. Ἐκκλησία» ἀρ. 12 1881 ὑπό τόν τίτλον «Ἐπίσημα ἔγγραφα περὶ τῆς καταδίκης τοῦ Νέου Καλενταρίου τοῦ Πάπα». Καί ταῦτα ἐδημοσιεύθησαν εἰς τήν Ρουμανίαν ἀκριδῶς καθ' ἣν ἐποχὴν στενοκέφαλοί τινες νεωτερισταί ἠθέλησαν νά κάμουν λόγον περὶ ἀλλαγῆς τοῦ Ὁρθοδόξου Ἡμερολογίου. Ἄλλ' ἡ παρουσία τῶν ἄνω ἐπισήμων ἐγγράφων περὶ καταδίκης τοῦ Νέου Ἡμερολογίου ἐχαλιναγώγησε τάς καινοτομικάς ὁρμάς των Ἐπιπλέον δέ ἡ Σύνοδος ἐπί τῆ βάσει τούτων καθαρά ἐδήλωσεν ὅτι «Οὐδεμία Ἐκκλησία δύναται νά μεταβάλῃ τό Ὁρθ. Ἡμερ. ἄνευ κινδύνου νά γίνῃ σχισματική ἐν σχέσει πρὸς τάς ἄλλας Ὁρθ. Ἐκκλησίας».

Παράτολμος αὐθαιρεσία

Ὅταν τοιαύτας ἀναμφισβητήτους ιστορικές μαρτυρίας καὶ ὁμολογίας καὶ ἀποφάνσεις ἔχομεν περὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς καταδίκης τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου ὑπὸ τῆς Ὁρθοδοξίας, ὡς καινοτομίας ἀντιβαινούσης εἰς τὸ πνεῦμα τῶν διατάξεων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, δέν εἶναι αὐθαιρεσία παράτολμος καὶ ἀντίθετος πρὸς τὴν ιστορικήν ἀλήθειαν, ψευδῆς δέ διακήρυξις, τὸ γραφόμενον καὶ ἐπαναλαμβάνομενον στομφωδῶς ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν ὅτι «οὐδέποτε κατεδικάσθη ὑπὸ τῆς Ὁρθοδοξίας τὸ νέον ἡμερολόγιον» καὶ ὅτι δέν ἀπεκλείσθη ὑπ' αὐτῆς πᾶσα διόρθωσις τοῦ Ἰουλιανοῦ; Εἶναι βέβαιον καὶ ἀναμφισβήτητον ὅτι μεταβολὴ τοῦ Πασχαλίου ἐξυπονοεῖ μεταβολὴν τοῦ Ἡμερολογίου, ἤτοι παντός τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ συστήματος καὶ τοῦ ὑπολογισμοῦ τῆς ἐνιαυσίου περιόδου καὶ τῶν κινητῶν ἑορτῶν καὶ ἀντιθέτως μεταβολὴ τοῦ ἡμερολογίου, ἐξυπακούει ἀπαραιτήτως τὴν μεταβολὴν τοῦ Πασχαλίου, διότι τὸ Πασχάλιον τῆς Ἐκκλησίας ὁλόκληρον εἶναι προσηρμοσμένον ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου, ὡς εἶναι προσηρμοσμένον ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἑορτολόγιον ὅλου τοῦ ἔτους. Ἐπίσης προκύπτει ἐξ ὅλων τῶν κειμένων Συνοδικῶν πράξεων καὶ Πατριαρχικῶν ἀποφάσεων, ἐξ ὅλων τῶν λόγων τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων ὅτι ἡ ἀνατροπὴ τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, ἡ ἀνατροπὴ τοῦ Πασχαλίου καὶ ἡ διόρθωσις τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου ταυτίζονται, διότι οἱ ὁμιλοῦντες, περὶ μεταβολῆς Πάσχα ὁμιλοῦσι περὶ τοῦ «νέου Καλενταρίου» καὶ τανάπαλιν. Τὸ ὅλον, τὸ κύριον θέμα, εἶναι τὸ ἡμερολόγιον καὶ τὸ μέρος τὸ ἐξαρτώμενον ἀναποσπᾶστως ἐκ τοῦ ἡμερολογίου, εἶναι ἡ ἑορτὴ τοῦ Πάσχα. Οὐδεὶς ἐσκέφθη νά χωρίσῃ τὸ Πάσχα ἀπὸ τὸ ὅλον ἡμερολόγιον καὶ οὐδεὶς Πατὴρ, οὐδεμία Σύνοδος, οὐδεμία Πατριαρχικὴ πρᾶξις διακρίνει ὡς πρὸς τὴν καταδίκην τὸν νεωτερισμὸν τῆς διορθώσεως τοῦ Πασχαλίου ἀπὸ τὸν νεωτερισμὸν τῆς διορθώσεως τοῦ ἡμερολογίου. Ἀμφότερα εἶναι ἀλληλένδετα ἐξαρτώμενα τὸ ἓν ἐκ τοῦ ἄλλου. Τὸ πνεῦμα δέ ὅλων τῶν σχετικῶν Κανόνων καὶ τῶν συνοδικῶν πράξεων καὶ Πατριαρχικῶν ἀποφάσεων εἶναι ρητὴ κατάκρισις καὶ καταδίκη τοῦ Παπικοῦ νεωτερι-

μοῦ, ἦτοι τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου, ὡς ἀνατρέποντος **τὴν καθεστηκυίαν τάξιν καὶ συνήθειαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ**».

Ὅταν ταῦτα εἶναι ἀναμφισβήτητα καὶ εἶναι ἐπίσης ἀναμφισβήτητον ὅτι διὰ Συνόδ. ἀποφάσεων καὶ ἄλλων ἐκκλησιαστικῶν διατάξεων ὀρίζονται ἀναθεματισμοὶ καὶ ἀφορισμοὶ διὰ τὴν μετατροπὴν τοῦ Πασχαλίου, ἥτις γενικῶς κατεκρίθη καὶ κατεδικάσθη ἐκκλησιαστικῶς δέν εἶναι αὐτονόητον καὶ καταφανές ὅτι αἱ καταδίκαι καὶ τὰ ἀναθέματα τὰ ἀπαγγελθέντα κατὰ τῆς καινοτομίας τοῦ Πασχαλίου εἶναι συγχρόνως καταδίκαι καὶ ἀναθέματα ἀπαγγελθέντα κατὰ τῆς διορθώσεως τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου τῆς συνεπαγομένης τὴν ἀνατροπὴν τοῦ ὅλου Πασχαλίου κύκλου; Ἡ Ζ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ὁμιλεῖ περὶ **«κεκρατηκυίας συνηθείας»** ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἀναφωνεῖ: **«Μὴ καινοτομίαν καὶ ἀφαίρεσιν ποιήσασθαι τῆς εὐσεβῶς ἐν ἡμῖν κεκρατηκυίας συνηθείας. Τὰ γὰρ παραδοθέντα ἐν τῇ Καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ οὔτε προσθήκην οὔτε μείωσιν ἐπίδέχεται, μείστη γὰρ τὸν προστιθέντα ἢ τὸν ἀφαιροῦντα τιμωρία δεσμοῖ Ἐπικατάρατος γὰρ φησιν, ὅς μετατίθῃσιν ὄρια πατέρων αὐτοῦ»**. Δέν εἶναι τοῦτο φοβερά καταδίκη καὶ ἀναθεματισμός καὶ κατάρα κατὰ τῶν ἀποτολμάντων πᾶσαν καινοτομίαν εἰς τὴν **«κεκρατηκυίαν συνήθειαν»** καὶ δὴ εἰς τό τῆς Ἐκκλησίας ἡμερολόγιον;

Ἡ Ζ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἐκτός τῶν Πρακτικῶν αὐτῆς ἐξέδωκε καὶ τὸν Ὅρον αὐτῆς, ὅστις περιφρουρεῖ τοὺς θεσμούς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν παράδοσιν αὐτῆς. Καὶ εἰς τὸν Ὅρον τοῦτον περιλαμβάνεται καὶ ἡ ἐξῆς διάταξις: **«Εἴ τις πᾶσαν παράδοσιν Ἐκκλησιαστικὴν ἔγγραφόν τε ἢ ἄγραφον ἀθετεῖ, ἀνάθεμα»**. Τό δέ «Συνοδικόν» τοῦ Τριωδίου τό ἀναγνωσκόμενον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας μεταξύ τῶν ἀναθεμάτων περιλαμβάνει τὰ ἐξῆς: **«Ἄπαντα τὰ παρὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν καὶ τὴν διδασκαλίαν καὶ ὑποτύπωσιν τῶν ἁγίων καὶ ἀοιδίμων Πατέρων καινοτομηθέντα, ἢ μετὰ ταῦτα πραχθησόμενα Ἀνάθεμα γ΄»**.

Δύναται τις νά εἶπη σοβαρῶς λελογισμένως καὶ ἐν καλῇ πίστει ὅτι αἱ ἀνωτέρω τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου διατάξεις δέν ἐφαρμόζονται καὶ διὰ τὴν ἀθέτησιν τῆς περὶ τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου τῆς Ἐκκλησίας συνηθείας καὶ παραδόσεως;

Ἐναφωνῶν ὁ Δοσίθεος Ἱεροσολύμων ὅτι «Τέσσαρα μεγάλα θηρία ἐγέννησεν ὁ ἰσὶ αἰὼν, τὴν αἴρεσιν τοῦ Λουθήρου, τοῦ Καλδίνου, τῶν Πεζουδιτῶν καὶ τὴν αἴρεσιν τοῦ νέου Καλενδάρου, κατὰ τῆς ὁποίας ἀπεφάνθη ἡ ἐν Κων/πόλει Μεγάλῃ Σύνοδος ἐπὶ τοῦ Ἱερεμίου» δὲν διεκριμνεύει τὴν κρατοῦσαν τότε κοινὴν ἐκκλησιαστικὴν συνείδησιν, τὸ πνεῦμα καὶ τὸ νόημα τῶν Ἐκκλησιαστικῶν διατάξεων, καθ' ἃς καὶ ἡ μεταρρυθμισὶς τοῦ Ἡμερολογίου εἶναι **καταδικασθεῖσα καὶ ἀναθεματισθεῖσα αἴρεσις καὶ ὅτι οἱ ἀκολουθήσαντες τὸ νέον Παπικὸν ἡμερολόγιον ὑπόκεινται εἰς τὴν αὐτὴν μετὰ τῶν αἰρετικῶν κατάκρισιν;**

Δὲν εἶναι δυνατόν νά δεχθῶμεν ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου, ὁ ἱστορικὸς συγγραφεὺς δὲν κατανοεῖ τὰ ἀνωτέρω, τὰ ὁποῖα ὁ ἴδιος ἄλλοτε ἐδίδαξε καὶ ἐκήρυξε. Δὲν εἶναι δυνατόν νά μὴ ἔχη τὴν ὀρθὴν ἀντίληψιν περὶ τῆς σοβαρότητος, τῆς καταδίκης καὶ τοῦ ἀναθεματισμοῦ τῆς καινοτομίας τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου. Τόσον εἶναι βέβαιον ὅτι θεωρεῖ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον σοβαρώτατον ζήτημα δυνάμενον νά συνεπαγάγῃ τὸ ἀνάθεμα, ὥστε ὁ ἴδιος πρό τινων ἐτῶν ὡς Πρόεδρος τῆς Ἱ. Συνόδου ἀντιθέτως πρὸς ὅ,τι σήμερον κηρύττει, **ἀνεθεμάτισε καὶ ἀφώρισεν εὐσεβεστάτας μοναχὰς τῆς Τήνου διότι εἶχον τὸ σθένος νά ἀκολουθῶσι τὸ ἐκ παραδόσεως αἰῶνων ἐφαρμοζόμενον Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον.**

Εἶνε φαρισαϊκὴ προσήλωσις εἰς λέξεις καὶ γράμματα νά ἀποφαινόμεθα ὅτι διὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ ἡμερολογίου δὲν ἀναφέρεται ἡ λέξις «ἀνάθεμα» εἰς τὰς Πατριαρχικὰς ἀποφάσεις. Διότι τί ἄλλο σημαίνουν αἱ ἀπαντῶμεναι εἰς τὰς ἀποφάσεις ταύτας ἐκφράσεις **«ἀπέκρουσεν, ἀπέβαλε, κατέκρινε, κατεδίκασε» τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, εἰμὴ ἀποδοκιμασίαν καὶ ἀναθεματισμόν;**

Ὁ ἀναγινώσκων τὴν Ἀρθρογραφικὴν ἐπίθεσιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κατὰ τῶν Ζηλωτῶν Ἀγιορειτῶν καὶ βλέπων μετὰ πόσης εὐκολίας καὶ ἀποφθεγματικότητος ὁμιλεῖ οὗτος περὶ πλαστότητος καὶ παραποιήσεως ἱερῶν κειμένων ὑπ' αὐτῶν καὶ ὅτι παραθέτει εἰς ἀντιβολὴν φωτοτυπημένα κείμενα γνήσια δῆθεν καὶ πλαστὰ νομίζει ὅτι πρόκειται περὶ ἀποκαλύψεως κανενὸς φοβεροῦ ἐγγλήματος, περὶ προσβολῆς τοῦ

Ὁμοουσίου τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἢ περὶ παραχαράξεως τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως; Καί ἀπορῶν Ἐρωτᾶ: Ἀλλά τί ἔπραξαν τέλος πάντων οἱ Ζηλωταὶ Μοναχοί, ὁ Ἰάκωβος Νεασκητιώτης –ὁ κατὰ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον αὐτουργός τῆς Πλαστογραφίας, μιᾶς Συνοδικῆς ἀποφάσεως– καί οἱ νεώτεροι Ἀγιορεῖται Ζηλωταί; Ποῖον ἰδιοτελεῖ σκοπὸν ἐπεδίωκον διὰ νά διαπράξουν τοιοῦτον ἔγκλημα; Ἦσαν τάχα ὄργανα προπαγάνδας ἀντιθηρησκευτικῆς; Ἦσαν ἄπιστοι καί ἐμπαϊκταὶ τῶν Θεῶν Πατέρων; ἢ ἦσαν λαοπλάνοι καί ἐκμεταλλευταί;

Τίποτε ἐξ αὐτῶν ἀπολύτως. Οἱ Ζηλωταὶ Ἀγιορεῖται δέν ἔπραξαν τίποτε ἄλλο ἢ νά ἐπαναλάβουν καί νά διαδόσουν καί νά ἐξάρουν τὰς **Συνοδικὰς πράξεις καί Πατριαρχικὰς ἀποφάσεις**, ἃς εὔρον εἰς Κώδικας καί εἰς βίβλους τοῦ ἰστ' αἰῶνος, καί τῶν μετέπειτα. Καί αἱ ἀποφάσεις αὗται καί αἱ Συνοδικαὶ πράξεις– ἀναμφισβήτητα ἱστορικὰ κειμήλια– καταδοῶσι τῆς καινοτομίας τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἡμερολογίου, καί τὴν καταδικάζουν καί ἀναθεματίζουν τοὺς ἀκολουθοῦντας αὐτήν. Ἐὰν ὁ Ἰάκωβος Νεασκητιώτης καί οἱ Ζηλωταὶ Ἀγιορεῖται συλλέξαντες ἐπιμελῶς πάντα ταῦτα τὰ ἐγγράφα τὰ ἐπέγραψαν ὡς Σιγγίλια, ἢ ὡς πράξεις, ἢ ὡς ἀποφάσεις, ἢ ὡς Κανόνας, ἢ ἂν συνέταξαν περιλήψεις αὐτῶν, ἢ ἂν τὰς ἐφωτοτύπησαν, ἢ ἂν τὰς διένειμαν εἰς φυλλάδια διὰ τοὺς πιστοὺς, ὅμως δέν ἠλλοίωσαν οὔτε τὴν οὐσίαν οὔτε τὸ πνεῦμα καί τὴν ἔννοιαν αὐτῶν ὥστε νά κατηγορῶνται καί χλευάζωνται ὡς **πλαστογράφοι**.

Ποῖον συμφέρον εἶχεν ὁ Ἰάκωβος Νεασκητιώτης νά πλαστογραφῆσῃ τὰ περὶ τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου κείμενα ἀφοῦ τότε δέν εἶχεν ἀνακινήθῃ τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα καί οὐδεὶς εἶχε σκεφθῆ διὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Γρηγ. Ἡμερολογίου; Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ἐν τούτοις μέ ὄλην τὴν κακὴν προσπάθειάν του καί τὰς φωτογραφικὰς του πλάκας καί τὰς κατὰ τῶν Ζηλωτῶν Πατέρων συκοφαντίας του δέν ἀπέδειξε διὰ τῶν ἄρθρων του τίποτε ἀπὸ ὅσα κατηγορεῖ, ἠδίκησε δέ μόνον ἑαυτὸν καί διέψευσε τὴν φήμην του ὡς ἱστορικοῦ, ἐπιπολαιῶς καί ἀβαθῶς ἀλιεύσας ἀποκόμματα ἐγγράφων κατασπαράξας δέ ταῦτα ἵνα τὰ ἀποδείξῃ πλαστά.

Β. Εἰς ἀρχαιότερους χρόνους

Προσεπάθησεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν εἰς τὰ ἄρθρα του νά παραστήσῃ ὅτι ἡ καινοτομία τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου εἶναι ἀσήμαντον πρᾶγμα ἀποτελοῦν ἀπλήν ἡμερολογιακὴν διαφορὰν 13 ἡμερῶν καὶ φέγει τοὺς Ζηλωτὰς Ἀγιορείτας ὅτι διὰ νά τρομοκρατήσουν τὴν συνείδησιν τῶν ἀπλοικῶν ἀνεζήτησαν ἀναθέματα πάσης ἐποχῆς στρεφόμενα κατὰ τῶν αἰρετικῶν καὶ κατὰ τῶν νεωτεριστῶν, καὶ ἐδημοσίευσαν ταῦτα ὡς ἔχοντα σχέσιν μὲ τὴν διαφορὰν τῶν 13 ἡμερῶν! Τοῦτο εἶναι τοῦλάχιστον ἀπλοϊκότης· διότι ἀπεδείξαμεν ἀνωτέρω, ὅτι, καὶ οἱ μεταρρυθμισταὶ τοῦ ἡμερολογίου κατεδικάσθησαν, καὶ πᾶς νεωτερισμὸς ὡς ἀθετῶν τὴν Ἐκκλησιαστικὴν πρᾶξιν καὶ παράδοσιν ἀνεθεματίσθη. Ἄλλ' ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐπινόει διὰ τῶν ἄρθρων του καὶ ἄλλο ἀβάσιμον καὶ ἀβαθὲς ἐπιχείρημα ὅτι τάχα ἐν ἀρχαιότεροις χρόνοις ἡ Ἐκκλησία, καθ' ὃ εἶχε δικαίωμα, ἐν τῇ μερίμνῃ περὶ τῶν πιστῶν καὶ δεικνύουσα τάχα ὅτι τὰ τῶν ἡμερῶν καὶ τοῦ χρόνου τῶν ἑορτῶν οὐδαμῶς θίγουσι τὰ δόγματα αὐτῆς, ἐκάνονισε μὲν τὰ τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα ἀσχέτως πρὸς οἰανδήποτε ἡμερομηνίαν, μετέθηκε δὲ τὴν ἑορτὴν τῶν Χριστουγέννων ἀπὸ τῆς 6 Ἰανουαρίου εἰς τὴν 25 Δεκεμβρίου, τὴν ἑορτὴν τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων ἀπὸ τῆς 28 Δεκεμβρίου εἰς τὴν 29 Ἰουνίου κ.λπ.

Λησμονεῖ ὅμως ἡ θέλει νά λησμονῇ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ὅτι ἡ Ἐκκλησία καθ' ἣν ἐποχὴν μετέθετε τὰς ἀνωτέρω ἑορτὰς δὲν ἦτο ἀκόμη **πλήρως κατηρτισμένη** καὶ δὲν εἶχεν ὀλοκληρώσει διὰ τῶν ἐπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων τὸ καθεστῶς αὐτῆς. Ἀφ' ἧς ὅμως ἐθέσπισε τὸ καθεστῶς αὐτῆς καὶ ἀφοῦ καταρτισθεῖσα πλήρως «**τό τέλειον εἴληφεν**», ὡς λέγει ἡ Συνοδικὴ πρᾶξις τοῦ Ἱερεμίου καὶ ἀφοῦ ὕψωσεν ὡσεὶ δόγμα τὰς παραδόσεις καὶ τὰς συνθηεῖας αὐτῆς καὶ ἀνεθεμάτισε πάντα νεωτερισμὸν καὶ πᾶσαν παράβασιν αὐτῆς, οὐδεμίαν ἀπολύτως ἐπέφερε μεταβολὴν εἰς τὰς ἑορτὰς. **Καὶ διὰ τοῦτο τὸ ἑορτολόγιον τῆς Ἐκκλησίας προσηρμοσμένον εἰς τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον ἔμεινε καὶ κατὰ τοὺς δ' καὶ ε' αἰῶνας ἀναλλοίωτον**, διότι οὐδεὶς ἄνευ νέας Οἰκουμενικῆς Συνόδου, εἶχε τὴν τόλμην νά κάμνῃ μεταθέσεις ἑορτῶν, ὑποπίπτων ὡς νεωτεριστῆς εἰς τὰς ἀπαγορεύσεις καὶ τὰ ἀναθέματα τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Λέγει ακόμη ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ὅτι ἀπὸ αἰῶνος, ὅτε ἐγένοντο αἱ ἀνωτέρω μεταθέσεις ἐορτῶν τινων, μέχρι τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἔληξαν καὶ οἱ περὶ τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα διαφωνία οὐδεὶς ἐτόλμησε νά εἴπῃ ὅτι ἀνετράπη, ἢ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Λέγει δέ τοῦτο διότι οἱ τε Ζηλωταὶ Ἀγιορεῖται καὶ πάντες οἱ Χριστιανοὶ οἱ μὴ δεχθέντες τὴν καινοτομηθεῖσαν τελευταίως ἡμερολογιακὴν ἀνατροπὴν καὶ διὰ τοῦτο εὐλόγως καὶ δικαίως κληθέντες Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι, κατήγγειλαν καὶ κατεδίασαν τὴν διὰ τῆς αὐθαιρέτου εἰσαγωγῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου ἐπελθοῦσαν διαίρεσιν τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ διάσπασιν τῆς ἐνότητος αὐτῶν. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ κεφαλαίῳ τούτῳ δὲν λέγει τὴν ἀλήθειαν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν σοφιστευόμενος καὶ παραπλανῶν τοὺς ἀναγνώστας του. Διότι αἰείποτε ἢ μόνη μέριμνα τῶν Πατέρων ἦτο νά μὴ ἀνατραπῇ ἢ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ἀκριβῶς δέ διὰ τὴν ἐνότητα ταύτην ἐμερίμνησε καὶ ἡ πρώτη ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῇ Σύνοδος, ἵνα ὡς διεκήρυξεν αὕτη **«Οἱ ἀνά πᾶσαν τὴν Οἰκουμένην Χριστιανοὶ τὸν αὐτὸν ἐορτάζουσι χρόνον»** καὶ διότι, —ὡς γράφει εἰς τὴν Συνοδικὴν ἐπιστολὴν του, ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας— εἶναι δεινὸν καὶ ἀπρεπές **«κατὰ τὰς αὐτὰς ἡμέρας ἐτέρους μὲν ταῖς νηστείαις σχολάζειν, ἐτέρους δέ συμπόσια συντελεῖν...»**.

Πῶς λοιπὸν λέγει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ὅτι οὐδεὶς ἐτόλμησε νά εἴπῃ εἰς τὴν παλαιάν ἐποχὴν ὅτι ἀνετρέπετο ἢ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας ἐκ τῆς μεταθέσεως διαφόρων ἐορτῶν; Δέν διεμαρτύροντο οἱ πατέρες ἀπὸ τοῦ τετάρτου ἀκόμη αἰῶνος διὰ τὰς διαφορὰς καὶ διαφωνίας μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν, ἐξ αἰτίας τῶν ἐν διαφόροις ἡμέραις τελουμένων ἐορτῶν καὶ νηστειῶν ὑπὸ ἐκάστης Ἐκκλησίας; Δέν διεμαρτύρετο ὁ μέγας Ἀθανάσιος, ὁ ἅγιος Ἐπιφάνιος Ἐπίσκοπος Κύπρου, ὁ Μακάριος Θεοδώρητος, ὁμιλοῦντες περὶ τῆς **«χλεύης διὰ τὴν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διαφωνίαν»** περὶ τοῦ **«ἐπικινδύνου καὶ ὀλεθρίου τῆς πρὸς τὸν Θεὸν ἀπειθείας ἐν τῇ πρὸς ἀλλήλους διαστάσει»** καὶ περὶ τόσων ἄλλων ἐκδηλούντων διαμαρτυρίαν διὰ τὴν καθημερινὴν τότε ἀνατροπὴν τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας; Βεβαίως δέ ἀφοῦ ἔληξαν αἱ περὶ τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα διαφωνία καὶ ἀφοῦ μετὰ τὰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους καὶ τὴν πλήρη κατάρτισιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐπαγιώθη ἡ Ἐκκλησιαστικὴ ἐνότης

ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ καὶ ἀπηγορεύθη δι' ἀναθέματος πᾶσα καινοτομία, καὶ συνεπῶς πᾶσα μετάθεσις ἑορτῶν, οὐδεμία ἐδόθη πλέον ἀφορμὴ νὰ καταγγείλῃ τις τὴν διάσπασιν τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας.

Ἄλλ' ἀφοῦ μετὰ τόσων αἰώνων ἐνότητα ἢ νεωτεριστικὴ μανία ἢ καταλαβοῦσα καὶ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ εἰσαγαγοῦσα ἄνευ κοινῆς συμφωνίας ἀπασῶν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τὴν Γρηγοριανὴν μεταρρυθμίσιν διέσπασε τὴν ἐνότητα ταύτην καὶ διήρесе τοὺς Χριστιανούς εἰς τὰ τῆς λατρείας αὐτῶν, πῶς ἦτο δυνατόν οἱ γνήσιοι Ὁρθόδοξοι καὶ δὴ οἱ Ζηλωταὶ Ἀγιορεῖται νὰ μὴ διαμαρτυρηθῶσι καὶ νὰ μὴ καταγγείλωσιν ἐνώπιον τῶν πιστῶν τὴν διὰ τῆς ἡμερολογιακῆς μεταβολῆς διάσπασιν τῆς Ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας καὶ διαίρεσιν τοῦ Ὁρθοδόξου πληρώματος εἰς νεοημερολογίτας καὶ παλαιοημερολογίτας;

Ἐκεῖνο τὸ ὅποῖον ἐπραξαν ἕως τώρα οἱ Ζηλωταὶ Ἀγιορεῖται διὰ τὴν αὐθαίρετον ἀντικανονικὴν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου ἀλλαγὴν, εἶχον καθῆκον νὰ τὸ πράξουν. Τὸ ἐπέβαλλεν εἰς αὐτούς ἡ θρησκευτικὴ τῶν πίσις καὶ ἡ μοναχικὴ καὶ ἐκκλησιαστικὴ τῶν συνείδησις. Τὸ ὑπηγόρευεν εἰς αὐτούς ἡ ἱστορία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τὸ ἐδίδαξεν εἰς αὐτούς αὐτός ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ἀπὸ τῆς ἕδρας τοῦ Πανεπιστημίου ὡς καθηγητῆς καὶ διὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς του ἱστορίας ὡς ἱστορικός, διακηρύξας ὅτι «ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου εἶναι παγκόσμιον σκάνδαλον καὶ αὐθαίρετος τῶν ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων καταπάτησις, ἀντιβαίνουσα εἰς ἱερούς κανόνους καὶ διατάξεις τῆς Ἐκκλησίας». Ὀλιγώτερον λοιπὸν παντός ἄλλου δικαιούμενος νὰ ἐξανίσταται καὶ διαμαρτύρεται σήμερον κατὰ τῶν Ζηλωτῶν Ἀγιορεϊτῶν εἶναι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν.

Ἐάν ὑπάρχει τις, καθ' οὗ πρέπει νὰ ἐξαναστῇ καὶ τὸν ὅποῖον πρέπει νὰ καίσῃ, οὗτος εἶναι αὐτός ὁ ἴδιος, διότι πρὶν μελετήσῃ καλῶς τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα ἀπὸ ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως, προέδῃ μετὰ καταπληροσύνης εὐκολίας εἰς τὴν ἀλλαγὴν, **διασκελίσας Ἱστορίαν, Κανόνους, Παραδόσεις, Διατάξεις, Ἐκκλησιαστικὴν πρᾶξιν καὶ συνήθειαν ὀλοκλήρων αἰώνων.** Καὶ σήμερον, εὐρισκόμενος πρὸ ἀμηχανίας καὶ δικαίας ἐξεγέρσεως κατ' αὐτοῦ, καταφεύγει εἰς ἀναληθεῖς, ἀτόπους καὶ σκανδαλώδεις ἀποκαλύψεις δῆθεν πλαστοτήτων καὶ παραποιήσεων κει-

μένων. Ἀλλά δυνάμεθα νά ἐρωτήσωμεν τόν Ἀρχιεπίσκοπον: Ποῦ στηρίζει τήν γνώμη του περί πλαστότητος τοῦ κειμένου τῆς ἐπί Ἱερεμίου τοῦ Β΄ ἐκδοθείσης Συνοδικῆς ἀποφάσεως ἢ τῆς πρὸς Ἀρμενίους ἀπαντήσεως Ἱερεμίου τοῦ Β΄; Πόθεν συνάγει καί πῶς ἀποφαίνεται ὅτι ἡ μόνη Ἀπόφασις τῆς ἐπί Ἱερεμίου Μεγάλης Συνόδου ἀναφέρεται μόνον εἰς τόν Πασχάλιον Κανόνα καί ὅτι δέν περιέχει δῆθεν αὕτη ἀναθεματισμόν κατὰ τῶν ἀκολουθούντων τό Παπικόν Ἡμερολόγιον; Οὐδέν ἄλλο μᾶς λέγει εἰς τά ἄρθρα του εἰμή ὅτι ὁ Δοσίθεος ἐδημοσίευσε τό πρῶτον τήν ἀπάντησιν τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου Β΄ πρὸς τοὺς Ἀρμενίους, συνυπογράψαντος καί τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Σιλδέστρου, ὡς ἐπίσης καί τοὺς ὀκτώ κανόνας τῆς Συνοδικῆς ἀποφάσεως, τῆς ἐκδοθείσης τῷ 1593 ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Ἱερεμίου καί ὅτι εἰς ταύτας δέν καταδικάζεται ἡ ἡμερολογιακὴ καινοτομία, οὔτε ἀναθέματα περιέχονται. Ἀλλ' ὁ Δοσίθεος δέν ἐδημοσίευσε ὅλας τὰς ἐπιστολάς καί ὅλας τὰς Συνοδικὰς ἀποφάσεις τὰς σχετικὰς μέ τήν Γρηγοριανὴν μεταρρυθμίσιν τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου ἢ ἄλλων Πατριαρχῶν. Εἰς τό κεφάλαιον «Κατὰ τοῦ Λατινικοῦ Καλενδαρίου», ἔνθα ὁ Δοσίθεος δημοσιεύει τὰ τοῦ Ἱερεμίου τοῦ Β΄, ἔχει τίτλον «Ἐπιστολαὶ τινες». Δέν καταχωρίζονται λοιπόν εἰς τόν Δοσίθεον, τὰ ἅπαντα τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου ἢ τῶν λοιπῶν Πατριαρχῶν περὶ τοῦ Λατινικοῦ Καλενδαρίου. Ἐν τούτοις ἔχομεν ἄλλας μαρτυρίας διαψευδούσας τόν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν. Ὁ Μελέτιος, ἀρχαῖος Μητροπολίτης Ἀθηνῶν, ὡς εἶπομεν καί ἀνωτέρω, εἰς τήν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν του (σελ. 402 §9) βεβαίωσεν ὅτι πατριαρχεύοντος τοῦ Ἱερεμίου Σύνοδος Μητροπολιτῶν συνήχθη ἐν Κων/πόλει τῷ 1583, ἐπιδημεύσαντος καί Σιλδέστρου τοῦ Ἀλεξανδρείας, ἣτις κατέκρινε τό καινοτομηθέν ὑπὸ Γρηγορίου τῆς Ρώμης Καλενδᾶριον. Ἐχομεν λοιπόν βεβαίωσιν ἱστορικοῦ ἀνδρός ἐπιφανοῦς, ὅτι τῷ 1583, ὅτε λέγει καί ὁ ἀρχιεπίσκοπος ὅτι ἀπεστάλη ἡ πρὸς Ἀρμενίους ἀπάντησις τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου Β΄, συνεκροτήθη Σύνοδος ἐν Κων/πόλει κατακρίνασα τό Γρηγοριανόν Ἡμερολόγιον. Διατί ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἀποσιωπᾷ τοῦτο καί ἀναφέρει μόνον τήν κατὰ τό ἔτος αὐτό ἀπάντησιν πρὸς Ἀρμενίους τοῦ Ἱερεμίου; Ἡ ἀπάντησις αὕτη εἶναι φυσικόν ὅτι ἀπεστάλη κατόπιν τῆς Συνοδικῆς ἀποφάσεως καί

διά τούτο υπεγράφη καί από τόν Σίλβεστρον, τόν συμμετασχόντα τῆς Συνόδου. Οὐδέ ἦτο δυνατόν ἐπί τόσῳ σοβαροῦ ἀντικειμένου νά ἀποσταλῆ εἰς μίαν ἐπαρχίαν ἐπιστολή ἀπαγορεύουσα τήν ἀποδοχήν τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ἄνευ προηγουμένης συγκλήσεως Συνόδου ἀποφανθείσης ἐπί τοῦ ἀντικειμένου τούτου. Καί ἐρωτῶμεν τόν Ἀρχιεπίσκοπον, ποῦ εἶναι τά πρακτικά τῆς συγκροτηθείσης ταύτης Συνόδου; Δέν περιέχονται εἰς αὐτά ἀναθεματισμοί;

Καί ἄλλη βεβαίωσις

Ἄλλ' ἔχομεν καί ἄλλην βεβαίωσιν. Ὁ γνωστότατος ἱστορικός συγγραφεύς Φιλάρετος Βαφειδῆς εἰς τόν Τόμον 3ον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς του Ἱστορίας (σελ. 124-125), ὡς ἀνεφέραμεν καί ἀνωτέρω, γράφων περί τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου λέγει ὅτι «ἡ ἐπιστολή αὕτη ἐγράφη συνεπεία τῆς κατά τό ἔτος ἐκεῖνο συγκροτηθείσης ἐν **Κων/πόλει Συνόδου, ἣτις καταδικάζει τό Γρηγοριανόν ἡμερολόγιον.** Διὰτί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν δέν ἐφρόντισεν ἐν τῇ ἱστορικῇ του ἐρεῦνῃ ν' ἀνεύρη τά πρακτικά καί τās διατάξεις τῆς Συνόδου ταύτης τῆς καταδικασάσης τό Γρηγοριανόν Ἠμερολόγιον, ἀλλά ὀμιλεῖ περί μᾶς μόνον Συνόδου ἐπί Ἱερεμίου, τῆς συνελθούσης, ὡς λέγει, κατά τό 1593, ὅτε δέν ὑπῆρχε πλέον ὁ Σίλβεστρος ἀλλ' ὁ Μελέτιος Πηγγᾶς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Καί ἐπειδή εἰς τόν Δοσίθεον δέν εὐρίσκει παρά τούς ὀκτώ κανόνας τῆς Συνόδου ταύτης μή περιέχοντας ἀνάθεμα ἀποφαίνεται ὅτι ἄρα καί ἀνάθεμα δέν ὑπάρχει οὔτε εἰς τήν προηγουμένην τοῦ 1583 Σύνοδον, τήν καταδικάσασαν τό Γρηγοριανόν ἡμερολόγιον. Ἄλλ' ἐάν καί ἀφοῦ κατεδικάσθη καί δι' ἀναθέματος κατά τήν πρώτην Σύνοδον τῷ 1583 ὑπό Ἱερεμίου τό Γρηγοριανόν ἡμερολόγιον δέν ὑπῆρχε λόγος νά ἐπαναληφθῆ ἡ καταδίκη ἢ τό ἀνάθεμα καί εἰς τήν Β' Σύνοδον, ἀλλά κατεχωρήθη εἰς αὐτήν ὁ Α' Κανὼν τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου «**ἀσάλευτον διαμένειν βουλόμεθα τό τοῖς Πατράσι διορισθέν περί τοῦ Ἁγίου Σωτηρίου Πάσχα κ.λπ.**»

Καί ἐρωτῶμεν ἤδη, εἶναι ἔνοχος πλαστογραφίας ὁ μοναχὸς Ἰάκωβος Νεασκητιώτης διότι περισυνέλεξε τίς οἶδε διά ποίων μόχθων καί

ἐκ τίνων κειμένων πρακτικῶν καὶ ἀποφάσεων Συνοδικῶν πάντα τὰ ἀφορῶντα τὴν καταδίκην τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, τὰ συνέπτυξε ἢ τὰ συνεχώνευσε καὶ ἀπετέλεσεν ἐν κείμενον περιλαμβάνον τὰ οὐσιώδη μέρη τῶν ἀληθῶν καὶ πραγματικῶν κειμένων τῶν δύο Συνοδικῶν ἀποφάσεων τῶν ἐπὶ Ἱερεμίου περὶ τοῦ ἡμερολογίου καὶ τοῦ Πάσχα ἐκδοθειῶν, ὡς καὶ τοῦ Τόμου τοῦ Κυρίλλου Λουκάρεως, ἢ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, εἶναι ἔνοχος ἀποσιωπήσεως καὶ ἀποκρύψας τῆς ἀληθείας περὶ τῶν δύο Συνοδικῶν ἀποφάσεων τῶν ἐπὶ Ἱερεμίου τοῦ Β΄ ἐκδοθειῶν;

Δέν ἐπιτρέπεται εἰς τόν ἱστορικόν κ. Χρυσόστομον Παπαδόπουλον νά ἀποφαίνεται ὅτι δέν ἐξεδόθησαν ἀναθεματισμοὶ διὰ τὴν καταδίκην τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου ἐπειδὴ δέν ἔχει ὑπ' ὄψιν τὰ πρακτικά καὶ πλήρεις τὰς ἀποφάσεις τῶν ἐπὶ Ἱερεμίου Β΄ δύο Συνόδων καὶ νά ἀποκαλῆ πλαστογράφους ὅσους ἦτο δυνατόν νά κατέβαλλον μείζονα προσοχὴν διὰ τὰ ἀληθῆ κείμενα τῶν Συνοδικῶν τούτων ἀποφάσεων. Διότι ἐν τιοαύτῃ περιπτώσει θά ἀποκαλέσει αὔριον ἴσως πλαστογράφους τόν Πάμφιλον, Εὐσέβιον καὶ τόν Ρουφῖνον καὶ τόν Σωκράτην καὶ τόν Θεοδώρητον καὶ τόν Ἱερώνυμον καὶ τόν Γελάσιον τόν Κυζίκου, τόν ἔπειτα ἀρχιεπίσκοπον Καισαρείας, ὅσοι ἐπιμελῶς ἐξ αὐθεντικῶν πηγῶν συνέλεξαν καὶ συνέγραψαν τὰ Πρακτικά τῆς Α' Οἰκουμένης Συνόδου, τὰ ὅποια τό Πηδάλιον καὶ οἱ λοιποὶ ἐκκλησιαστικοὶ συγγραφεῖς λέγουν ὅτι οὔτε ἑλληνιστί οὔτε Λατινιστί ἐξεδόθησαν, τὰ ὅποια ὅμως εὐρίσκονται εἰς τόμους συλλογῆς τῶν Συνόδων. Μόνον οἱ Παπισταὶ καὶ οἱ συνήγοροι τῆς Ἐνώσεως καινοτόμοι καραδοκοῦσιν εὐκαιρίας ἵνα ἐμέσουν τό δηλητήριον τῆς ἀμφιβολίας εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν πιστῶν διὰ σπερμολογιῶν περὶ πλαστότητος ἢ ἀνυπαρξίας ἐπισήμων κειμένων πρακτικῶν καὶ πράξεων Συνόδων καὶ Πατριαρχικῶν ἐγγράφων, κεραινοβολούντων διὰ καταδίκης καὶ ἀναθέματος τοῦς νεωτερισμοὺς τῶν Λατίνων.

Συμπέρασμα

Συμπεραίνομεν ὅτι ὅσα σοφίσματα ἢ θεδιασμένους συλλογισμοὺς ἢ ἐπιχειρήματα καὶ ἂν ἐπινοήσῃ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ὅπως παρα-

στήση ἀσήμαντον ἢ ἀδιάφορον διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Ὁρθοδοξίαν τὴν ἡμερολογιακὴν ἀλλαγὴν καὶ ὡς μὴ ἀπαγορευομένην δῆθεν ὑπὸ Κανόνων καὶ Συνοδικῶν καὶ Πατριαρχικῶν πράξεων, ὅσας συκοφαντίας, χλευασμούς ἢ λοιδωρίας καὶ ἄν ρίψη κατὰ τῶν ὑπὲρ τῆς τηρήσεως τῶν Πατρῶων Ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων ἀγωνιζομένων καὶ δὴ κατὰ τῶν Ζηλωτῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων, δέν θά δυνηθῆ ποτέ νά ἀποσεΐση ἀπ' αὐτοῦ τόν «Ὀνικόν μύλον» τοῦ Εὐαγγελίου τόν κρεμάμενον ἐπὶ τοῦ τραχήλου του διὰ τό δημιουργηθέν καὶ καθημερινῶς ἀνακινούμενον ὑπ' αὐτοῦ σκάνδαλον ἐπὶ τῆς συνειδήσεως τῶν ἀληθῶς εἰς Χριστόν πιστευόντων, τῶν εἰς τὰ **δόγματα, τοὺς κανόνας καὶ τὰς παραδόσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας παμψύχως προσηλωμένων.** Καί θά ἀκούεται ἔσασαι ἐπικροτουμένη καὶ ἐπαναλαμβανομένη ὑπό μυριάδων στομάτων εὐσεβῶν Χριστιανῶν, γνησίων Ὁρθοδόξων, ἡ ἔντονος καὶ καυστική φωνή τοῦ Σ. Μητροπολίτου Κασσανδρείας, ἡ ἐντός τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος τό πρῶτον ὑψωθείσα καὶ κράζουσα: «Ἱερόν θεωρῶ καθῆκον... νά χαρακτηρίσω ὡς παράτολμον καὶ ἀντικανονικὴν πρῶξιν καὶ παιγνίδιον ἐν οὐ παικτοῖς τὴν ἀλλαγὴν ἢ διόρθωσιν ἢ ὀπωσδήποτε ἄν ἀποκαλῶσι ταύτην τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου, ὅπερ περιφρουρεῖ ὡς ἄγγελος φύλαξ, τὴν πίστιν τὰς παραδόσεις τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τῶν ἀνά τό πρόσωπον τῆς γῆς διεσπαρμένων εἰς αὐτὰ ὅτι ἐορτάζοντες κατ' αὐτό ἀνήκουσιν εἰς τὴν μίαν καὶ μόνην Προεσβυγενῆ καὶ ἀκαινοτόμητον τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν».

ΤΕΛΟΣ

5) Ὡσαύτως τό ἔτος 1933 «Ἄσύλητον Συμβολικόν Ἐγκόλπιον» σ. 184 παρατίθενται ἐν συνεχείᾳ. Ὁμολογία Πίστεως». Α.Κ.Μ.Α. καί μέρος ἱστορικό Ι.Μ. Πετσέροσκας Κιέδου-Ρωσσίας.

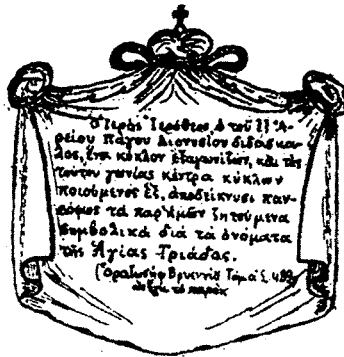
ΙΣ	ΧΣ
ΝΙ	ΚΑ

ΑΣΥΛΗΤΟΝ ΣΥΜΒΟΛΙΚΟΝ ΕΓΚΟΛΠΙΟΝ

ΤΑ ΣΥΜΒΟΛΙΚΑ ΣΗΜΕΙΑ ΕΝ ΤΗ, ΑΓΙΑ,
ΟΡΘΟΔΟΞΩ, ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ, ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
ΕΚΚΛΗΣΙΑ,

ΚΑΙ ΙΔΙΑ,

ΤΑ ΣΥΜΒΟΛΙΚΑ ΣΗΜΕΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ
ΕΝ ΤΗ, ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ, ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΑ,

«Ὁ τὰ γεγραμ-
μένα μὴ γίνω-
σκων τὰ μὴ γε-
γραμμένα πολὺ-
πραγμονεῖς»...
(Ἀγ. Κόσμος
Ἀλεξανδρείας)

ΥΠΟ

ΤΟΥ ΕΛΔΑΧΙΣΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΡΕΪΤΑΙΣ ΜΟΝΑΧΟΥ

ΑΡΣΕΝΙΟΥ ΚΟΤΤΕΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠ. Ι. ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΟΥ ΚΟΛΟΚΥΘΟΥΣ 22

1933

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

	Σελίς
Πρόλογος	3
Εισαγωγή	5
Περί Πολυπραγμοσύνης	6
Κεφ. 1ον. Ἡ Χριστιανικὴ Εἰκονολογία ἐν τῇ Ἀρχαιο- τητι, ὡς καὶ ἡ σημασία τῆς Βυζαντινῆς Ἀ- γιογραφίας καὶ ἡ τήρησις αὐτῆς ἐν Ἀγίῳ Ὄρει	9
Κεφ. 2ον Περὶ τοῦ Ἀνάρχου Πατρὸς	13
» » Α. Κατὰ τίνα τρόπον ἤρχισε νὰ ζωγραφίζηται ὁ Ἀνάρχος Πατὴρ	16
» » Β. Τὰ Σύμβολα τοῦ Θεοῦ ἡ Νεφέλη, ἡ Δόξα τοῦ Κυρίου κ.λ.π.	17
» » Γ. α) Ὁ Θεὸς Πατὴρ ἐν ἀνθρωπίνῳ σχήματι κ.λ.π.	21
» » » β) Ἐνδύματα τοῦ Θεοῦ Πατρὸς	23
» » » γ) Τὰ χαρακτηριστικὰ σημεῖα τῆς Δεσποτείας	23
» » » δ) Τὰ Συμβολικὰ φωτιστέφανα τοῦ Θεοῦ Πατρὸς. (Αἴγλη)	24
» » Δ. Ὁ Ἄγγελος Κυρίου	29
Κεφ. 3ον Θεὸς ὁ Υἱὸς	30
» » Α. Τὰ Σύμβολα τοῦ Θεοῦ Υἱοῦ — α) Ὁ Σταυρὸς	31
» » » β) Ὁ Ἐσταυρωμένος	38
» » » γ) Ὁ Ἀμνὸς	42
» » » δ) Ὁ Καλὸς Ποιμὴν	44
» » » ε) Ὁ Ἰχθύς κ.λ.π.	44
» » » ς) Μονόγραμμα	46
» » Β. Περιγραφή τῆς Μορφῆς τοῦ Θεοῦ Υἱοῦ	52
» » α) Ἡ Ἰδεώδης ἐμράνισις τοῦ Σωτῆρος ἐν ζω- γραφίᾳ	52
» » » β) Σχετικὴ διατριβὴ εἰς τὴν Εἰκόνα τοῦ Δε- σπότητος Χριστοῦ	53
» » » β) Ἀχειροποίητοι Εἰκόνες	55
» » » γ) Τὸ ἀρχαιότατον μνημεῖον ἐνθα διατηρεῖται ὁ τύπος τοῦ Χριστοῦ	57

	Σελίς	
Κεφ. 4ον	Θεός τὸ Ἅγιον Πνεῦμα	61
» » »	α) Τὸ Ἅγ. Πνεῦμα ἐν τῇ Παλαιᾷ καὶ Νέᾳ Διαθήκῃ.	61
» » »	β) Τὰ Σύμβολα τοῦ Ἅγ. Πνεύματος ἢ Περι- ριστέρα κ.λ.π.	62
Κεφ. 5ον	Ἡ Ἁγία Τριάς	64
» » α)	Ἡ Ἁγία Τριάς εἰς σχῆμα, ἰδεῶδες	65
» » β)	» » μέ δύο πρόσωπα καὶ ἐν σύμ- βολον	66
» » γ)	Ἡ Ἁγία Τριάς κατὰ τὸν συνῆθη σήμερον τύπον	70
» » δ)	Ἡ Στέφίς τῆς Θεοτόκου	73
» » ε)	Ἡ ἐμρῆνίσις τῆς τριπροσώπου Εἰκόνης εἰς μίαν Κεφαλὴν	74
Κεφ. 6ον	Περὶ τοῦ Ο. Ω. Ν.	77
» »	Τὸ αὐθεντικὸν κῆρος τοῦ Ὄσματος ἐπὶ τῶν Ἁγ. Εἰκόνων	79
Κεφ. 7ον	Περὶ τοῦ τριγώνου καὶ ἐξαγώνου ὡς συμβολι- κῶν σημείων τῆς Ἁγ. Τριάδος	80
» » α)	Περὶ τῆς Θεολογικῆς σημασίας τοῦ Τριγώ- νου κ. τ. λ.	83
» » β)	Διαστροφή τῆς ἐννοίας τοῦ Τριγώνου ὑπὸ τῶν Παπιστῶν	91
» » γ)	Περὶ τῆς Θεολογικῆς σημασίας τοῦ ἐξαγώνου ἐν τῇ Ὁρθόδοξῃ Ἐκκλησίᾳ	94
» » δ)	Ἡ Πρακτικὴ χρησιμοποίησις τοῦ ἐξαγώνου ἐν τῇ Ἁγιογραφίᾳ	100
» » ε)	Διαστροφή τῆς ἐννοίας τοῦ ἐξαγώνου ὑπὸ τῶν Παπιστῶν	103
» » ς)	Ἡ σπουδαιότης σημασίας τοῦ ἐξαγώνου καὶ εἰς τοὺς Βυζαντινοὺς Αὐτοκράτορας.	105
» » ζ)	Ἡ πρωτάκουστος βλασφημία τῶν ἐξαλειψάν- των ἐκ τῶν Ἱερῶν Σκευῶν καὶ Ἁγίων Εἰκό- νων τὰ Ὁρθόδοξα Συμβολικά σημεῖα	108
Κεφ. 8ον	Περὶ τῆς συμβολικῆς σημασίας τῶν ἀστέρων καὶ ἄλλων γωνιαίων σχημάτων ἐν τῇ Ὁρθο-	

	Σελίς
	111
» » α) Ἰστορικὴ ἀποψὶς τῶν σχημάτων καὶ τῆς ἐννοίας τῶν Ἀστέρων	111
» » β) Ὁ Ἀστὴρ ἐν τῇ Παλαιᾷ καὶ Καινῇ Διαθήκῃ	113
» » γ) Περὶ τοῦ ἐμρανισθέντος Ἀστέρος κατὰ τὴν γέννησιν τοῦ Σωτῆρος	114
» » δ) Ἀστὴρ καὶ ἡ Παναγία Θεοτόκος ἐνομάζεται	118
» » ε) Συμβολισμὸς ἐν γένει τοῦ Ἀστέρος	120
» » ς) Περὶ τῶν σχημάτων τῶν Κατακομβῶν καὶ Βαπτιστηρίων	125
Ἄποστασία τοῦ Μοναχικοῦ Σχήματος	128
Ὁμολογία Πίστεως	129
Συμπέρασμα	133
Ἐπίλογος	138
Παράτημα α) Ἡ ἀνίερὸς χρῆσις τῶν Θείων ὑπὸ τῶν Φραγγμασσόνων.	141
» Ἡ ὑπουλὸς δρᾶσις τῆς Μασσονίας μέσον τῆς Ἑταιρείας τῆς Χ.Α.Ν.	143
» Ἡ χρῆσις τῶν πολυγώνων Ἀστέρων ὑπὸ τῶν Φραγγμασσόνων	147
» Ἡ σατανικὴ διδασκαλία τῶν Φραγγμασσόνων	151
» Ἀνήκουστοι καὶ ἐγκληματικοὶ σκοποὶ τῶν Ἑβραίων Φραγγμασσόνων	153
» β) Ἡ ἐσφαλμένη ἰδέα Ρώστου τινὸς συγγραφέως περὶ τῶν συμβολικῶν σημείων τῆς Παναγίας Τριάδος.	160
» Χαρακτηριστικὰ τινὰ τῶν Ρώσων ἐν Ἀγίῳ Ὄρει	161
» Περὶ τῆς δράσεως καὶ τῶν διανοουμένων συγγραφέων προσφύγων Ρώσων	164
» Ἀναίρεσις τοῦ ἄνω ῥωστικοῦ βιβλίου	165
» γ) Ἐλεγχὸς βλασφημίου ἐρμηνείας τῆς Θείας Ἀποκαλύψεως ὑπὸ Ἐρημίτου Χερουβίμ τοῦ Κρητός.	174

«Ἀσύλητον Συμβ. Ἐγκόλπιον» 1933 σ. 129

ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΙΣΤΕΩΣ
(ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΑΡΣΕΝΙΟΥ ΚΟΤΤΕΑ)

«Καρδία πιστεύεται εἰς δικαιοσύνην,
στόματι δέ ὁμολογεῖται εἰς σωτηρίαν»
(Ρωμ. ι' 10)

Εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Διδασκάλου Νικοδήμου ὑπῆρχον πολλοὶ Μοναχοὶ ἐνάρετοι καὶ λόγοιοι, οἵτινες ἦσαν τὸ καύχημα τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ ὅμως εὐρέθησαν καὶ τότε τινὲς ἐσκοτισμένοι τὸν νοῦν καὶ ἀμαθεῖς, οἵτινες ὡς μόνον ἔργον εἶχον νὰ μὴ διαφύγη τίς ἀδηλητηρίαστος ἐκ τῶν συκοφαντιῶν των καὶ διὰ τοὺς ὁποίους ἰδοὺ τί γράφει ὁ Ἱερός Νικόδημος: «...μάλιστα δέ καὶ ἐξαιρέτως ἔλκουσιν αὐτοὺς ἐκεῖνοι οἱ ἀσυνείδητοι, οἵτινες εὐθύς ὅπου ἰδοῦν κανένα ἀδελφόν νεωστὶ ἐλθόντα ἀπὸ τὸν κόσμον εἰς τὸ Ὅρος, ταύτην τὴν διδαχὴν πρῶτον ποιοῦσιν εἰς αὐτὸν φυλάξου καλὰ ἀδελφέ, διατί ἐδῶ εὐρίσκονται κάποιοι αἰρετικοί, καὶ φαρμασῶνοι **Κολλυβάδες** λεγόμενοι⁽²³¹⁾. Ὅθεν πρόσεχε νὰ μὴ τοὺς συναναστραφῆς, μήτε ὄλως νὰ ὑπάγῃς πρὸς αὐτούς, διὰ νὰ μὴ σέ ποτίσουν τὸ φαρμάκι τῶν αἰρέσεων των. Ὡ Θεέ μου καὶ πῶς ὑποφέρεις τὴν τῶν τοιούτων μισαδελφίαν»⁽²³²⁾. Οὕτω πῶς ἀκριβῶς καὶ οἱ διάδοχοι τῶν τότε συκοφα-

(231) Ἡ ὑπόθεσις τῶν μνημοσύνων καὶ τῶν λεγομένων Κολλυβάδων καθὼς ἀναφέρουσιν οἱ ἱστορικοὶ τοῦ Ἁγίου Ὁρους ὁ Ἱερομόναχος Γεράσιμος Σμυρνάκης Ἐσφιγμενίτης: «τὸ Ἅγιον Ὅρος» 1903 σέλ. 155 ὁ Κοσμάς Βλάχος Διάκονος: «Ἡ Χερσόνησος τοῦ Ἁγίου Ὁρους» 1903 σέλ. 106-110 ὁ κ. Ἐμμανουὴλ Γεδεών ὁ Μέγας Χαρτοφύλαξ «ὁ Ἄθως» 1985 σέλ. 152-155 καὶ ἄλλοι, ἤρξατο λυμαιομένη μανικῶς τὴν Ἱεράν τῶν ἐν Ἄθῳ Μοναχῶν ὁμήγηρην κατὰ τὰ μέσα ἀκριβῶς τῆς ΙΗ ἑκατονταετηρίδος σφοδροτάτη πασῶν τῶν προηγηθειῶν ἔνεκεν τῆς ὁποίας ὄχι μόνον προέβησαν εἰς διαγμούς καὶ ὕβρεις καὶ βαιοπραγίας ἀλλὰ καὶ εἰς πειρασμούς ἔβαλε τὴν ἐν Κωνταντινουπόλει Μ. Ἐκκλησίαν ἢ ὁποία καὶ κατὰ διαφόρους περιόδους ἀπέλυσε διάφορα Συνοδικὰ σιγγίλια πρὸς καταστολὴν τῆς ἔριδος.

(232) Ἱερ. Διδ. Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου «Ὁμολογία Πίστεως».

ντῶν καί ραδιούργων, τήν ἰδίαν καί σήμερον μέθοδον μεταχειρίζονται, οὐ μόνον δηλητηριάζοντες διά τῶν σατανικῶν των συκοφαντιῶν τούς ἐνταῦθα Ἀγιορείτας, καί τούς ἐν τῷ κόσμῳ γνησίους ὀρθοδόξους μέ τήν ἀποστολήν ἐπιτηδείων ὀργάνων των καί ὑπεραρίθμων ἐπιστολῶν ἀλλά καί ἂν φθάσουν τινές εἰς Ἑἰς Ἁγ. Ὅρος ἀθλητηρίαστοι προλαμβάνουσι ἵνα κατηγήσωσι αὐτούς λέγοντες: Προσέξατε καλά, διότι ἐδῶ ὑπάρχει τίς μέγας μασόνος, ἀντίχριστος! Ἦλεως γενοῦ ἡμῖν Δέσποτα!

Καί ἤδη πρὶν ἢ γράψω τό συμπέρασμα ἐκ τῶν ἀνωτέρω καί τόν ἐπίλογον τοῦ παρόντος πονήματός μου, **χάριν αὐτῆς ταύτης τῆς ἀληθείας, αἰσθάνομαι τό καθήκον νά προδῶ εἰς τήν ἐπομένην ὁμολογίαν τῆς ὀρθῆς πίστεώς μου**⁽²³³⁾.

Δεινόν πρᾶγμα ὁ φθόνος καί ἀνήσυχον, πάντοτε κινούμενος καί μηδέποτε παύων ἀπό τοῦ νά ἐπιδιώκη τόν σκοπόν του. Φθόνος δέ εἶναι, τό νά προσάπτῃ μῶμον τοῖς ἀμωμήτοις, νά κατηγορῇ τούς ἀκατηγορήτους, καί αὐτούς τούς εὐσεβεστάτους καί ὀρθοδοξοτάτους νά διαβάλλῃ ὡς κακοδόξους καί δυσσεβεῖς. Εἰς δεβαίωσις τούτου ἀρκετά εἶναι τά παραδείγματα τῶν μεγάλων Διδασκάλων καί Ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν Πατέρων Ἀθανασίου, Βασιλείου, Γρηγορίου, Χρυσοστόμου, καί τῶν λοιπῶν, οἵτινες εὐσεβέστατοι καί ὀρθοδοξοτάτοι ὄντες, ὡς δυσσεβεῖς καί κακοδόξοι διεβάλλοντο ὑπό τῶν ἐναντίων. Ἄν δέ οἱ τοιοῦτοι καί τηλικούτοι τῆς Ἐκκλησίας Ἁγιοι, δέν ἠδυνήθησαν νά λυτρωθῶσι ἀπό τόν φθόνον καί τās διαβολάς τῶν ὁμοφύλων – ὡς καί ἐκ τῆς πρὸς Ἱέρακα ἐπιστολῆς τῆς Ἀγίας Φιλοθέης τῆς Ἀθηναίας ἐμφαίνεται· ἐν ἣ σὺν τοῖς ἄλλοις χαρακτηρίζουσα τούς ἀδίκως αὐτήν συκοφαντοῦντας συμπολίτας τῆς Ἀθηναίους λέγει: «Ἀβουλία φερόμενοι οὐκ οἶδασι διάκρισιν καλοῦ τε καί κακοῦ· διό τās μὲν ἀρετάς μισοῦσι, τās δέ κακίας φιλοῦσι τοῖς γάρ ἀνοήτοις ἐπίμεμτα καλά...

(233) Καί ὁ ἀείμνηστος Διδάσκαλος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης –Ζηλωτής ὑπάρχων τῶν Πατρικῶν Παραδόσεων– ἐπειδὴ ἐκατηγορήθη ὑπό τῶν ἀντιφρονούντων σὺν τοῖς ἄλλοις καί ὡς Κολλυβάς ἠναγκάσθη ὁμοίως νά κάμῃ τήν γνωστήν τοῖς πᾶσι δικαιοτάτην ὁμολογίαν Πίστεως, τυπωθεῖσαν ἐν Βενετία τῷ 1819.

Πῶς γάρ οὔτοι ὀρθά νοήσουσιν,⁽²³⁴⁾ – ἂν λέγω τοιοῦτοι καί τοσοῦτοι Φωστῆρες τῆς Ἐκκλησίας δέν διέφυγον τούς ἤχους θαλάσσης κλύδωνι μαινομένης ἐκ τῶν διαβολέων, πῶς ἦτο δυνατόν νά γίνωμεν τούτων ἀνώτεροι ἡμεῖς, οἱ μηδέ τῶν ἐκείνων ποδῶν ὄντες ἄξιοι; Ἄρα οὐδέν τί τό καινόν εἶ καί ἀπό τινων ἀπερισκέπτων ἀδελφῶν φθόνω καί πεισμονή ἢ καί μίσει κινουμένων, κατηγοροῦμαι καί δυσφήμοις καί κακοδόξοις ὀνόμασι διαβάλλομαι.

Ἐπάρχουσι δέ καί τινες, οἵτινες χωρίς νά γνωρίζωσιν ὅπως τί σημαίνει «φαρμασσόνος», καί τί τό καταχθόνιον αὐτῶν ἔργον καί χωρίς κἄν νά αισθάνωνται: τίς ὁ ὑπέρ τῆς πολεμουμένης Ὁρθοδοξίας Ἰερὸς ἀγών, ἀσυστόλως μέ κατηγοροῦσι καί δυσφημοῦσι, μόνον διότι ἀκούοντες νά μέ λέγωσιν ἐπιτήδειοί τινες προπαγανδιστήν, κακοδόξον καί φαρμασσόνον καί ἄλλα παρόμοια δύσφημα, καί παρασυρόμενοι ἐκ τούτων εὐθύς ἀκολουθοῦσι καί οὔτοι τάς παρομοίας δυσφημίας: οὔτοι παρομοιάζονται πρὸς ἐκείνους τούς ἀνοήτους Ἀθηναίους, οἵτινες ἀγροῖκοι ὄντες κατηγορήσαν τόν δίκαιον Ἀριστείδην καί ἔγραψαν κατ' αὐτοῦ εἰς τό ὄστρακον, **ὅτι εἶναι ἄξιος νά ἐξοστρακισθῆ καί ἐξορισθῆ ἐκ τῶν Ἀθηνῶν, χωρίς κἄν νά γνωρίζωσιν αὐτόν πρότερον, ἀλλ' ἀκούοντες μόνον ὑπὸ τῶν ἄλλων ὅτι εἶναι ἄξιος ἐξοστρακισμοῦ καί ἐξορίας, ὡς ἱστορεῖται περὶ αὐτοῦ εἰς τούς παραλλήλους βίους τοῦ Πλουτάρχου** παρατρέχομεν δέ διὰ τό δύσφημον τήν εἰς τά τοιαῦτα ἀρμόζουσαν δημῶδη καί χυδαϊκὴν ἐκείνην παροιμίαν τήν λέγουσαν «θαύζοντος ἑνός, αὐτίκα θαύζει καί ἕτερος κύων».

Ὅθεν εἰς πληροφορίαν τῆς ἀληθείας καί κατὰ τόν Κορυφαῖον Πέτρον παραγγέλλοντα: «Ἐτοιμοὶ ἀεὶ γίνεσθε πρὸς ἀπολογίαν παντὶ τῷ αἰτοῦντι ὑμᾶς λόγον» (ἀ Πέτρο. γ' 16) **ἐκθέτω ἐνταῦθα τήν παροῦσαν ιδιόχειρον ὁμολογίαν τῆς Πίστεώς μου**, ἵνα, οἱ μὲν ἐκ πάθους ἐκστομίζοντες τόσα κατ' ἐμοῦ ἐμφράξωσι τά στόματα αὐτῶν, φοθηθέντες τόν Θεόν καί τήν μέλλουσαν ἀνταπόδοσιν οἱ δέ ἐν ἀγνοίᾳ παρασυρόμενοι καί ψυχραινόμενοι ἀδελφοί ἐκ τῶν ὑπ' ἐκείνων κατ' ἐμοῦ θρυλουμένων, πληροφορηθῶσιν βλέποντες ἤδη ἀποκαλυπτόμενα διὰ

(234) Συναξ. Κ. Χ. Δουκῆ. 11η Φεβρουαρίου.

λόγου τε καί γραφῆς ὡς καί διά τοῦ τύπου ἔτι τά ἐν τῇ καρδία μου φρονήματα: «**Καρδίαν μέν πιστεύεται εἰς δικαιοσύνην, στόματι δέ ὁμολογεῖται εἰς σωτηρίαν**».

Πρῶτον μέν, οὖν ὁμολογῶ καί κηρύττω καί ἀποδέχομαι τά δώδεκα ἄρθρα τά ἐν τῷ ἐπισήμῳ Συμβόλῳ τῆς Πίστεως, ἦτοι τά ἐν τῷ «Πιστεύω εἰς ἓνα Θεόν» ἐμπεριεχόμενα, τά ὅποια καθ' ἐκάστην ἀναγινώσκωμεν ἰδίᾳ τε καί κοινῶς, ἐν τε ταῖς ἡμετέραις Καλύβαις, καί ἐν ταῖς τοῦ Θεοῦ Ἁγίαις Ἐκκλησίαις, ἐν αἷς τύχομεν παρουσιαζόμενοι ἀκούομεν γάρ τοῦ Θεοῦ Χρυσοστόμου λέγοντος «ἐκ τοῦ οὐρανοῦ εἰσὶ κατενεχθέντα δόγματα, οἳ ἐν τῷ Συμβόλῳ φρικτοὶ κανόνες»⁽²³⁵⁾.

Δεύτερον δέ, ὁμολογῶ καί ἐνστερνίζομαι πάντα τά ἄλλα δόγματα, ὅσα ἢ τοῦ Χριστοῦ Καθολικῆ καί Ἀνατολικῆ Ἁγία Ἐκκλησία ὁμολογεῖ καί κηρύττει, τόσον τά περὶ τῆς ὑψηλῆς καί Τριαδικῆς Θεολογίας, Πατρός δηλαδή Υἱοῦ, καί Ἁγίου Πνεύματος, τῆς μᾶς Θεότητος, κατὰ τόν ἐ Κανόνα τῆς Οἰκουμενικῆς Δευτέρας Συνόδου, ὅσον καί τά περὶ τῆς ἀρρήτου καί ἐνσάρκου τοῦ Θεοῦ Λόγου οἰκονομίας καί διά νά εἶπω τό τοῦ Μεγάλου Πατρός Βασιλείου «**Πιστεύομεν ὡς ἐβαπτίσθημεν, καί δοξάζομεν ὡς πεπιστεύκαμεν**»⁽²³⁶⁾.

Τρίτον, ὁμολογῶ καί ἀποδέχομαι εὐσεβοφρονῶν τά ἑπτὰ Θεῖα καί Ἱερά τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Μυστήρια, ἅτινά εἰσι τό Ἅγιον Βάπτισμα· τό Ἅγιον Μύρον ἢ Θεία Εὐχαριστία ἢ Ἱερωσύνη ὁ Γάμος ἢ Μετάνοια καί τό Εὐχέλαιον καί ταῦτα τιμῶ καί γεραίρω μετὰ πάσης πίστεως καί εὐλαβείας, ὡς ἀναγκαίως συντελοῦντα εἰς τήν τῆς ψυχῆς ἡμῶν σωτηρίαν, καί τούτων χάριν καί τόν ἀγιασμόν ἀποδέχομαι, κατὰ τόν τύπον καί τήν τάξιν τήν ἐνεργουμένην καί φυλαττομένην ἐν τῇ Ἀνατολικῇ τοῦ Χριστοῦ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ.

Τέταρτον, κρατῶ τὰς Ἀποστολικὰς Παραδόσεις, ἅς εἶτε διά λόγου, εἶτε δι' ἐπιστολῆς οἱ Θεῖοι καί Ἱεροὶ Ἀπόστολοι ἐδίδαξαν καί μένω ἐν οἷς ἔμαθον καί ἐπιστώθην, καθὼς ὁ Ἀπόστολος Παῦλος παραγ-

(235) Ἁγ. Χρυσοστόμου Ὁμιλ. μ', εἰς τήν πρός Κορινθίους.

(236) Μέγ. Βασιλείου. Λόγ. α' Ἀσκητῶν.

γέλλει ἡμῖν τε καί παντί τῷ Χριστοπωνύμῳ πληρώματι ἐν τε τῇ ἀπὸς Κορινθίους ἐπιστολῇ καί ἐν τῇ β' πρὸς Θεσσαλονικεῖς καί ἐν τῇ β' πρὸς Τιμόθεον.

Πέμπτον, σὺν ταῖς τῶν Ἀποστόλων Παραδόσεις, κρατῶ καὶ ἀπαδέχομαι καὶ τὰς τῆς Ἐκκλησίας παραδόσεις, δηλαδή τὰς καθορισθείσας ὑπὸ τῶν διαδόχων τῶν Ἀποστόλων (τοῦ κακοδόξου γὰρ Μοντανοῦ, τοῦ κατὰ τὸν δεύτερον αἰῶνα ἀκμάσαντος ἦτο φρόνημα τὸ νὰ ἀθετῇ τὰς παραδόσεις καὶ τὰ ἦθη τῆς Ἐκκλησίας – κατὰ τὸν Εὐσέβιον)⁽²³⁷⁾ διότι τὰ Δόγματα καὶ αἱ Παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι ἐναντία πρὸς ἄλληλα· ἄπαγε! ἀλλὰ μᾶλλον τὸ ἐν τοῦ ἑτέρου εἶναι συστατικόν· τὰ μὲν Δόγματα τῆς πίστεως συνιστῶσι τὰς Παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας· αἱ Παραδόσεις δέ πάλιν τῆς Ἐκκλησίας θεμελιοῦνται ἐπὶ τῶν τῆς Πίστεως δογμάτων καὶ τὰ δύο δέ ὁμοῦ ἔχουσι εἰς τὴν εὐσέβειαν μίαν καὶ τὴν αὐτὴν δύναμιν. Οὕτως εἶπε καὶ ὁ Μέγας Βασιλεῖος· «Ὅτι ταῦτα ἀμφοτέρα τὴν αὐτὴν ἰσχὺν ἔχει πρὸς τὴν εὐσέβειαν»⁽²³⁸⁾. Διότι καθὼς οἱ μεγάλοι λίθοι συναρμοζόμενοι μετὰ τῶν μικρῶν συνιστῶσιν ὁμοῦ τὴν οἰκοδομὴν, ὥστε ἐὰν θελήσῃ τις νὰ κρημνίσῃ τοὺς μικροὺς κρημνίζει ἐν ταυτῷ καὶ τοὺς μεγάλους, τοιουτοτρόπως καὶ τὰ Δόγματα τῆς Πίστεως ὑφίστανται ὁμοῦ μὲ τὰς Παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἂν θελήσῃ τις νὰ ἀθετήσῃ τὰς Παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας, συναθετεῖ καὶ τὰ τῆς Πίστεως Δόγματα· καθὼς εἶπε πάλιν ὁ Μέγας Βασιλεῖος· «εἰ γὰρ ἐπιχειρήσαμεν τὰ ἄγραφα τῶν ἐθνῶν, ὡς μὴ μεγάλην ἔχοντα τὴν δύναμιν παραιτεῖσθαι, λάθοιμεν ἂν εἰς αὐτὰ τὰ καιρία ζημοῦντες τὸ Εὐαγγέλιον· μᾶλλον δέ, εἰς ὄνομα ψιλὸν περιϊστῶντες τὸ κήρυγμα»⁽²³⁹⁾.

Ἑκτον, κρατῶ καὶ ἀποδέχομαι ἅπαντας τοὺς ἱεροὺς κανόνας τῶν Πανευφήμων, Ἀποστόλων, τῶν ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, τῶν Τοπικῶν καὶ τῶν κατὰ μέρος Ἁγίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων, τῶν ὑπὸ τῆς Οἰκουμενικῆς Ἑκτῆς ἐν τῷ β' κανόνι, καὶ τῆς ἐδόδομης ἐν τῷ α'

(237) Εὐσέβιον Παμφύλον «Ἐκκλ. Ἱστορία» Βιβλ. ε', Κέφ. ιε'.

(238) Μέγ. Βασιλείου Κανὼν 91.

(239) Εἰς τὸν αὐτὸν Κανόνα τοῦ Ἁγ. Βασιλείου.

ἐπικυρωθέντων, σὺν τοῖς κανόσι δέ, ἀποδέχομαι καὶ τὰ πρακτικὰ τῶν αὐτῶν Ἀγίων Συνόδων τὴν αὐτὴν γὰρ δύναμιν ἀμφοτέρω ἔχουσιν. Ὁμοίως δέ ἀποδέχομαι καὶ τὴν ἐπὶ Ἱερεμίου τοῦ Β΄ συγκροτηθεῖσαν ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τὸ ἔτος 1583 καὶ 1593 Μεγάλῃν Σύνοδον, ἣτις κατεδίκασε τὸ νέον Παπικὸν Ἡμερολόγιον καὶ πάντα νεωτερισμὸν ὡς ὑπαγόρευμα τοῦ διαβόλου καὶ ὁμοίως ἀποστρέφομαι καὶ ὅσα ἐκείνη κατεδίκασεν.

Ἐβδόμον, καὶ ἵνα εἶπω γενικῶς, πάντα ὅσα ἢ τοῦ Χριστοῦ Ἀγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἢ κοινὴ καὶ πνευματικὴ ἡμῶν Μήτηρ ἀποστρέφεται, ἀποκηρύττει καὶ ἀναθεματίζει, ταῦτα παρομοίως καὶ ἐγὼ συναποστρέφομαι, συναποκηρύττω καὶ ἀναθεματίζω· ὅσα δέ Αὕτη ἀποδέχεται καὶ ὁμολογεῖ, ταῦτα καὶ ἐγὼ συναποδέχομαι καὶ συνομολογῶ, ὡς τέκνον Αὐτῆς εὐπειθὲς καὶ γνήσιον.

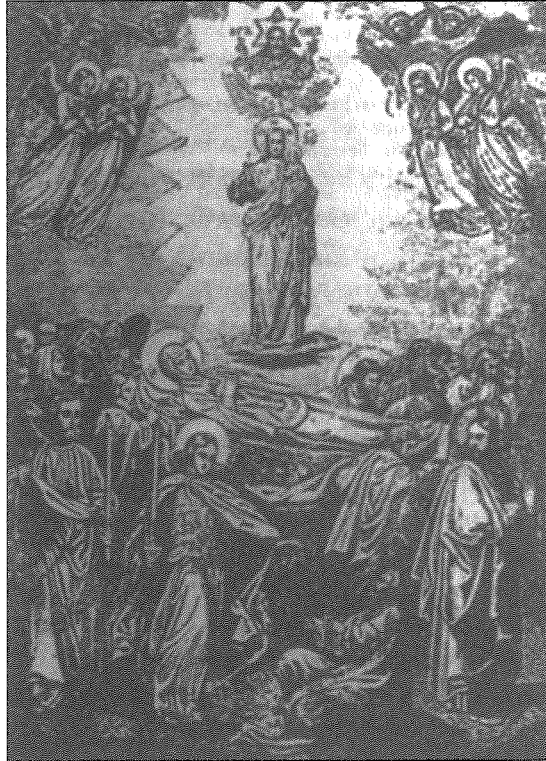
Ὁ ἐλάχιστος ἐν Μοναχοῖς Ἀρσένιος Κοττέας Ἀγιορείτης

ΤΑ ΣΥΜΒΟΛΙΚΑ ΣΗΜΕΙΑ ΕΝ ΤΗ ΟΡΘΟΔΟΞΩ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Γράφει ὁ π. Ἀρσένιος εἰς τό βιβλίον του «Ἀσύλητον Συμβ. Ἐγκόλπιον» 1933 σελ. 27.

Ἡ Εἰκὼν αὕτη εἶναι ἀντίγραφον τῆς Εἰκόνης τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τῆς Πανηγυριζομένης ἐν τῇ Μονῇ Πετσέροσκα-Σπήλαιον – ἐν Κιέβῳ τῆς Ρωσίας καί ἐν τῇ ὁποία ἡ Ἁγία Τριάς εὐρίσκεται ἐντός εἰκοσιτεσσάρων γωνιῶν· ὁ δὲ Πατήρ ἔχει ὡς αἶγλην ἐξάγωνον. Αἱ εἰκοσιτέσσαρες γωνίαι συμβολίζουν τοὺς εἰκοσιτέσσαρες πρεσβυτέρους τοὺς ἱσταμένους κύκλωθεν τοῦ Θρόνου τοῦ Θεοῦ, κατὰ τὴν Ἀποκάλυψιν· Κέφ. δ', 4.

Διὰ τὴν ζωγραφικὴν τῆς ἄνω εἰρημένης Μονῆς Περτζέσκου ἐν τῷ τῆς Ἁγίας Σκέπης τῆς Παναγίας πανηγυρικῷ λόγῳ ἀναγινώσκωμεν καί τὰ ἀκόλουθα⁽¹²²⁾: «...διὰ φρικτοῦ θαύματος

(122) «Ἀκολουθία τῆς Ἁγίας Σκέπης τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου». Ἐκδόσις ἐν Ἀθήναις 1869. Σέλ. 43. Μὲτ' ἀπεριγράπτου ψυχικῆς ὀδύνης σημειοῦμεν ἐνταῦθα ὅτι, ἐν τῇ ἐλεεινῇ καί τρισσαθλία ἐποχῇ τοῦ 8ου τούτου αἰῶνος, –καθ' ἣν τό πλῆθος ὀλοταχῶς σπεύδει πρὸς τόν ἀθεῖσμόν– ἐξεφύτρωσεν ἐκ τῆς Μονῆς Ἰβήρων τοῦ Ἁγίου Ὄρους μέγιστος καί ἀσύνετος πρὸς τὴν ἀ-

ἡ Δέσποινα Θεοτόκος φανεῖσα ὀφθαλμοφανῶς ἐν τῷ ναῷ τῶν Βλαχερνῶν ὡς Βασίλισσα, ἐκάλεσε κτίστας ἐπιτηδείους καὶ ζωγράφους ἐπιστημονικούς, καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς χρυσίον, ὅσον ἤθελον, καὶ ἀπέστειλεν αὐτούς εἰς Ρωσίαν, καὶ ὠκοδόμησαν τὸν ἑξακουστὸν ἐκεῖνον θαυμάσιον ναὸν Περτζέσκου εἰς Κίεβον, τὴν πρωτεύουσαν τότε πόλιν Ρωσίας, καθὼς ἄχρι τῆς σήμερον σώζεται, καὶ καθὼς εἰς τὸν βίον τοῦ Ὁσίου Ἀντωνίου φαίνεται· ὅστις ἐδῶ εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος ἐλθὼν, καὶ γενόμενος μοναχός, διὰ θείας ὀπτασίας ἐπέμφθη εἰς Ρωσίαν ὡς ἀπ' ἀρχῆ τοῦ Ὄρους Ἄθω, καὶ ἐκτίσεν ἐκεῖ μοναστήρια, καὶ ἐπλήθυνε τὸ μοναχικὸν τάγμα, ὅπου ποσῶς πρότερον δέν εὐρίσκεται. Ὅθεν ἔκτοτε παρέλαβον οἱ Ρῶσοι νὰ ἐορτάζωσι τὴν σήμερον τὴν Σκέπην τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ὡς ἐκ τοῦ ναοῦ τῶν Βλαχερνῶν, ἡ Θεοτόκος τὴν ἁγίαν Εἰκόνα αὐτῆς μετὰ τοὺς Ζωγράφους εἰς Ρωσίαν ἀπέστειλε, καὶ ὤρισεν αὐτούς ἵνα ἱστορήσωσι τὸν ἐκεῖσε ναὸν παρομοίως κατὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ Ναοῦ τῶν Βλαχερνῶν, ὡς καὶ ἱστόρισαν καὶ τὴν δοθεῖσαν αὐτοῖς Εἰκόνα ἐκεῖσε ἀπέθεντο, καὶ ἐκεῖσε μονάσαντες ὁσίως ἐκοιμήθησαν καὶ μένουσιν εἰσέτι τὰ ἅγια αὐτῶν λείψανα ἀσινῆ, ἀδιάφθορα, εἰς μνήμην αἰώνιον τοῦ θαύματος, καὶ εἰς στερέωσιν τῆς εὐσεβοῦς ἡμῶν πίστεως».

Ἐκ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ἱστοριῶν⁽¹²³⁾ γνωρίζομεν ὅτι οἱ Ρῶσοι

ποστολὴν τοῦ Μοναχισμοῦ, προϊστάμενός τις Ἰωακείμ ὀνομαζόμενος, ὅστις μετ' αὐθάδους καὶ χυδαίας γλώσσης ἐτόλμησεν ἐν τῇ κριτικῇ αὐτοῦ μελέτῃ «Ὁ Ἀκάθιστος Ὕμνος» νὰ βλασφημήσῃ, ὅτι ἡ Κυρία Θεοτόκος οὐδέποτε ὑπῆρξε Προστάτης καὶ Σκέπη τῆς Κων/πόλεως, παρ' ὅλας τὰς ἀπ' αἰῶνων Ἱεράς Παραδόσεις καὶ σαφεῖς μαρτυρίας τῶν Θεοπνεύστων Ἁγίων Ἱστορικῶν Πατέρων. Καὶ τοῦτο διέπραξε βαισιζόμενος ἐπὶ τινος ἀσεβοῦς μαρτυρίας ἱστορικοῦ τινος Πίθωνος ξένου πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ τὸν Ἑλληνισμόν. Ἀλλὰ παραδόξως δλέπομεν ἐνῶ πρὸς τοῦτο ὑπάρχουσιν ἀποδεδειγμένα μαρτυρία περὶ τῆς Ἁγίας Σκέπης ὀρθόδοξων φρονημάτων, ἡ σημερινὴ γενεὰ ἀκολουθοῦσα τὸ ρεῦμα τῆς νοσηρᾶς ταύτης πρὸς τὰς Ἱεράς Παραδόσεις καταφρονήσεως, οὐ μόνον ἔπαυσεν ἐορτάζουσα τὴν μνήμην τῆς Ἁγίας Σκέπης, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν ταύτην τὴν ἡμέραν καταφρονητικῶς διέρχεται.

(123) Μελέτ. «Ἐκκλ. Ἱστορίας» βιβλ. Θ' κέφ. ιδ' καὶ βιβλ. ι' κέφ. δ' καὶ Ζωναρᾶ «Χρονογραφία» βιβλ. ΙΣΤ' σελ. 136.

παρέλαβον τὴν Ὀρθόδοξον πίστιν ἐπὶ τῆς βασιλείας Βασιλείου τοῦ Μακεδόνοιο (†886) βασιλεύοντος μετὰ τοῦ Μιχαὴλ καὶ μητροῦ αὐτοῦ Ἀγίας Θεοδώρας ἐν Κων/πόλει, ἐνθα ἀπεστάλησαν πρὸς αὐτοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ Ἱερεῖς οἵτινες ἐκατήχησαν καὶ ἐβάπτισαν αὐτούς. Τὸ γεγονός τοῦτο ἐγένετο ἐπὶ τῆς βασιλείας Ὀλγας τῆς Ρωσσίας ὀνομασθείσης κατὰ τὴν βάπτισιν Ἐλένης, καὶ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Βλαδιμήρου ὀνομασθέντος κατὰ τὴν βάπτισιν Βασιλείου (†1017). Τὸ δὲ Μοναστήριον Περτζέσκο ἐκτίσθη καὶ ἐξωγραφῆθη ἐπὶ τῆς Πατριαρχείας Ἰωάννου τοῦ 8ου (1064-1073), περὶ τοῦ ὁποῖου ὁ Μ. Γεδεών γράφει τὰ ἐξῆς⁽¹²⁴⁾: «...Κατὰ δὲ τὸ 1072, θανόντος τοῦ Ρωσσίας Ἰαρίωνος, Ρώσου τὸ γένος, ὁ Ἰωάννης Ξιφιλῖνος χειροτονεῖ τὸν Ἕλληνα Γεώργιον, ὑφ' οὗ μετεφράσθη Ρωσιστὴ τὸ τυπικόν τῆς Βυζαντινῆς Μονῆς τοῦ Στουδίου, γνωσθείσης ἐν ταῖς ἀρκτώαις χώραις διὰ τῶν ρώσων μοναχῶν τῶν κατὰ τὰ ἔτη ταῦτα κατελθόντων εἰς Ἀνατολήν» συγχρόνως ἀσκηθεὶς τὴν κατὰ Θεὸν φιλοσοφίαν ἐν Ἀγίῳ Ὄρει, ἐν τινι σπηλαίῳ οὐ μακρὰν τῆς Μονῆς τοῦ Ἐσφιγμένου, ὁ ὅσιος Ἀντώνιος Πετσέρσκι ἐπέστρεψε κατόπιν εἰς Ρωσίαν, καὶ, κατὰ τὴν λέξιν ἱστορικοῦ ρώσου, διέδωκε τὴν εὐλογίαν τοῦ Ἄθωνος διὰ τῶν Στουδιτικῶν κανόνων⁽¹²⁵⁾». Ὁ ἴδιος κ. Μ. Γεδεών εἰς τὴν ὑποσημείωσιν τῆς ἄνω ὑποθέσεως λέγει: «Προσθεθείσθω, ὅτι τὴν Μονὴν τοῦ Σπηλαίου ἐν Κιέβῳ, κτισθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Ὀσίου τούτου Ἀντωνίου, θανόντος τῷ 1073, Ἕλληνες ζωγράφοι ἐκόσμησαν, διδάξαντες τὴν ἀγιογραφίαν εἰς τὸν ἀρχαιότατον γνωστὸν Ἀγιογράφον τῶν ὑπερβορείων ἐκείνων μερῶν Ἀλύπιον Μοναχόν». Διὰ τὸν Μοναχόν τοῦτον –ὅστις καὶ ἡγίασε–, γράφει ἡ Ρωσικὴ Ἱστορία τῆς Μονῆς Περτζέσκο⁽¹²⁶⁾ ὅτι θέλων νὰ ἐκτελέσῃ παραγγελίαν εὐλαβοῦς πινος χριστιανοῦ, ὅστις τὸν παρεκάλεσε νὰ τῷ ζωγραφίσῃ μίαν εἰκόνα ὁμοίαν τῶν ἐπτὰ εἰκόνων τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, περὶ ἧς ἀναφέραμεν ἐν τῷ ὅβῳ σχήματι,

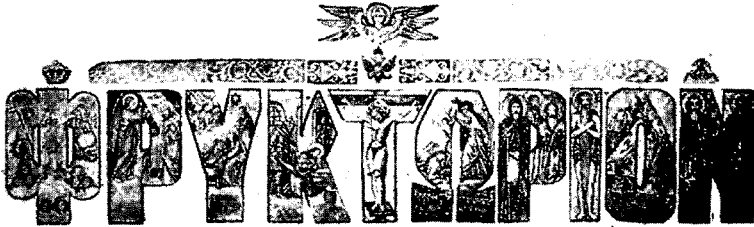
(124) Μ. Γεδεών: «Πατριαρχικοὶ Πίνακες» σέλ. 330.

(125) Βαλλιάνου: Ἱστορ. τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας» σέλ. 24 καὶ Καραμζίνου «Ἱστορ. τῆς Ρωσικῆς Αὐτοκρατορίας» μεταφρασθεῖσα ὑπὸ Κ. Κροκιδά, τόμ. γ' σέλ. 208.

(126) «Ἱστορία καὶ βίος τῶν Ἀγίων τῆς Μονῆς Περτζέσκο» Κιέβ, 1888 σέλ. 121.

καί μή δυνάμενος νά πραγματοποιήσῃ τό ποθούμενον ὡς τό ἤθελεν, ἐν τῇ στενοχωρία αὐτοῦ ἐπεκαλέσθη τήν θεϊαν βοήθειαν καί εὐθύς παρουσιάσθη ἄγγελος Κυρίου καί ἐτελείωσεν ὁ ἴδιος τήν ζωγραφίαν τῆς Εἰκόνας ταύτης τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ὡς φαίνεται ἐν τῷ ἄνω σχήματι. Ἴδού ἡ ἀξία τῆς Βυζαντινῆς Ἀγιογραφίας καί ἡ σπουδαιότης τοῦ Θεολογικωτάτου συμβολικοῦ σημείου ἐξαγώνου. (Βλ. εἰκόνα τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου σελ. 77).

7) Τό έτος εξέδωσε τό «Φρυκτώριον έν τοῖς χαλεποῖς καιροῖς». σ. 240.
Έν ᾧ περιέχεται καί διήγησις περί τῶν ταραχῶν έν Ἁγ. Ὁρει περί τῶν
Κολλύβων τοῦ Ὁσίου Ἀθανασίου τοῦ Παρίου.

ΕΝ ΤΟΙΣ ΧΑΛΕΠΟΙΣ ΚΑΙΡΟΙΣ

Σύντομος περιγραφή τοῦ Μισσαντινοῦ Ἡμερολογίου τῶν 13 μηνῶν.
Στοιχεῖα περί τῶν Ὁρθοδόξων Συμβολικῶν σημείων. Ἀπό-
κρυφοὺς βλυσφήμεν τινός Βιβλίου. Ἡ σημασία τοῦ Ἐν-
λογεῖτε καί τῆς Μετανοίας καί περί Ὁσίων.

Υ Π Ο

ΤΟΥ ΕΛΛΑΧΙΣΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΡΕΙΤΑΙΣ ΜΟΝΑΧΟΥ ΑΡΣΕΝΙΟΥ ΚΟΓΓΕΑ

«Ἰδοῦ, ἔστηκα ἐ-
πί τὴν θύραν, καὶ
κρούω· Ἐάν τις ἀ-
κούσῃ τῆς φωνῆς
μου, καὶ ἀνοίξῃ τὴν
θύραν, εἰσελεύσομαι
πρὸς αὐτόν, καὶ δεῖ-
κνῶ μετ' αὐτοῦ...»

(Ἄποκ. Ιω. γ' 20).

Τοῦτο δὲ γίνωσκει
ὅτι ἐν ἐσχάταις ἡμέ-
ραϊς ἐνστήσονται
καιροὶ χαλεποὶ· ἔ-
σσονται γὰρ οἱ ἄν-
θρωποι φίλαντοι, φι-
λάργυροι, ἀλαζόνες,
ὑπερήφανοι, βλά-
σφημοι...

(Β'. Τιμοθ. γ' 1).

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀνατύπωσις ὡς καὶ οἰαδήποτε ἐκμετάλλευσις.

Ἐν Πειραιεῖ

1935

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

	Σελίς.
Πρόλογος.	3
Εἰσαγωγή.	5
Ἡ κατάπτωσις τῶν Κληρικῶν τοῦ 8ου αἰῶνος.	9
Ἡ καταχθόνιος δραΐσις τῆς X. A. N.	10
Κεφ. 1ον Περὶ τοῦ Μοδέρονου Ἡμερολογ. τῶν 13 μηνῶν.	17
Μαῦσῆς Κοτσογούρθ' ὁ δημιουργὸς τοῦ μασσονικοῦ Ἡμερολ.	20
Τί περιέχει τὸ μασσονικὸν Ἡμερολόγιον τῶν 13 μηνῶν.	24
Κριτικὴ τοῦ μασσονικοῦ Ἡμερολογίου τῶν 13 μηνῶν.	27
Ἡ κατάργησις τῆς παραδεδομένης ἑβδομάδος.	29
Περὶ ἐλαττώσεως τῶν ἑορτῶν.	34
Ἡ μεταδύθμισις τοῦ ὠρολογίου.	35
Ἡ ἀλλαγὴ τῶν χρονολογιῶν.	37
Συμπέρασμα περὶ τοῦ μασσονικοῦ Ἡμερολογίου.	39
Κεφ. 2ον Περὶ τῶν Ὁρθοδόξων Συμβολικῶν σημείων καὶ Ἐλεγχος κατὰ τῶν πεισμόνως βλασφημούντων αὐτά.	43
Κεφ. 3ον Ἀπόκρουσις παμβεβήλου τινὸς βιβλίου.	141
Κεφ. 4ον Περὶ τῆς σημασίας τῆς μετανοίας καὶ τοῦ εὐλογεῖτε.	151
Κεφ. 5ον Περὶ τοῦ Ὁρκου.	165
Ὁ Ὁρκος παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς.	169
Ὁ Ὁρκος ἀπὸ ἀπόψεως κανονικῆς	181
Περὶ τῆς ἐγγυήσεως.	184
Συμπέρασμα περὶ τοῦ Ὁρκου.	186
Ἐπίλογος.	189
Συμπέρασμα.	196
Παράρτημα: 1ον Τμῆμα ἐκ τῶν λόγων τοῦ Θ. Χρυσοστόμου ἀφορῶν τοὺς ἔχοντας Παρθένους συνεισάκτους.	201
2ον. Ἀναίρεσις βλασφημιῶν κατὰ τῆς Κυρίας Θεοτόκου.	214
3ον. Τοῦ Διδ. Παρίου περὶ τῶν ἐν Ἀγ. Ὁρει ταραχῶν,	226

«Φροντώριον τοῖς χαλεποῖς καιροῖς» 1935

(Εἰς τό βιβλίον ὁ π. Ἀρσένιος Κοττέας Μοναχός γράφει τά ἐξῆς σημαντικά εἰς τήν σελίδα 226):

Παραθέτω ἀποσπάσματά τινα ἐπίκαιρα ἐκ τῆς Δηλώσεως τῆς περὶ τῶν ἐν Ἁγίῳ Ὁρει ταραχῶν ἀληθείας τοῦ Ἱεροῦ Διδασκάλου Ἀθανασίου Παρίου⁽¹⁴⁾ δι' ὧν ἐπιβεβαιοῦνται, ὅποια ὀλέθρια ἀποτελέσματα καί ἄλλοτε τό πείσμα ἐπέφερε, χάριν τῆς σατανικῆς οἰκονομίας καί ὑλικῶν συμφερόντων. Καί ὁσάκις τοῦτο (τό πείσμα) ὑπεστήριξε διαίως μίαν διαστρεβλωμένην ἰδέαν, ἥτις κατέληξεν εἰς σχίσμα ἢ αἵρεσιν προέδη εἰς φοβερούς διωγμούς κατὰ τῶν ὀρθοφρονούντων, θεωρούντων μάλιστα τῶν διωκτῶν, ὅτι ποιοῦσιν ἔργον θεάρεστον.

«...Τοῦτο τό ἔργον τοῦ διωγμοῦ, λέγει ὁ Ἱερός Διδάσκαλος Πάριος, Κέφ. Γ, ἐνήργησαν –ἐπί τῆς ἐποχῆς του– οἱ διῶνται Πατέρες (οἱ πρωταίτιοι δηλαδή τῶν ἐν Κυριακαῖς τελομένων μνημοσύνων) μεθ' ὄλην τήν ἐπιμέλειαν καί δυσμένειαν, ὡσάν νά ἐδίωξαν κακούργους καί αἵρετικούς· ἀγκαλά καί μόνοι οἱ Αἵρετικοί Ἀρειανοί τε καί Εἰκονομάχοι, οἱ τοιοῦτοι πάντοτε ἐδίωκον τοὺς Ὁρθοδόξους καί ὄχι ἐκ τοῦ ἐναντίου. Πανταχοῦ λοιπόν καί εἰς Μοναστήρια καί εἰς Σκήτας καί εἰς Κελλία ἐκήρυξαν νά μή τοὺς δέχωνται, λέγοντες καί ὀνομασί τόν δεῖνα καί τόν δεῖνα, καί βλασφήμους καί κακόφρονας. Ἐκτοτε δέ ἄρχισαν ἵνα ἀκούηται καί τό δύσφημον καί κακέμφατον ὄνομα τῶν φαρμασόνιδων· ὅθεν καί πανταχοῦ οἱ ἀπαίδευτοι καί μηδέν ἄλλο δυνάμενοι διακρίνειν, ὡς ὁδελύγματα καί Θεοῦ ἀλάστορας, τοὺς ὄντως ὀσιωτάτους καί εὐσεβεστάτους ἔβλεπον καί ἀπεστρέφοντο· ὡς καί εἰς τό πλοῖον τό συνηθισμένον, διά τοῦ ὁποίου ἀπό ἕνα μέρος τοῦ ὄρου εἰς ἄλλο διαπερῶσιν, ὁ περαματάρης αὐτούς οὐκ ἐδέχετο· τόσος ἐστάθη ὁ διά τοῦ ἀφορισμοῦ διωγμός...

(14) Λεπτομέρειαί τινες περὶ τῶν ὀλεθριωτάτων ἐκείνων ἐν Ἁγίῳ Ὁρει ταραχῶν τῆς κολυβολογίας, ἀναφέρονται ὑπό τοῦ ἀοιδήμου τούτου Διδασκάλου διά ζωηροτάτων χρωμάτων καί ἐν ἐτέροις αὐτοῦ συγγράμμασι, ἐσχάτως δέ καί εἰς τό ἐν Χίῳ ἐκδοθέν «Βίος καί πολιτεία τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Μακαρίου Ἀρχιεπισκόπου Κορίνθου τοῦ Νοταῶ.

«...διό και παρακαλῶ μή ταραχθῆ τινάς αἴφνης τόν δύσφημον τοῦτον λόγον ἀκούσας κατά τῶν *περιωνύμων Ἀγιαννανιτῶν* ἕως ν' ἀκούσῃ τά ἀληθῆ αἷτια τῶν τοιούτων ἀσκητῶν. Καθ' ὅτι, ἵνα εἶπω ἐν συντόμῳ τό πᾶν, ὅσα κακά, ὅσα σκάνδαλα, ὅσαι ταραχαί και διωγμοί και πνιγμοί εὐσεβῶν και ἀθῶων ἀδελφῶν ἠκολούθησαν εἰς τό ὄρος, και μέχρι τῆς σήμερον, ὅσαι καταδρομαί και ἀκαταστασίαι και συγχύσεις γίνονται και εὐρίσκονται εἰς ἐκεῖνον τόν ποτέ ἱερόν και ἅγιον τόπον, ὅλα ἀπ' αὐτούς γίνονται, ἀρχηγοί ὄντες και πρωταίτιοι τοῦ κακοῦ. Ἀπ' αὐτούς ἐξῆλθον τά δύσφημα και μιαιρά και σατανικά ὀνόματα, ὀνομάζοντες και λέγοντες τούς εὐσεβεῖς και ὀρθοδόξους *Μοναχοῦς, φαρμασόνους και κολλυβάδες*. Αὐτοί ἐφθασαν εἰς τόσῃ ἀνάδειαν και ἀπόνοιαν, ὥστε και λέγουσιν, ὅτι οὐδέ χριστιανοί πρέπει νά ὀνομάζωνται ὅσοι οὐ ψάλλουσι *κόλλυβα νεκρῶν τήν Κυριακήν*. Οὐκ' ἀμφιβάλλω, μάλιστα, δέ βέβαιος εἰμί, ὅτι μία τοιαύτη φοικτή και ἀποτρόπαιος κατηγορία ἄνευ τινός ἀποδείξεως, ἰσοδυναμοί διά μίαν σαφεστάτην συγκοφαντίαν ἐναντίον ἐκεῖνων τῶν ἱερῶν ἡσυχαστῶν. Καί εἴθε λέγω καγῶ μή εἰσίν ἀληθῆ τά κατ' αὐτῶν ἀλλ' ἐπειδή ἀληθῆ εἰσὶ και βέβαια, διά τοῦτο πρέπει ὅστιν ἵνα διηγηθῶμεν αὐτά ἄνωθεν και ἐξ ἀρχῆς.

«Ποτέ οὐκ ἐφάνη οὐδέ ἠκούσθη εἰς τά Καθολικά τῶν ἱερῶν *Μοναστηρίων*, οὔτε εἰς τά *Κυριακά τῶν Σκήτεων*, ἵνα ψάλλωνται νεκρικά μνημόσυνα τακτικά ἐν ἡμέρα *Κυριακῆ* Καθ' ὅτι ἐπεκράτει παράδοσις και ἐπικρατεῖ ἐκ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, ἵνα τιμῶμεν αὐτήν ὡς ἀνάμνησιν ἔχουσαν τῆς τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ Ἀναστάσεως, και ἅμα ὡς εἰκόνα φέρουσαν και τῆς κοινῆς τῶν ἀνθρώπων ἀναστάσεως τήν ὁποῖαν και πιστεύομεν και ἐλπίζομεν κατά τό ἐνδέκατον ἄρθρον τῆς θείας ἡμῶν Πίστεως.

«Περί τά ἡμῖς λοιπόν τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, ἤτοι περί τά χίλια ἐπτακόσια πενήκοντα και ἐξήκοντα, ἀνωκοδόμησαν οἱ Ἀγιαννανῖται εἰς τό νῦν ὀρώμενον μέγεθος τό *Κυριακόν* τῆς αὐτῶν Σκήτεως *ἀρχηγού* και προστάτου και φροντιστοῦ τῆς οἰκοδομῆς ὄντος τοῦ Πνευματικοῦ *πατῆ Φιλοθέου* τοῦ ἐκ Πελοποννήσου. Ἐν τῇ τοιαύτῃ λοιπόν οἰκοδομῇ ἐγένετο και μεγάλη δαπάνη διό και ἐστάλησαν εἰς αὐτούς ἐκ τῶν ἔξω μερῶν βοήθεια πολλαί και μεγάλαι, τάς ὁποίας ἐπρεπεν ἀνταμεῖψαι ὡς ὑπεσχέθησαν, δι' ἀγρυπνιῶν και μνημοσύνων. Ἐστά-

λησαν δέ και από Σμύρνην γρόσια οκτακόσια, διά μνημόσυνα του μακαρίτου πρώτου Κανά. Ἄλλ' ἐπειδή εἶπον, αἱ συνεχεῖς ἀγρυπνίαι ἀδυνατοῦσι τά σώματα ἡμῶν και οὐ δυνάμεθα ἐργοχειρεῖν τῇ ἐπιούσῃ ἡμέρᾳ, διά τουτο εὗρον εὐλογον, ἵνα καθ' ἐκάστην Κυριακὴν ἐκτελῶσιν αὐτά, τὰς ἀγρυπνίας δηλαδή και τά μνημόσυνα... Ὅθεν εὐθύς ἐκρίθη τουτο παρὰ πάντων, ὅτι ἐστὶ μία καινοτομία ἀνήκουστος ἕως τότε τῆς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως, και παράβασις τῆς τῶν Ἁγίων Πατέρων διατάξεως. Διά τουτο οἱ σπουδαῖοι και οἱ Πνευματικοὶ ὅπου και ἄν εὕρισκον Ἁγιαναννίτας, πάντες ἐξίσου κατέκριναν αὐτούς, καινοτόμους αὐτούς, και παραβάτας ὀνομάζοντες.

«Ἐκτοτε οὖν, ἐκ τῶν ἀκουόντων τούς ἐλέγχους, εὐσυνειδήτοιοι ὄντες, και μὴ ὑποφέροντες ταῦτα, προσῆλθον εἰς τόν εἰρημένον πνευματικόν πατᾶ Φιλόθεον, λέγοντες αὐτῶ: Ἁγιο Πνευματικέ, ἰδοὺ ἐλέγχουσι ἡμᾶς οἱ ἀπανταχοῦ του ὄρους πνευματικοὶ και διδάσκαλοι, λέγοντες ὅτι μεγάλως ἀμαρτάνομεν ψάλλοντες κόλλυβα τὴν Κυριακὴν, και πρέπει νά παύσωμεν εἰς τό ἐξῆς. Πρὸς ταῦτα ὁ Πνευματικὸς ἀπεκρίθη ἡμεῖς μὲν ᾧ τέκνα οὐ δυνάμεθα παῦσαι, ἐπειδή χρεωστοῦμεν πολλάς ἀγρυπνίας και μνημόσυνα, τὰς ὁποίας θέλομεν παῦσαι ὅταν τελειώσωμεν Σεῖς δέ, ὅσοι οὐχ ὑποφέρετε τά κέντρα τῆς συνειδήσεως, ἔχετε ἄδειαν, ὅποταν πληρωθῆ ὁ ὄρθρος, νά ἀναχωρῆτε ἐκ τῆς ἐκκλησίας, ἕως οὗ ἡμεῖς πληρώσωμεν τό μνημόσυνον. Ἦρεσκον οἱ λόγοιο του Πνευματικοῦ εἰς αὐτούς, και ἤρξαντο οἱ τοιοῦτοιο φεύγειν ἀρχομένης τῆς νεκρολογίας. Ἄλλ' ὅμως οὐκ ἐφάνη ἀρεστόν και εἰς τούς μένοντας, οἵτινες ὑπῆρχον ἠ ὄλη πληθύς. Διό και ἔκραζον λέγοντες. Τί τουτο; Αἰρετικοὶ ἐσμέν ἡμεῖς και ἀποστρεφόμεθα ὑπ' αὐτῶν; Ὅπως οἱ πάντες ὁμοῦ ἐψάλλομεν τὴν ἀγρυπνίαν, οὕτω πῶς πρέπει νά ψάλλομεν και τό μνημόσυνον.

»Αὕτη ἐστὶν ἠ πρώτη ἔρις και φιλονικία ἐντός τῆς Σκήτεως τῆς Ἁγίας Ἄννης, ὁμοιοι πρὸς τούς ὁμοίους, καθὼς ποτε και ἠ πρώτη διαφορὰ περὶ ἐκπορεύσεως του Ἁγίου Πνεύματος ἐγένετο μεταξὺ Λατίνων, και διήρκεσεν ἔτη πολλά: οὕτω και ἠδη. Οἱ πολλοὶ ἐβίαζον τούς ὀλίγους, ἵνα μένωσι και νά ψάλλωσιν ὁμοῦ τά μνημόσυνα: οἱ ὀλίγοιο ἀπέφευγον λέγοντες ὅτι ἡμεῖς οὐ θέλομεν παραβαίνειν τὰς Ἀποστολικὰς παραδόσεις και διατάξεις τῶν Ἁγίων Πατέρων. Τί ἐποίησαν λοιπόν οἱ νεκρολογοῦντες; Βλέποντες ὅτι οὐ δύναται βιάσαιο αὐτούς,

ἔδραμον εἰς τὴν Λαύραν εἰς τὴν ὁποίαν ὑπόκειται ἡ Σκήτη, καὶ ἐκεῖ κατηγοροῦσιν αὐτούς ὡς σκανδαλοποιούς καὶ ταραξίας, συρράπτοντες κατ' αὐτῶν καὶ ἄλλας κατηγορίας ἢ μᾶλλον εἰπεῖν συκοφαντίας, δηλαδή ὅτι ἔχουσι πολλά κακά, καὶ ἄτοπα φρονήματα. Πρὸς ταῦτα οἱ Λαυριῶται ἄνευ τινός ἐξετάσεως, τί ἀπεκρίθησαν; Γράφουσι κατ' ἐκείνων ἀφορισμόν, καὶ ὅτι ν' ἀποφεύγωσιν αὐτούς ὡς μιάσματα, μὴ δεχομένους οὔτε εἰς τὸν μύλον. Ὁ ἀφορισμός λοιπόν ἐκεῖνος τόσον ἐνηργήθη, ὥστε πολλοὶ ἐξ αὐτῶν, ἵνα φυλάξωσι καθαρὰν τὴν συνείδησιν αὐτῶν, προέκριναν τοῦ ἀναχωρῆσαι ἐκεῖθεν.

«Τί δέ οἱ διασταί ἐποίησαν; Οὐ γὰρ ἐστάθη ἡ διαφορὰ ἕως ἄδε, ἀλλ' ἐμπαθέστερον κινούμενοι, ἔγραψαν εἰς τὸν Δικαῖον τῆς Νέας Σκήτεως, λέγοντες αὐτῶ. Ἐπειδὴ τό Μοναστήριον ἡμῶν, ἡ Λαύρα, ἐξέδωκεν ἀφορισμόν κατὰ τοῦ δεῖνος καὶ δεῖνος, τοὺς ὁποίους ἤδη ἐδέχθητε αὐτόθι, διὰ τοῦτο εἰδοποιοῦμεν ὑμᾶς, ἵνα ἀποδιώξητε αὐτούς ἔτι εἰδοποιοῦμεν ὅτι καὶ ὑμεῖς αὐτόθι ἔχετε μερικούς ὁμόφρονας τοῖς τοιούτοις, οὓς πρέπει νὰ ἔχητε τοιουτοτρόπως, ὡς ἀφωρισμένους, καὶ ἀποφεύγητε ἀπὸ αὐτούς. Καὶ εἰ μὲν οὕτω ποιήσητε, ὡς γράφομεν, ἤδη καλῶς εἶδ' ἀλλέως, μάθετε ἀπὸ τοῦ νῦν, ὅτι οὐδένα σᾶς δεχόμεθα πλέον εἰς τὴν Σκήτην ἡμῶν, οὔτε εἰς τὰς καλύδας, οὔτε εἰς τὸν μύλον.

«Ταύτην τὴν ἐπιστολὴν λαβόντες οἱ Νεασκητιῶται, ὑπήκουσαν καὶ αὐτοί, καὶ ἠνώθησαν μετὰ τῶν Ἀγιαννανιτῶν μερικοὶ δέ ἀπ' αὐτούς μὴ ὑπακούσαντες, εὔρον χειρομύλους, καὶ οὕτω μετὰ κόπου πολλοῦ ἐπορεύοντο. Ταύτην τὴν καταδρομὴν ἐποίησαν κατὰ πρῶτον εἰς τοὺς φυγόντας. Ἐπειτα οὐκ ἔπαυον κηρύττοντες αὐτούς εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ ὄρους δι' ἀφωρισμένους καὶ αἵρετικούς, καὶ φαρμασόνους. Καὶ οὔτοι μὲν ταῦτα ἐκήρυττον ὄργανα δέ καὶ σάλπιγγες αὐτῶν τῶν Ἀγιαννανιτῶν, ἐστάθησαν καὶ ἄλλοι πολλοί, ἐξαιρέτως δέ, ὁ ποτέ Χαλεπίου Γεννάδιος, καὶ ὁ ἀπὸ Ραψάνης τῆς Θεσσαλίας Βασίλειος, μανιακὸς ἀνὴρ, καὶ τοῦ Μεγάλου φωστήρος ἀντίθετος· οὔτοι ἔδειξαν ἄκραν ἐπιμέλειαν, τοῦ εὐχαριστῆσαι τοὺς Ἀγιαννανίτας, καὶ καταδιῶξαι τοὺς ἀδελφούς. Ὅθεν εἰς πολλὴν καὶ μεγάλην θλίψιν καὶ στενοχωρίαν εὕρισκοντο οἱ δοῦλοι τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀπὸ τὴν Σκήτην τοῦ ἁγίου Παύλου ἔφυγον πολλοί... Καὶ πολλοὶ ἔφυγον τελείως καὶ ἐκ τοῦ ὄρους, καὶ κατέφυγον εἰς διάφορα

ἐρημονήσια. Ἄλλ' ὅμως καίτοι διώξαντες αὐτούς, ἐλεγχόμενοι αἰείποτε εὐρίσκοντο· ἤλεγχον γάρ αὐτούς ὡς παραβάτας τῶν ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν, καί ὡς βιαστές καί τυράννους, καί διώκτας τῶν μὴ θελόντων παρανομεῖν. Ὅθεν τί συμβαίνει; Ἄντι τοῦ δυσωπηθῆναι ἀπό τό σέβας τῆς ἀρχαιότητος, ἀντί τοῦ ἔλθεῖν εἰς αἴσθησιν ἀπό τοὺς ἐλέγχους, τό ἀνάπαλιν, ἐσκληρύνθησαν καί αὐτοί ὡς πάλαι Φαραῶ, καί ἠγγιώθησαν.

«Καί θυμοῦ πολλοῦ γενόμενοι πλήρεις, ἐλησμόνησαν ὅτι εἰσὶ Μοναχοὶ σταυροφόροι καί ὅτι πῶς εἰσὶν Ἄσκηταί καί ἐρημίται· ἐλησμόνησαν τέλος πάντων ὅτι εἰσὶ χριστιανοί, Ἐξέβαλον ἐκ τῆς καρδίας αὐτῶν τὴν ἀγάπην, τό γνῶρισμα τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, χωρὶς τῆς ὁποίας οὐδεμία σωτηρίας ἐλπὶς· καί συλλαβόντες σατανικόν πόνον, ἔτεκον ἀνομίαν, τουτέστιν, κατήντησαν φεῦ! καί εἰς ἀποτελέσματα φόνων, τά ὁποία οὐδέποτε ἐπραξαν οἱ ὀρθόδοξοι, εἰ μὴ ὁ πάπας ὡς ἀντίχριστος, καί οἱ σὺν αὐτῷ αἰρετικοί.

«Εὐρέθησαν τότε εἰς ἓνα Κελλίον μερικοὶ ἀδελφοὶ ἐκ τῶν διωκομένων δέκα, ἢ καί δέκα πέντε τόν ἀριθμόν· οἵτινες συνεσκέπτοντο τό τί ποιῆσαι διὰ τὰς τόσας καταδρομάς εἰς αὐτούς. Καί ὕστερον ἀπό πολλοὺς λόγους, ἠγγέρθη κάποιος ἑτερόφθαλμος, **ἀσκητικώτατος καί ἐνάρετος Καππαδόκης** κατὰ γένος, αὐτόχθων Καισαρεύς Σίλβεστρος. Οὗτος, ὄχι μόνον γραμματικὴν ἔλαβεν εἰς χεῖρας πῶποτε, **ἀλλ' οὐδέ τὴν κοινήν γλῶσσαν ἐλάλει ὀρθῶς.** Ἀπό δέ τὴν μακρὰν ἀσκησιν καί μελέτην, ἔμαθε τὰ κοινὰ γράμματα, καί οὕτω ἐκ τῆς πολλῆς ἡσυχίας, τόσην πείραν ἀπέκτησεν εἰς τὰ ἐκκλησιαστικά, καί τόσον κατενόει τὰ ἑλληνικά βιβλία, ὥστε ἐποίει τοὺς σπουδαίους ἵνα αἰσχύνωνται. Ἦν λοιπόν καί οὗτος εἷς τῶν διωκομένων. Διὰ τοῦτο εἰς τό ρηθέν Κελλίον, ἐνθα εἶχον τὴν συνέλευσιν, ἠγγέρθη αὐτός εἰς τό μέσον, καί βαλὼν μετάνοιαν, ἐζήτηε συγχώρησιν τοῦ ἀναχωρῆσαι ἐκ τοῦ Ἁγίου Ὁρους· οἱ δέ λοιποὶ ἔλεγον αὐτῷ· διατί πάτερ φεύγεις ἀφ' ἡμῶν; Τότε λέγει αὐτοῖς· φεύγω ἀδελφοί ἵνα μὴ φονεύσῃ με τίς, καί ὡς ἐκ τούτου ἐπέμβω καγὼ εἰς τό κριμα τοῦ φόνου, ὡς μὴ δούς τόπον τῇ ὀργῇ... Τότε οἱ ἀδελφοὶ εὐχόμενοι εἰς αὐτόν τό κατευόδιον ἀπεχωρίσθησαν. Καί λοιπόν φυγῶν ἐκεῖθεν, κατῆλθεν εἰς Δάφνην καί εὐρών πλοῖον ὑδρώτικον διὰ τὰς νήσους, εἰσηλθεν εἰς αὐτό, ἵνα πλεύσῃ, ὅπου ὁ Θεός

ὁδηγήσῃ αὐτόν. Ἐκεῖ λοιπόν εἰς τόν αἰγιαλόν εὐρέθησαν καί μερικοὶ Ἁγιαννανῖται, καί εἶδον αὐτόν εἰσελθόντα εἰς τό πλοῖον, δι' ἀναχώρησιν. Τότε πλησιάσαντες οἱ Ἁγιαννανῖται πρὸς τόν πλοίαρχον λέγουσιν αὐτῷ· ἀδελφέ, γνωρίζεις τί ἄνθρωπος ἐστίν αὐτός ὁ Καλόγηρος, τόν ὁποῖον ἐδέχθης εἰς τό πλοῖον σου; Ὁ δέ ἔφη, οὐ γνωρίζω· χριστιανέ μου ἀπεκρίθησαν ἐκεῖνοι· Ἀλλοίμονον! Αὐτός ἐστι μάγος, φαρμοσόνος· αὐτός εἰς ὅποιον μέρος ὑπάγει ἔχει νά πράξῃ μεγάλα κακά, ὡς ἔπραξε καί ἐδῶ. Καί τώρα ἀναχωρεῖ, διατί ἐγνωρίσθησαν αἱ πράξεις αὐτοῦ· καί διά τοῦτο ἀναχωρεῖ, ἵνα ἀποφύγῃ τόν προπεύμενον εἰς αὐτόν θάνατον· σὺ οὖν, ἐάν ἦς χριστιανός, ρίψον αὐτόν εἰς τήν θάλασσαν· καί οὕτω, σεῖς μὲν θέλετε ἔχειν τόν μισθόν διά τό καλόν αὐτό, τό ὁποῖον θέλετε πράξει διά τόν κόσμον· ἡμεῖς δέ, ἔχομεν τό κρῖμα διά τόν θάνατον αὐτοῦ.

«Ἦκουσε ταῦτα ὁ πλοίαρχος· καί πιστεύσας ἐπέισθη, καί ὑπεσχέθη νά τελειώσῃ τό ζήτημα αὐτῶν, τό πρόσχημα τούτων θεασάμενος. Ὁ γοῦν Γέρο Σίλβεστρος, (οὕτω καλούμενος) εἰ καί ἀπέφυγε τὰς χεῖρας τῶν Ἁγιαννανιτῶν, οὐκ ἀπέφυγεν ὁμως καί ἀπό τὰς γλωσσαλγίας αὐτῶν· εἰ δέ καί ἀπέφυγε, καθὼς καί ἀπέφυγε, τοῦτο βέβαια ἔργον ὑπῆρχε τῆς Θεῆας Προνοίας...

«Οἱ γάρ Ἀβδάδες τῆς Ἁγίας Ἄννης καί τῆς Νέας Σκήτεως συμφρονήσαντες ἀπέστειλαν τινάς Μοναχοὺς πέραν εἰς τόν Λόγγον, ἐνθα εὐρίσκετο ὁ Ἀρχιλησιτῆς καπετάν Μᾶρκος, τόν ὁποῖον παρεκάλεσαν ἐλθεῖν εἰς τό ὄρος, ὡς ἀναγκαῖα ἡ παρουσία αὐτοῦ ἐστίν (ἐλήσσετε δέ οὗτος διά θαλάσσης καί ἐλθὼν μετὰ τοῦ πλοίου αὐτοῦ καί τῆς συνοδείας, ἐλλμενίσθη εἰς Δάφνην. Μαθόντες δέ τόν ἐρχομόν αὐτοῦ οἱ πρωτεύοντες τῶν δύο Σκήτεων συνεπορεύθησαν ὁμοῦ πρὸς αὐτόν καί λέγουσιν· Οἱ Πατριάρχαι, οἵτινες εὐρίσκονται εἰς τό ὄρος, καί οἱ Πνευματικοὶ ἅπαντες εὐχόμενοι πρὸς σέ λέγουσιν, ὅτι ὁ Θεός ἔφερε σε εἰς αὐτά τά μέρη. Διό καί παρακαλοῦσί σε, ἵνα ποιήσῃς ἓνα μέγα καλόν, εἰς τοῦτον τόν τόπον, τό Ἅγιον ὄρος, ἦτοι, ἵνα ἐκβάλῃς ἀπό τήν παροῦσαν ζωήν, κάποιους κακοποιούς καί ὀλεθρίους Μοναχοὺς, οἵτινες οὐκ εἰσὶ Μοναχοί, ἀλλά πλάνοι καί Μάγοι καί φαρμασόνοι. Ὅθεν σοι εὐχονται ἀπό ψυχῆς, ἵνα ποιήσῃς ἔλεος διά τὰς Σκήτας καί Μοναστήρια, καί ἐξολοθρεύσῃς αὐτούς ἀπό τό πρόσωπον τῆς γῆς. Καί βεβαιούμεθά σοί,

ὅτι καὶ παρὰ Θεοῦ θέλεις λαβεῖν στέφανον διὰ τοιοῦτον καλόν, καὶ τό κριμα ἐκείνων, ἡμεῖς λαμβάνομεν εἰς τὸν λαμόν ἡμῶν.

«Ἦκουσε ταῦτα ὁ ἀρχιεπίσκοπος παρὰ τῶν Ἀββάδων, Μεγαλοσχημόνων, οἵτινες καὶ ἐβεβαίουν αὐτῶ, ὅτι εὐχονται οἱ Πατριάρχαι καὶ οἱ Πνευματικοὶ τοῦ Ὁρους, καὶ ὅτι θέλει ἔχει μισθὸν παρὰ Θεοῦ, ἐπίστευσεν εἰς τοὺς λόγους αὐτῶν καὶ ὑπεσχέθη ποιῆσαι τοῦτο. Τότε καὶ ἐκεῖνοι παρέδωκαν εἰς αὐτόν 4 ὀνόματα ἐγγράφως, τὰ ὄντα εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη, ἦτοι τὸν καλλιγράφον Παπᾶ Παῖσιον ἀπὸ τὸν Προφήτην Ἠλίαν Καρμήλιον ὑψωμα ἄνωθεν τῆς Ἱ. Σκήτης Ἀγίου Βασιλείου, τὸν Γέροντα αὐτοῦ Θεοφάνη, τὸν παπᾶ Ἀγάπιον νεώτερον Κύπριον ἀπὸ τὰ Κρύα νερά, καὶ τὸν Παπᾶ Γαβριήλ Ἀγιομαυρίτην καλόγηρον τοῦ Παπᾶ Παῖσιου ἐκλεξαν δὲ τούτους ὡς ἐπισημοτέρους τῶν ἄλλων καθότι ὁ μὲν παπᾶ Παῖσιος ὑπῆρχε σπουδαῖος καὶ ἐτοιμολόγος, καὶ εἰδήμων τῆς ἐκκλησιαστικῆς τάξεως· ὁ δὲ γέρον αὐτοῦ καίτοι ὑπάρχων ἀπλοῦς καὶ ἀγράμματος, ἐκρίθη ὅμως καὶ αὐτός ἄξιος θανάτου ἵνα μὴ κινήσῃ ἀγωγήν κατὰ τοῦ φονευθέντος αὐτοῦ καλογήρου.

«Καὶ λοιπὸν τῷ Σαββάτῳ ἐσπέρας, ἐν ἣ ἐτελεῖτο ἀγρυπνία εἰς τὸ Κυριακὸν τῶν Ἀγίων Πάντων, ἰδοὺ ἔφθασαν τὰ παλληκάρια τοῦ Καπετάν Μάρκου ἀπεσταλμένοι ἀπ' αὐτόν, ἵνα συλλάβωσι τοὺς ἄνωθεν γεγραμμένους διὰ θάνατον... Καὶ ἀνεχώρησαν, ἔχοντες μεθ' αὐτῶν καὶ τοὺς καταδίκους. Καὶ κατελθόντες εἰς τὴν Νέαν Σκήτην, ἐξήρχοντο οἱ Πατέρες ἀπὸ τὴν Λειτουργίαν. Ἐστάθησαν δὲ καὶ ἐκεῖ οἱ λησταὶ μετὰ τῶν καταδίκων τοὺς ὁποίους καταδίκους ἰδόντες καὶ οἱ ἐκεῖ Πατέρες, καμμίαν χριστιανικὴν συμπάθειαν ἐδειξαν εἰς αὐτούς, ἐν ᾧ ἔπρεπε, ἵνα μεταχειρισθῶσι παντοίους τρόπους, τοῦ ἐλευθερῶσαι αὐτούς ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ληστῶν· ἀλλ' ὁρώντων αὐτῶν καὶ περιεργαζομένων, εἶδον τοὺς ληστές, οἵτινες καταδιβάσαντες τοὺς καταδίκους εἰς τὸν ἐκεῖ αἰγιαλόν, ἐνθα εἶχον καὶ τὸ πλοῖον αὐτῶν, ἐκρέμασαν λίθους εἰς τὸν Λαμόν αὐτῶν, λέγοντες εἰς αὐτούς καὶ τό ἔγκλημα τοῦτο: **Σκυλιά, διατί οὐ θέλετε ποιεῖν κόλλυθα εἰς τὰς Κυριακάς, καθὼς λέγουσιν οἱ Πατριάρχαι καὶ οἱ πνευματικοὶ τοῦ ὄρους; Καὶ οἱ μὲν κατάδικοι σταθέντες, ἠνῆχθησαν ὑπὲρ τοῦ σύμπαντος κόσμου καὶ τῆς τῶν ἐχθρῶν συγχωρήσεως· οἱ δὲ λησταὶ ἀπέροισαν αὐτούς εἰς τὸν θυτὸν τῆς θα-**

λάσσης, ὀρῶντες αὐτούς καί περιεργαζόμενοι οἱ ἀπό τῆς Σκήτους Μοναχοί. Καί ἐπληρώθη ὑπ' αὐτῶν καί τῶν Ἀγιαννανιτῶν τό ρητόν τοῦτο. «Τοῦ Θεοῦ μου τούς φίλους ὑμῶ πάντας εἶ τίς δέ μέλλων εἰς τούς πάντας εἰσίστω». Καί γάρ κατ' αὐτήν τήν ἡμέραν τῶν Ἀγίων Πά- ντων, προσέθηκαν καί οἱ Ἀγιαννανῖται εἰς τούς πάντας καί τούτους τούς δύο, ποιήσαντες αὐτούς ὀσιομάρτυρας· τούς δέ ἄλλους δύο ἡ Θεία Πρόνοια αὐτούς διεφύλαξεν...

«Αὐτά λοιπόν εἰσι τά φορικτά καί ἀποτρόπαια καί ἐξάγιστα καί θεομισῆ ἔργα, τῶν περιβόητων Ἀγιαννανιτῶν καί ὄχι ἀκριβῶς ἅπαντα, ἀλλά τά κυριώτερα καί ἐπισημότερα· τά ὅποια μάρτυς μου ὁ Κύριος, οὐκ εἶχον σκοπόν, ἵνα περιγράψω εἰς χάρτην, καί σκανδαλίσω πολλούς τῶν ἀναγινωσκόντων, ἄν αὐτοί ἤθελον μετανοήσει καί ἔλθωσιν εἰς αἴσθησιν, διά τήν φορικτήν ἀδελφοκτονίαν· ὅτι ἁμαρτία ἐξομολογηθεῖσα, ἁμαρτία οὐ λογίζεται· καί γάρ τούς τοιούτους καί ὁ ψαλμωδός μακαρίζει λέγων. Μακάριοι ὧν ἀφέθησαν οἱ ἀνομίαί. Ἄλλ' αὐτοί μάλιστα καί κομπάζουσιν, ὡς ὅτι ἐπρόσφεραν θυσίαν εὐάρεστον τῷ Θεῷ τά αἵματα τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν. Καί οὔτε ποτέ τήν κολυβολογίαν καί κολυβομαχίαν ἔπαυσαν, οὔτε ἐφάνησάν ποτε νά ὁμολογήσωσιν ὅτι ἔσφαλλον, ἢ εἰς τήν μεγάλην ἐκκλησίαν, ἢ εἰς τήν κοινήν σύναξιν τοῦ ὄρους, καί νά ἐξομολογηθῶσι, καί κοινῶς νά ζητήσωσι συγχώρησιν. Ἄλλ' ἢ καθὼς εἶπον νομίζουσιν ὅτι ἔπραξαν θεάρεστόν τι ἔργον, ἢ ὅτι ἡ πολυκαιρία θέλει ἀφανίσει τήν ἀνομίαν αὐτῶν. Καί ἄν οὔτω στοχάζωνται, πεπλανημένοι εἰσίν. Ὅτι κατὰ τήν Γραφήν. Τῶν μὴ μετανοούντων τὰς ἁμαρτίας, ὁ Θεός φυλάττει, ὡς ἐν βαλαντίῳ, ἐσφραγισμένας ἐν ἡμέρᾳ ἀνταποδώσεως. Ὅθεν διά τήν ἑαυτῶν ἀμετανοησίαν καί σκληρότητα, πλήρες ἐγένετο τό ἅγιον ὄρος συγχύσεως καί ταραχῆς, καί φεύγουσιν ἐκεῖθεν ἀκατάπαυστα οἱ ἐπηρεαζόμενοι καί ἐνοχλούμενοι. Ὡστε καί ὁ θαυμάσιος ἐκεῖνος διδάσκαλος ὁ Νικόδημος, μὴ ὑποφέρων τήν βρώμαν ταύτην, ὤρμησε τοῦ φυγεῖν τοῦ ὁποίου εἰσηκούσθη ἡ δέησις καί ἐκάλεσεν αὐτόν ὁ Θεός εἰς τήν αἰωνίαν αὐτοῦ ἀνάπαισιν· καί οὕτως ἀπέφυγε τὰς γλωσσαλγίας τῶν Ἀγιαννανιτῶν κολλυβάδων...». Τί δέ, μετὰ ταῦτα ἔπαυσαν τά σκάνδαλα τῶν δαιμονοπλήκτων τούτων; Οὐ μόνον ὄχι, ἀλλ' ὅπως ὑποστηρίξωσι τό πείσμά των οἱ κακομήχανοι οὔτοι, σκοπίμως διώρισαν ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ μνη-

μόσουνόν τι, ὅπερ ἐπρόκειτο νά ἐκτελέσῃ καί προσεκάλεσαν ἐγγράφως καί τόν Ἅγιον Μακάριον Κορίνθου, ὡς Ἀρχιερέα (εὐρισκόμενον τότε ἔνεκα ἀδίκου κατηγορίας ἐξόριστον εἰς Ἅγιον Ὄρος). Ὁ δέ ἅγιος ἀπεκρίθη ἐγγράφως πρὸς αὐτούς:

«Καί τίς ἡ χρεία, ὦ καλοί Πατέρες, ἵνα παραδράμητε ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος καί νά ἐκλέξητε τήν Κυριακήν, καί παραβαίητε τούς ὅρους τῶν Θείων Πατέρων, οἵτινες ἐξ ἴσου ἀπαγορεύουσι τά νεκρικά μνημόσυνα εἰς τήν ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως. Ἐγὼ μνημόσυνα τήν Κυριακήν οὐ ψάλλω· ὅτι καί εἰς τήν ἐπαρχίαν μου οὔτε κοσμικοὶ εἰδόν ποτέ νά ψάλλωσι τήν Κυριακήν κόλλυβα, οὔτε Ἀρχιερεὺς γινόμενος ἔψαλλον ποτε κόλλυβα ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ. Καί συγχωρεῖτέ μοι, ὅτι οὐκ ἔρχομαι».

«Ἡ ἀπόκρισις αὕτη, ἐξακολουθεῖ ὁ Ἱερός Πάριος, ὡς μάχαιρα δίστομος εἰσῆλθεν εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν, ὅτι αὐτοὶ πρὸ ὀλίγου ἐνήργησαν καί ἐξέδωκεν ὁ ἀπὸ Ἱεροσολύμων κύρ Σωφρόνιος συνοδικόν θέσπισμα, ὅτι ἀπαραιτήτως ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος, μηδέ τῆς Κυριακῆς αὐτῆς ἐξαιρουμένης, νεκρῶν μνημόσυνα νά γίνωνται, ἐκφωνήσαντες κατὰ τῶν μὴ πειθουμένων καί ἐπιτίμια.

«Ὁρθόδοξος Σύνοδος ἐστὶ καί ὀνομάζεται, (Κεφ. ΣΤ'), ἡ φυλάττουσα ἀπαρασάλευτα τὰ δόγματα καί τὰς παραδόσεις καί τούς κανόνας τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Κακόδοξος δέ καί αἰρετικὴ ἐστὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἢ μὴ φυλάττουσα αὐτά, ἀλλὰ τινός ἐνός φρονήματος ἀκολουθοῦσα, ἣτις διὰ ταῦτα καί ὑπὸ τῆς Ἁγίας καί Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἀναθέματι καθυποβάλλεται...

«Λοιπὸν πάλιν λέγομεν, δέν εἶναι ποτε (κάποτε) σεπτὸν καί τίμον τό τῆς Συνόδου ὄνομα, καθὼς οὐδέ τό τῆς Ἐκκλησίας, καθ' ὅτι, ἐστὶ μὲν Ἐκκλησία Ἁγίων, καί Ἐκκλησία Ὁσίων, ἀλλὰ ἐστὶ κατὰ τόν ψαλμόν καί ἐκκλησία πονηρευομένων. Αἱ φωναὶ λοιπὸν, ἦτοι τὰ ὀνόματα οὕτως ἔχουσι, ἦτοι, καί ἐπὶ καλοῦ καί ἐπὶ κακοῦ. Καί ἐπὶ κακοῦ μὲν λαμβάνονται καθὼς διὰ τῶν παραδειγμάτων ἐδείξαμεν. Ἄλλ' οἱ ἀπλοὶ ἄνθρωποι, ἦτοι οἱ ἀπαίδευτοι, οὐ δύνανται ποιῆσαι τήν διάκρισιν ταύτην ἐκ τῆς ἀμαθείας αὐτῶν. Ἀλλὰ Σύνοδον ἤκουσαν, τόσον φθάνει, εὐθύς προσκυνοῦσι καί πείθονται, καί μέ ζῆλον ἄκρατον τὰ πάντα θοροβοῦσι καί ταράττουσι... Καί τί ἀπεφάσισε; Τὴν καινοτομίαν τῶν

Ἁγιαναννιτῶν συνέστησε, τὴν ἀθέτησιν τῆς ἀρχαίας παραδόσεως. Ὅτι γὰρ παράδοσις καὶ ἀρχαία συνήθεια τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἐστάθη, νὰ μὴν ψάλλωνται νεκρικά μνημόσυνα, οὐ μόνον ἐν τῇ Ἀναστασίμῳ ἡμέρᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις Δεσποτικαῖς ἑορταῖς, τοῦτο καθ' αὐτό μετὰ ταῦτα δειχθήσεται πλατύτατα...

«Ὁ δὲ Ἅγιος Μακάριος Κορίνθου ἀφοῦ ἔγραψε τὸ ρηθὲν ραβασιον, πορευθεὶς ἀνεχώρησεν εἰς Χίον, φοβηθεὶς μὴ πάθη καὶ αὐτὸς κακόν τι παρὰ τῶν μαιφόνων. Ὅθεν ἐκεῖ ὤν, λαμβάνει παρὰ τῆς αὐτοῦ Παναγιότητος ἐπιστολὴν, ὀργῆς καὶ θυμοῦ καὶ ἀπειλῆς γέμουσαν. Τότε καὶ αὐτὸς ἀπεκρίθη λέγων: Αἱ ἀπειλαί σου καὶ οἱ φοβερισμοὶ διόρθωσιν οὐ ποιοῦσι τοῦ πράγματος· καὶ ὅτι ἔτοιμος εἰμί, ἵνα πάθω εἴτι ἢ Παναγιότης σου ἀποφασίσης. Καὶ πρὸς τοῦτοις κατηρίθμυσεν ἅπαντα τὰ τυπικά, τόσοσιν τῆς Καθολικῆς ἐκκλησίας, ὅσον καὶ τὰ κτητορικά τῶν ἱερῶν Μοναστηρίων, καὶ τὰ Σάββατα πάντα, τὰ ὅποια περιέχουσι τὰς νεκρικές ἀκολουθίας, καὶ τὰ ἱερά ἄσματα τῶν Κυριακῶν, ἐν οἷς οὐδαμοῦ μνήμη νεκρῶν γίνεται. Οἷον ἐστὶ τὸ Μνήσθητι Κύριε... τό... Μετὰ τῶν ἁγίων ἀνάπαυσον... καὶ τὸ Μακάριοι οὕς ἐξελέξω... καὶ τὴν ἐν τῷ Σαββάτῳ τοῦ Λαζάρου ἀποσιώπησιν τοῦ, Μνήσθητι Κύριε, ὡς ἀγαθὸς τῶν δούλων σου καὶ Μνήσθητι Κύριε τῶν ἐπ' ἐλπίδι... διατὶ τοῦτο; Διότι ἡμέραι ἐστὶν Ἀναστάσεως...».

Ταῦτα ἐλάχιστα ἐκ τῶν γεγραμμένων ὑπὸ τοῦ σοφωτάτου τούτου Διδασκάλου Παρίου καθόσον συνοπτικῶς ἐθέσαμεν τὰ τῆς ὑποθέσεως ταύτης. Καὶ ἐάν ὡς εἶδομεν διὰ τῶν ληστάρχων οἱ μαιφόνοι ἐκεῖνοι, οἱ ἀγροῖκοι καὶ ἀπαίδευτοι κατώρθωσαν νὰ ἐπιβάλωσι τὸ πείσμα αὐτῶν διὰ τὴν καταπάτησιν Ἀποστολικῆς Παραδόσεως, ἥτις ἀντικανονικώτατα ἐπεκράτησε καὶ μέχρι σήμερον τῇ ἐνόχῳ ἀδιαφορίᾳ τῶν ἔκτοτε ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν, καὶ ταῦτα τῇ εἰσαγωγῇ τῶν κατωτέρω στρωμάτων τῶν ρασοφόρων, ὅποιαν προσοχὴν ὀφείλει τίς νὰ δώσῃ εἰς τὴν ἀσεβεστάτην καινοτομίαν τοῦ Ὁρθοδόξου Ἡμερολογίου τὴν εἰσαχθεῖσαν οὐχὶ ὑπὸ ἀπλῶν Μοναχῶν, ἀλλὰ ὑπὸ τῶν ἀνωτάτων ἐκκλησιαστικῶν ἀρχηγῶν; Καὶ τί μέλλει γενέσθαι ἐάν σὺν τῷ χρόνῳ τὰ μὲν θηρία ταῦτα ἐπικρατήσωσιν, ἐξασθενήσῃ δὲ ἡ ἀδύνατος φωνὴ τοῦ λαοῦ;»

ΙΛΕΩΣ ΓΕΝΟΥ ΗΜΙΝ ΚΥΡΙΕ

Τέλος καὶ τῷ Θεῷ δόξα

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Αὐτοεξόριστος εἰς Βυτίνα Γορτυνίας 1937-1944

Τά αἴτια μεταβάσεώς του εἰς Βυτίνα ἦσαν τά κάτωθι:

Ἡ πάθσις τοῦ ἔλκους δωδεκαδακτύλου τοῦ στομάχου. Ἡ ἐλατόφυτος Βυτίνα μέ τό δροσερό κλίμα καί τά κρύα νερά της, ἦτο τό πιό κατάλληλο μέρος, καί ἐπί πλέον ἀπομεμακρυσμένο ἀπό τούς φιλόνηκους ψευδαδέλφους.

2) Ὁ αὐστηρός ἔλεγχος διά τῶν δημοσιευμάτων του πρός τούς παρανομοῦντας – μέσω τοῦ καθημερινοῦ ἡμερησίου τύπου.

3) Τό ψαλίδισμα τῆς γενειάδος τοῦ Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου ὑπό τοῦ τολμηροῦ συνεργάτου τοῦ Κων. Καραγιαννίδου, κουρέως, κατοίκου Πειραιῶς προνύκασε τήν αἰτίαν νά τοῦ ἀποδοθῆ ἡ εὐθύνη αὐτῆς τῆς πράξεως ὡς ἠθικοῦ αὐτουργοῦ καί νά ἐκδοθῆ ἔνταλμα συλλήψεώς του («Καθημερινή» 28.5.27).

4) Ἄρθρον εἰς τήν ἐφημ. «Σκρίπ» 11.12.27 διά τό αἷμα τῆς Μάνδρας Ἀττικῆς. Ἐξ αὐτῆς τῆς δημοσιεύσεως, διαβάλλει τοῦτον ὁ Ἀρχιεπ. εἰς τό «Τμήμα Εἰδικῆς Ἀσφαλείας» Ἀθηνῶν, ὡς ἀγύρτην, Ρουμάνον κ.ἄ. ζητῶντας τήν **ραγδαίαν καί ἀθόρυβον ἀπέλασίν του** εἰς τό ἐξωτερικόν.

5) Ἄτερον δημοσίευμα ἐκ Καλαμῶν «Ἑλληνική» 16.10.27 πρός τόν ἴδιον, ὅστις χολοθεῖς σφόδρα καί παραπονούμενος πρός τόν Ὑπουργόν Δικαιοσύνης, διατί μένει εἰσέτι ἐλεύθερος; («Ἀπομ.» σ. 131-132).

6) Πέντε ἄρθρα εἰς τήν «Ἀκρόπολιν», διαψεύδων τόν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν... ὅτι πλαστά εἶναι τά Πατριαρχικά Σιγγίλια περὶ Ἀναθέματος κατά τοῦ Ν. Ἡμερολογίου. («Ἀπομ.» σ. 241) καί

7) Ἰδιόχειρος ἐπιστολή (21.4.37) ὁμόφρονος ἀδελφοῦ Μοναχοῦ Ἀγιορείτου διά τόν σχεδιασμόν τελείου ἐξαφανισμοῦ τοῦ Α.Κ.Μ.Α. ἀπό προσώπου γῆς («Ἀπομ.» σ. 131 καί 132).

Προστασία ἐκ μέρους φίλων καὶ συνεργατῶν του

Ὁ ἀείμνηστος φίλος καὶ συνεργάτης Γρηγόριος Εὐστρατιάδης, πρῶην πρόεδρος τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν, ὁ Ἀστυνόμος καὶ Ὑποδιοικητὴς τῆς Εἰδικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν Κων. Λαμπρινόπουλος ἐκ Βυτίνης καὶ ὁ Γ. Μπακόπουλος Δικηγόρος ἐκ Τριπόλεως καὶ μετέπειτα βουλευτὴς καὶ Ὑπουργὸς ἀπεφάσισαν καὶ συνέστησαν εἰς τὸν Γέροντα τὴν ἀπομάκρυνσίν του ἐξ Ἀθηνῶν εἰς ἄλλο ἐπαρχιακὸ μῆρος καὶ ἀπόκεντρο ἐν μέρει πού νά ἐξασφαλίζεται ἡ ζωὴ του.

Ὡς τοιοῦτον ἐπέλεξαν τὴν πατρίδα τοῦ Κων. Λαμπρινόπουλου τὴ Βυτίνα.

Πρόεδρος τῆς Κοινότητος ἐκεῖνα τὰ χρόνια ἦτο ὁ Ἐπαμεινώνδας Πανταζόπουλος, οἰκογενειάρχης μέ ἑννέα παιδιά, ἐξ ὧν οἱ τρεῖς ἀνεδείχθησαν καθηγηταὶ Πανεπιστημίου καὶ οἱ ὑπόλοιποι διαπρεπεῖς ἐπιχειρηματῆαι, ἐνῶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ὡς ἔφεδρος Ὑπολοχαγὸς Πυρ/κοῦ διέπρεψε εἰς τοὺς νικηφόρους πολέμους 1912-1913. Εἰς αὐτὸ τό ἄξιο καὶ ἔντιμο πρόσωπο ἀνέθεσαν αὐτοῖ οἱ τρεῖς προστάται τὴν διαφύλαξίν του. Πράγματι ἐφάνη ἀντάξις εἰς τὴν ὑπόσχεσίν του.

Ἀρχικῶς ἐγκατεστάθη ὀλίγον ἐξωθι τῆς Βυτίνης, εἰς τὴν μικρὰν τότε Βίλαν-Γοτθικοῦ ρυθμοῦ, τῆς κ. Ἀμερινῆς Γαλανοπούλου πού ἡ γνωριμία των προϋπῆρχε ἀπὸ τό ἔτος 1925 κατὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ γενομένου θαύματος εἰς τὸν Ἰ. Ναόν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ θεολόγου-Ὑμηττόν εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τὴν 14.9.25 π.ἡ. καὶ μετὰ ἀπὸ ὀλίγους μῆνας τοῦ παρεχώρησε ὁ ἀδελφός μου Ζαφείριος –ἐν συντάξει Τηλεγραφητῆς λόγῳ ἀσθενείας– τό πατρογονικόν σπίτι μας πλησίον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ πολιούχου Βυτίνης Ἁγίου μεγαλομάρτυρος Τρύφωνος ὅπου παρέμεινε μέχρι τῆς ἀναχωρήσεως δι' Ἁγιον Ὀρος (1944). Φαγητό καὶ ἄλλα, τὰ εἶχε ἀναλάβει ἡ Μητέρα μου, ἀφοῦ τὴν προμήθειαν τὴν ἔκαμνε ὁ Ζαφείριος καὶ ὅλα αὐτὰ μέ τὴν ὑπερπληρωμὴν εἰς χρῆμα καὶ ἐργόχειρα.

Οικία Γεωργίου Θαλασσινού δασολόγου εις ἣν διέμεινεν ὁ ΑΚΜΑ μέχρι τό ἔτος 1944.

Δυσκολίαι ἐπί κατοχῆς 1941-1944

Ὅταν μετά τόν Ἀπρίλιον τοῦ 1941 ἐπεκράτησαν οἱ Γερμανοί μέ τή νέα τάξι πραγμάτων, τά δεινά ἐκ τῆς πείνης, οἱ συλλήψεις πολιτῶν καί ἐκτελέσεις πολλές φορές, ξεχάσθη προσωρινῶς ὁ κατατρεγμός καί ἡ δίωξις τοῦ Α.Κ.Μ.Α.

Τό ἔτος 1942 δημιουργήθη τό Ε.Α.Μ. καί ἐδόθη ἡ εὐκαιρία εἰς τόν Γέροντα νά ἐπιδιορθώσῃ ἕναν ἡμικατεστραμένον ἀσύρματον πού χρησιμοποιοῦσαν οἱ ἄνδρες τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. Ἐξ αὐτοῦ πολύ ἱκανοποιήθησαν.

Τόν Ἰούνιον τοῦ 1943 μετέβη εἰς Ἀθήνας πρός ἐξέτασιν τῆς τότε καταστάσεως, μέ σκοπό τήν ἐπιστροφήν του εἰς Ἅγιον Ὄρος. Δέν ἐδευαιώθη ὅτι ἦτο συμφέρον ἐκείνην τήν ἐποχὴν αὐτό τό τολμηρό ταξείδι. Ἐπιστρέφει μέ ἕνα Γερμανικό στρατιωτικό αὐτοκίνητο ἐκ Τριπόλεως πού κατέληξε εἰς Βυτίνα λόγω τοῦ ὅτι τό Γερμανικό Ἀρχηγεῖο Πελοποννήσου (Κομαντατούρ) τούς μῆνας Ἰούνιον, Ἰούλιον καί Αὐ-

γουστον διέμενε εις τό αλούλιον τῆς Δασοκομικῆς Σχολῆς (Αγροκή-
πειον Βυτίνης Ὑπουργείου Γεωργίας).

Αὐτό τοῦτο, πολύ δυσηρέστησε τοὺς Ἐαμίτας.

Τό Σεπτέμβριο ἐπηκολούθησε ἡ διάλυσις τῆς ἐνόπλου Ἐθνικοφρό-
νου παρατάξεως Ταγματάρχου Βρεττάκου, Ἰωάν. Κοσιώρη καί ἡ ἐκ-
τέλεισις τοῦ μονίμου ἀνθυπολοχαγοῦ Ἰωάν. Μουτζούρη ἀπό Βούται
Κοντοβαζαίνης. Ὁ ἐν λόγῳ ἐκτελεσθεὶς φίλος καί συμμαθητῆς τοῦ
γράφοντος εις Πρακτικόν Λύκειον Λαγκαδίων 1935-38, τραυματισμέ-
νος ἀπό Ἐλασίτας εις τό Γειτονικό Πυργάκι, προσέφυγε εις τήν οἰκίαν
μας πρός ἐπίδεσιν τοῦ τραύματός του ἀρχές Νοεμβρίου 1943. Ἰατρος
δέν ὑπῆρχε τότε, ἀνάγκη πᾶσα νά εὐρεθῆ κάποιος. Αὐτός ὁ κάποιος
ἦτο ὁ ΑΚΜΑ τόν ὁποῖον εἰδοποίησα ἀκριβῶς τά μεσάνυχτα. Ἦλθε
καί τοῦ ἐπέδωσε τό ἐλαφρό τραῦμα του. Αὐτή ἡ φιλόφρωντος χειρο-
νομία ἔτι περισσότερο ἐρέθισε τοὺς Ἐαμίτας καί ἐάν δέν μεσολαβοῦσε
ὁ τότε νεοεκλεγῆς βουλευτῆς ΕΑΜ Γορτυνίας, Παν. Γαλανόπουλος
ὅστις ἦτο ἐκεῖνος πού τοῦ ἔδωσε τόν ἀσύρματο πρός διόρθωσιν.
Δικηγόρος καί Δ/ντῆς Ὀργανισμοῦ ἐκδόσεως Σχολικῶν Βιβλίων τοῦ
Ἑπουργείου Παιδείας τόσοσ ἀντός ὅσον ἐγώ θά εἶχαμε ἄσχημα μπλε-
ξίματα. Τό ὄνομά του τό σημείωσαν εις τά κατάστιχα τῶν Ἀντι-
δραστικῶν. Καί κλείνοντας τό ἱστορικόν αὐτοῦ τοῦ τραυματίου, ὅταν
τήν ἐπομένη λίαν πρωῖ ἐπιβαίνων –ὁ τραυματίας– ἐπ' αὐτοκινήτου μέ
ξυλείαν πρός κατεργασίαν εις Τρίπολιν ὅταν ἔφθασαν εις Βλαχέρναν
(12 χιλιομ.) συνελήφθη ἀπό παραδοκοῦντας Ἐαμίτες καί μετά τρίω-
ρον ἐξετελέσθη διά πιστολίου εις τόν κρόταφον, εις δασώδη περιοχὴν
ἄνω τῆς Βλαχέρνας.

Νοέμβριος 1943

Γερμανικός στρατός, ὄρθρου θαθέως, εἰσόρμησε εις Βυτίαν, παρα-
διάζοντας τίς πόρτες τῶν σπιτιῶν, ἐνῶ ἐκοιμοῦντο οἱ πλεῖστοι, συλλα-
μβάνοντας τοὺς ἐνήλικας ἄρρενας καί συγκεντρώνοντάς τους εις τήν
κεντρικὴν πλατεῖαν μέ πρόγραμμα ἐκτελέσεώς των. Μεταξύ αὐτῶν καί
ὁ ΑΚΜΑ, ὡς ἐπίσης καί οἱ δύο ἀδελφοί μου.

Διά καλήν μας ὅμως τύχην, τῇ μεσολαβήσει τῆς εὐγενεστάτης κ.
Ἄννας Μπασιάκου, Γερμανίδος μονίμου κατοίκου Βυτίνης ἀπεφεύχθη

αυτό τό σχέδιον ὅταν τούς καθυσύχασε, λέγοντάς τους, ὅτι πρόκειται περί φιλησύχων κατοίκων καί ἀθῶων ἀπό τρομοκρατικές διαιότητες.

Τόν ἐπόμενον μῆνα 13ην Δεκεμβρίου συνετελέσθη τό ὀλοκαύτωμα τῆς πόλεως Καλαβρύτων μέ τόν ὑπάρχοντα τότε ἐκεῖ ἀνδρῶν πληθυσμόν 1400 ἀθῶων πολιτῶν, ἐξ' ὧν 23 ἦσαν Κληρικοί.

Ἔλα αὐτά τά περιστατικά συγκλόνισαν τόν ΑΚΜΑ ὥστε, δεδομένης εὐκαιρίας νά ἀναχωρήσῃ ἐκ Βυτίνης πρὸς Ἅγιον Ὄρος, ἀφοῦ εἶχε προσέτι καί τήν διαβεβαίωσιν προειδοποίησιν τοῦ ἀειμνήστου Γέροντός του, ὅτι εἰς Ἅγ. Ὄρος θά τελειώσῃ.

Φθάσαμε εἰς τήν Μεγάλην Τετάρτην τοῦ ἔτους 1944, ὅπου κατὰ τό μεσημέρι κατέφθασε ἰσχυρή Γερμανική φάλαγγα μέ τάνκς, τεθωρακισμένα ὄχηματα, τέσσαρα πεδινά πυροβόλα, αὐτοκίνητα καί πλῆθος μαχίμων μέ ἀσυρμάτους. Ἡ διοίκσις ἐγκατεστάθη εἰς τό Ξενοδοχεῖον Βίλα-Βάλου, οἱ λοιποὶ εἰς στρατιωτικά ἀντίσκηνα. Δέκα ἡμέρες παρέμειναν. Ἐξορμήσεις ἔκαμναν πρὸς Λαγκάδια, Τρόπαια, Ἡραία, Δημητσάνα, Βαλτεσινίκο καί ἀλλαχοῦ μέ σκοπόν νά πανικοβληθῇ ὁ κόσμος.

Πληροφορίες πού ἔφθασαν εἰς τόν Α.Κ.Μ.Α. ἦσαν πολύ δυσάρεστες. Μετά τήν φυγὴν τῶν Γερμανῶν θά ἐπακολουθοῦσαν ἐκτελέσεις πολιτῶν καί αὐτοῦ τοῦ Γέροντος.

Ἀπευθύνεται εἰς τήν ἐν λόγῳ Γερμανίδα, μέ τήν θερμὴν παράκλησιν ὅπως μεσολαβήσῃ εἰς τόν ἀρμόδιον ἀξιωματικόν καί τόν συμπεριλάβουν μαζί των μέχρι Τριπόλεως ἢ καί περαιτέρω πρὸς Ἀθήνας, ὅπως καί ἔγινε. Συνέστησε δέ καί εἰς τό ζεῦγος αὐτό νά κάμουν τό ἴδιο, ἀλλά δέ συνεφώνησαν. Θεοῦ βοηθοῦντος μέτ' ὀλίγας ἡμέρας ἔφθασεν εἰς Ἀθήνας. Τό ζεῦγος Μπασιάκου καί ἄλλα τρία εὐόληπτα πρόσωπα κάτοικοι Βυτίνης, μετά τήν ἀναχώρησιν τῶν Γερμανῶν συνελήφθησαν καί ὀδηγήθησαν εἰς Γλανιταῖα Συριάμι καί ἐξετελέσθησαν ὡς Ἐθνοπροδόται.

Ἐπιστροφὴ εἰς Θεσ/νίκην, Ἱερισσό, Δάφνη Ἁγίου Ὄρους

Σιδηροδρομικῶς ἐξ Ἀθηνῶν πρὸς Λάρισαν. Ὄταν σταμάτησε ὁ συρμός διά τοῦ μεγαφώνου ἠκούσθη ἡ ἀγγελία ὅτι καθυστερεῖ ἐπὶ 2 ὥρες. Ὅσοι ἐκ τῶν ἐπιβατῶν εἶχον δοσοληψίες ἢ ἄλλες ἀνάγκες κατέ-

δηκαν. Ἐνας ἄνδρας τῆς Ἑλληνικῆς Ἀστυνομίας πλησιάζει τόν Γέροντα εἰς τό κάθισμά του καί τοῦ λέγει χαμηλοφώνως: μή κινεῖσαι ἀπό τή θέσι σου. Δέν πέρασαν δέκα λεπτά τῆς ὥρας καί ἐδόθη τό σύνθημα τῆς ἐκκινήσεως. Μέ συγκίνησι ἐδιηγείτο αὐτό τό περιστατικό μέ τό τί ἐπηκολούθησε μετά ταῦτα, κλάματα καί ὄδυρμοί ἀκατάπαυστοι.

Εἰς Θεσ/νίκην φιλοξενήθη εἰς τήν γνωστήν Οἰκογένειαν. Χρ. Μανωλούδη. Ἐδῶ ὅμως ἦτο ἀνάγκη καί ἀπό Γερμανικές ἀρχές πρωτίστως νά δεβαιωθῆ τό ἐλεύθερον τῆς εἰσόδου του εἰς Ἅγιον Ὄρος, ἐπειδή ἐπροστατεύετο ἀπό τόν ἴδιον τόν Χίτλερ, πού τοῦτο εἶχε ζητήσῃ εὐθύς ἀμέσως μέ τήν κάθοδο τῶν Γερμανικῶν Στρατευμάτων, ἡ Ἱερά Κοινότης τοῦ Ἁγίου Ὄρους, προβλέπουσα τήν μαρίαν τῶν γειτόνων μας Βουλγάρων πρὸς ἐξανδραποδισμόν κάθε Ἑλληνικοῦ στοιχείου.

Τακτοποιήθη καί αὐτό. Τέλος Μαΐου 1944 εἰς Δάφνην καί αὐθημερόν μέ τό καϊκάκι τῆς γραμμῆς εἰς ἄρσανά Ἱ. Σκήτεως Ἁγίας Ἄννης. Τήν ἐπομένην μέ ζῶον ἔφθασε εἰς Ἅγιον Βασίλειον συναντῶντας τόν φύλακα τῆς καλύθης Πατέρα Καισάριον, τόν ὑπηρετήσαντα τόν αἰμνηστον Γερο-Θεοφύλακτον.

Ἀρχικῶς παρέμεινε εἰς τό καλύβι του, ἀλλ' ἀργότερον μέ ἓνα Μοναχόν ὡς βοηθόν πού τοῦ παρεχώρησαν οἱ ὁμόφρονες Πατέρες τῆς Ρουμανικῆς Σκήτεως, μετεκινήθη εἰς ἓνα βραχῶδες σπήλαιον, πλησίον τῆς καλύθης «Ἅγιος Ἀρτέμιος» πολὺ ὑψηλά τῆς Ἱ. Σκήτεως Ἁγίας Ἄννης.

Εἶδη κηπευτικῶν καί φρούτων τούς προμήθευον ἀπό τήν Ρουμανικήν Σκήτην. Τότε ὑπῆρχον πολλοὶ ὁμόφρονες Πατέρες ἐκεῖ. Εἰς αὐτήν τήν νέαν κατοικίαν ἠσχολεῖτο μέ τήν κουταλοποιίαν, καθ' ὅτι ὁ τόπος ἐκεῖ ἀφθονεῖ ἀπό τέτοιου εἶδους ξυλεία.

Οἱ ὁμόφρονες Πατέρες τῆς Ρουμανικῆς Σκήτεως, κατόπιν συνεννοήσεως μέ τόν Α.Κ.Μ.Α. **παρεχώρησαν** τόν Γέροντα Μοναχόν **Πατέρα Κυρίλλον**, τόν πιό ἔμπιστο καί εἰλικρινῆ συνεργάτη τοῦ Γέροντος καθ' ὄλην τήν διάρκειαν τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος, ἵνα μαζί του, τοῦ λοιποῦ διαμένουν ἐκεῖ ἀσχολούμενοι μέ τά κουτάλια εἰς τό φανερόν, ἀλλ' ἐν κρυπτῶ εἰς τήν συγγραφὴν βιβλίων κατὰ τῶν νεωτεριστῶν Κληρικῶν ἐν γένει καί δὴ τῶν ἀνωτέρων, ἀπασῶν τῶν **Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν**.

ΠΡΟΒΟΛΕΥΣ
ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΗΡΩΣΤΡΑΤΩΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ
ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΚΑΙ
ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΩΝ ΣΧΕΔΙΩΝ
ΤΗΣ ΕΒΡΑΪΚΗΣ ΑΡΑΧΝΗΣ

**Προσοχή διά τήν μέλλουσαν προσύνοδον· και
 πειστικά τινα στοιχεία διά τὰ μέλη αὐτῆς.**

« Εγώ — Ἰησοῦς — παρρησίᾳ
 ἐλάλησα ».
 (Ἰωάν. 18. 20.)

« . . . δέν, ἀνέρχονται εἰς
 τὰ ἱερατικά ἀξιώματα οἱ ἐνα-
 ρετώτεροι και ἀξιώτεροι, ἀλλ'
 οἱ ἰσχυρότεροι ».

(Μεγ. Βασίλειος)

« Τὰ ἀνώτερα πνεύματα
 μεταξύ τῶν λαῶν, ἀνήκουν εἰς
 τὰς τάξεις τῶν Μασόνων ».
 (Πύρρος Γιαννόπ. 1949)

ΥΠΟ
ΕΛΑΧΙΣΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΡΕΪΤΑΙΣ ΜΟΝΑΧΟΙΣ, ΑΡΣΕΝΙΟΥ ΚΟΤΤΕΑ
1951

Λιανέμεται δωρεάν, πρὸς γνώσιν τῶν θελόντων σωθῆναι ἐν τῷ
 πολυθρυλήτῳ τούτῳ ὄγδῳ αἰῶνι, διὰ τῆς ὑπὸ τινων εὐλαβῶν προσ-
 φερθείσης συνδρομῆς.

« Δοῦλε πονηρέ, ἐκ τῶν λόγων σου κρινῶ σε » (Ἰησοῦς Χριστός)

ΑΘΗΝΑΓΟΡΑ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ... ΠΟΛΛΑ ΤΑ ΕΤΗ

« οἱ λίθοι κεκράζονται »

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς λιτανεύων ἐν πλήρει Ἀρχιερατικῇ στολῇ καὶ συνοδείᾳ Ὀρθοδόξων καὶ προτεσταντῶν κληρικῶν ἐπίσης ἐν πλήρει ἱερατικῇ στολῇ.

« Κομμουνισμὸς εἶναι ἐχθρὸς καὶ πολέμιος τῆς θρησκείας, τῆς οἰκογενείας, τῆς ἠθικῆς, τῆς Πατρίδος . . (Πασ(γ)ιωστον).

Καί, ὁ προκαθήμενος Οἰκουμ. Πατριάρχης Ἀθηναγόρας, ἐδήλωσεν εἰς τὴν « Ἀκρόπολιν » : « δὲν ὑπάρχει ἀποστολὴ τοῦ Πατριαρχείου ἔναντι τοῦ Κομμουνισμοῦ ».

Ἄλλὰ,

ἀκολουθεῖ τὰ ἴχνη προκατόχων τούτινων Μασόνων Πατριαρχῶν, ὡς γράφει ὁ ἀποθανὼν Εἰρηναῖος Κασσανδρείας : « ἔθεωρήσαμεν καθῆκον, ν' ἀποδείξωμεν, ὅτι, δὲν πρέπει νὰ σύρηται τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον εἰς ἐφαρμογὴν τοῦ νέου ἡμερολογίου, τῇ εἰσηγήσει τοῦ Ἀθηνῶν Χρυσσοστόμου, ὁ ὁποῖος ἔχει ὡς ἀποστολήν, νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ ἀντορθόδοξον πρόγραμμα τοῦ συνεταίρου του Πατριάρχου Μεταξάκη, πρὸς ἐπικράτησιν τῆς ἀπιστίας καὶ Μασονίας ».

Διὰ τοῦτο βροντοφωνεῖ ὁ Χρυσσορρήμων τῆς Ἐκκλησίας : « Ὀλίγοι ἐκ τῶν Ἱερωμένων θὰ σωθῶσι ».

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Προοίμιον	σελ.	4
Εἰσαγωγή	»	7
Σαφῆ διακριτικὰ γνωρίσματα τῶν Νεοημερολογιτῶν	»	9
Περὶ Προσυνόδου καὶ Οἴκουμ. τοιαύτης	»	13
Περὶ Χαρακτῆρος ἀληθοῦς Συνόδου ὡς καὶ τῆς ψευδοσυνόδου		15
Ὁ Πατριάρχης Ἰωακείμ ὁ Β΄.	»	16
» Ἰωακείμ ὁ Γ΄.	»	18
» Γερμανὸς ὁ Ε΄.	»	16
Τὰ Πατριαρχικὰ Γράμματα	»	19
Ὁ Πασίννωστος Μασόνος Πατριάρχης Βασιλείας	»	20
Ὁ Μασόνος Πατριάρχης Μ. Μεταξάκης	»	21
Ὁ Οἴκουμ. Πατριάρχης Φώτιος ὁ Γ΄.	»	22
Ὁ Πρωτότυπος ἐκπορθητῆς Πατριάρχης Ἀθηναγόρας ὁ Α΄.	»	24
Ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κ. κ. Χριστόφορος	»	35
Ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας Ἀλέξανδρος	»	37
Ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Τιμόθεος	»	39
Ὁ Μητροπολίτης Θεσβόνικης Γεννάδιος	»	43
Χρυσόστομος Παπαδόπουλος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν	»	45
Ὁ Μητροπολίτης Καρυστίας Παντελεήμων καὶ νῦν Χίου	»	46
Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος πάσης Ἑλλάδος κ. Σπυρίδων	»	48
Τὰ θλάσφημα βιβλία τοῦ Παπακώστα τῆς «Ζωῆς»	»	62
Περὶ τοῦ αἰρετικῶν Συνεδρίου Λάμπεδ—Λονδίνου	»	67
» » » Χίλθερσουλ	»	69
» » » Ἀμστερδαμ	»	70
Ὁ Μητροπολίτης Θεσβόνικης κ. Παντελεήμων	»	73
Περὶ τοῦ δῆθεν ὀρθοδόξου Συνεδρίου ἐν Μόσχα	»	80
Περὶ ἐν Ἀγίῳ ὄρει Διορθοδόξου Συνόδου	»	82
Πιστοποιητικὸν τῆς Ἐκκλησίας	»	96
Ἔνισαι ἐξηγήσεις	»	101
α) Μίσος κατὰ τοῦ Μοναχισμοῦ	»	103
β) Τί εἶνε ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ	»	105
γ) Βλάσφημον ἐγκώμιον τινῶν ἱεροκηρῶν	»	106
δ) Ἡ ὁργὴ τοῦ Θεοῦ	»	107
ε) Καὶ ἀλλαχού ἐν Ρουμανίᾳ τὰ ἴδια καὶ τρισχειρότερα	»	108
στ) Ἡ καταχθόνιος δρῶσις τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας	»	110
ζ) Ἀκοῦσατε καὶ ἄλλο φρικωδέστατον	»	115
Ὁ Ἔλεγχος καὶ οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας	»	122

Τό ἔτος 1953 τῇ βοηθείᾳ τοῦ ὁμόφρονος ἀδελφοῦ π. Αβερκίου Μοναχοῦ ἐγένετο ἡ καθαρογράφησις καί ἡ ἐκδοσις ἐτέρου βιβλίου ὑπό τόν τίτλον «**Δακτυλοδείκτης**» ὡς καί τοῦ προηγηθέντος: «Προβολεύς...» 1951 παρατίθεται ἐν φωτοαντιγράφῳ τό ἐξώφυλλον καί τό περιεχόμενον τοῦ βιβλίου τούτου:

«Καί ἔσται ὡς ἂν
σαλπίσσητε τῇ σάλ-
πιγγι...»
(Ἰησ. Ναυῆ)

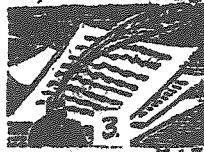
«Διὰ Σιών οὐ σιωπήσω,
δι' Ἱερουσαλήμ οὐκ ἀνοί-
σω.»
(Ἦσαϊ. Προφ.)

ΔΑΚΤΥΛΟΔΕΙΚΤΗΣ

Ἦτοι

**Ἀπάντησις εἰς τινὰς συκοφάντας· ἔλεγχος κατὰ Νευτεριστῶν,
καί στοιχεῖα διὰ τοὺς ὑπ' αὐτῶν κηρυχθέντας Ἁγίους Νεκτάριον Κε-
φαλᾶν καί Χρυσόστομον Σμύρνης.**

«Πείθων ἡμᾶς μὴ ἀπὸ
Σημείων, ἀλλ' ἀπὸ διδα-
σκαλίας προσέχειν.
(Ἁγ. Χρυσόστομος)

«Βλέπων ὅτι ἡ Ἐκκλη-
σία εἶναι περικυκλωμένη
ὑπὸ σφοδρᾶς καταγιγδοσ
ἐσκέφθην ὅτι δὲν πρέπει
νὰ σιωπήσω...»
(Ἁγ. Γ. Δαμασκ.)

ΥΠΟ
ΤΟΥ ΕΛΑΧΙΣΤΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ ΑΡΣΕΝΙΟΥ ΚΟΤΤΕΑ
1953

Διανέμεται δωρεάν, μὲ τὴν θερμὴν παράκλησιν, ὅπως τὸ ὑπο-
λογιζόμενον ἀντίτιμον ὑπὸ τοῦ παραλήπτου διανφημιθῇ τοῖς πτωχοῖς.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Προοίμιον	Σελίς	3
Παρατηρήσεις εἰς τὰς συκοφαντίας Ἀρχιμανδριτῶν τινῶν	»	6
Τολμηραὶ προσδαφαιρέσεις Ἱερομ. Εὐγενίου	»	9
Καὶ τοῦ ἀποθανόντος Ἐπισκόπου Ματθαίου	»	11
Περικοπαὶ ἐκ τῶν Συγγραμμάτων Νεκταρίου Κεφαλᾶ κα- ταφερόμεναι ἐναντίον τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Μο- ναχισμοῦ Αὐτῆς	»	14
Ἀνοίκται κατηγορίαι καὶ συκοφαντίαι τοῦ Νεκταρίου Κε- φαλᾶ κατὰ τοῦ Ὁρθοδόξου Μοναχισμοῦ	»	23
Ὑποστήριξις Εἰκονομάχων ἐπὶ Νεκταρίου Κεφαλᾶ	»	28
Συμπέρασμα διὰ τὸν Νεκτάριον	»	36
Γνωριστικὸν σημεῖον καὶ θαυμάτων	»	37
Εἰσαγωγή περὶ τοῦ Χρυσοστόμου Σμύρνης	»	40
Ἱστορικὰ τινὰ περὶ τῆς Μικρασιατικῆς καταστροφῆς.	»	41
Ὁ Μητροπολίτης Εἰρηναῖος Κασσάνδρας περὶ τῆς κατα- στροφῆς ταύτης	»	49
Λιδασκαλία Χρυσοστόμου Σμύρνης περὶ τῆς Ἀγγλικανι- κῆς Ἐκκλησίας καὶ Παλαιοκαθολικῶν	»	51
Βιογραφικαὶ σημειώσεις περὶ τοῦ Χρυσοστ. Σμύρνης	»	58
Συμπέρασμα ἐπὶ τῶν προειρημένων	»	69
Συμπληρωματικαὶ παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν σημερινῶν Ἀ- σεβειῶν	»	71
Σύντομος περιγραφή περὶ τοῦ Θείου Ὄνόματος «Ἰησοῦς»	»	72
Εἰδωλολατρικὰ καλλιστεῖα ἐν Ρωσσίᾳ καὶ Ρωμανίᾳ	»	78
» » » καὶ ἐν Ἑλλάδι	»	79
Ἀντιχριστιανικὴ χειραφέτησις τῆς γυναικός.	»	87
Ἐκθεσις Δ)δος Ἀννης Μανωλοῦδη κατὰ τῆς χειροφετήσεως	»	89
Ἀλεξανδρινὸς Ἱεροκῆρυξ κατὰ τῆς χειροφετήσεως	»	95
Σχόλια περὶ τῆς χειροφετήσεως	»	97
Ἐλεγχος κατὰ νεωτερισμῶν τῶν Ἀγιορειτῶν	»	101
Παράρτημα ὡς συνέχεια τοῦ «Προβολέως» καὶ ἀπάντησις εἰς τοὺς ἐπικριτὰς αὐτοῦ	»	104
Γνώμη περὶ τοῦ «Προβολέως» τοῦ ἐκ Βυτίνης Ζ. Γ. Θαλασσινοῦ	»	106
Γνώμη περὶ τοῦ «Προβολέως» Μον. Ἀβερκίου Ἀγιοβασιλ.	»	106

Γνώμη περὶ τοῦ «Προβόλεως» κ.κ. Βαρνμποπιώτου καὶ Ἀντύπα	Σελὶς »	110
Γνώμη περὶ τοῦ «Προβόλεως» Ἀδελφῶν Χρ. Μανω- λούδη ἐκ Θεσσαλονίκης	»	111
Προσθήκη εἰς τὸν «Προβόλεα»	»	113
Ὁ Οἰκουμ. Πατριάρχης Κων)πόλεως Ἀθηνάγορας	»	115
Οἱ Συνοδικοὶ τοῦ Φαναρίου καὶ ὁ κατώτερος Κλήρος	»	124
Περὶ Προτεσταντικοῦ Συνεδρίου Λουνδ	»	127
Οἱ ἐν Ἀμερικῇ Ἕλληνες	»	129
Ὁ ἀποθανὼν Θυατείρων Γερμανός	»	133
Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Μιχαὴλ Ἀμερικῆς	»	134
Ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Χριστοφόρος καὶ ἡ Ρωσικὴ προπαγάνδα	»	135
Ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας Ἀλέξανδρος καὶ ὁ τῶν Ἱερο- σολόμων Τιμόθεος	»	138
Περὶ τοῦ διαβόητου Μελετίου Μεταξάκη	»	140
Ὁ ἀποθανὼν Μητροπολίτης Θεσ)νίκης Γεννάδιος	»	143
Ὁ νῦν Μητροπολίτης Θεσ)νίκης Παντελεήμων	»	145
Αἱ Διακόνισσαι	»	147
Περὶ ἀμαθείας Μητροπολιτῶν τινῶν	»	149
Ὁ Μακαριώτατος Ἀθηνῶν κ. Σπυρίδων	»	151
Εἰδωλολατρικαὶ τελεταί, λατρεία τοῦ Σατανᾶ. ὑπνωτι- σμός θέατρα κ.λ.π.	»	153
Ἡ Θεία Λειτουργία ἀπὸ ραδιοφώνου καὶ ἄλλαι ἀσέβειαι	»	157
Περὶ φρικτῶν σημείων	»	161
Περὶ Ἀντιχρίστου, καὶ περὶ εἰρήνης	»	163
Δὲν δύναται Σύνοδος τις νὰ ἀντινομοθετήσῃ	»	163
Ὁ Ἱερὸς Διδάσκαλος Νικόδημος Ἀγιορείτης	»	166
Ἐγκώμιον Αὐτοῦ	»	167
Ἱστορικὰ τινὰ περὶ Αὐτοῦ	»	171
Τὰ θαύματα δὲν ποιοῦσι τὸν Ἅγιον	»	178
Ποία εἶνε ἡ ἀληθὴς φιλοσοφία	»	181
Γενικὸν Συμπέρασμα	»	183
Τελευταία ἔκκλησις	»	193
Ἡ εἰς Αἴγυπτον φυγὴ	»	194
Κάλαμος ὑπὸ ἀνέμου σαλευόμενος, ἦτοι περὶ τῶν δύο τέως Παλαισημερολογιτῶν Ἀρχιερέων Πολυκάρπου Λιῶ- ση καὶ Χριστοφόρου Χατζῆ	»	195
Ὅλιγα περὶ προδοτῶν καὶ προδοσίας	»	201

Πρώτη επίσκεψις τοῦ γράφοντος εἰς Ἅγιον Ὅρος

19ην Ὀκτωβρίου 1953, λόγῳ γήρατος καὶ κακοπαθείας ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ὁ Μοναχὸς Καισάριος, πού ὑπηρέτησε τὸν αἰοδιμον Γέροντα Θεοφύλακτον μέχρι τῆς κοιμήσεώς του καὶ παρέμενε ὡς φύλαξ τῆς Καλύβης.

Ἐπιστρέφει ὁ Α.Κ.Μ.Α. εἰς τὰ ἴδια μέ συνασκητὴν καὶ βοηθὸν τὸν Ἱεροδιάκονον π. Πάμφιλον, οἵτινες καὶ παρέμειναν ἐκεῖ μέχρι τῆς 13ης Φεβρουαρίου 1968.

Ὅλα αὐτὰ τὰ περιστατικά ἰδιοχείρως μᾶς τὰ εἶχε περιγράψει ὁ ἀείμνητος Γέρον δι' ἐπιστολῶν του εἰς Βυτίνα.

Τὴν Μεγάλῃ Πέμπτῃ τοῦ ἔτους 1955, μέ συνοδίτην ὁμόφρονα Γέροντα, φθάσαμε εἰς τὴν καλύβην του, Ἱερῶς Σκήτης Ἁγίου Βασιλείου.

Ἡ ψυχικὴ ἀνακούφησίς μου καὶ ἱκανοποίησις ἦτο κάτι πού δυσκόλως διατυπῶται διὰ τῆς γραφίδος· γνωριμία εἰλικρινῆς ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ πένθιμον τῶν ἡμερῶν ἐκείνων τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλῃς ἑβδομάδος τῶν Σεπτῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου μας. Ἀνεπανάληπτος αὐτὴ ἡ συνάντησις. Μετὰ τὸ προσφερθὲν ρόφημα κ.ἄ. —ἐπειδὴ θροχερός καὶ κρύος ἦτο ὁ καιρὸς— τοῦ ἐξιστόρησα τὰ ὅσα περίπου ἐγνώριζα διὰ τὰς ἐξελίξεις τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος εἰς Ἀθήνας, προεξάρχοντος τότε τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Γ.Ο.Χ. καὶ πολυπαθοῦς λόγῳ καὶ τῆς τελευταίας ἐξορίας του εἰς ἡλικίαν 83 ἐτῶν, ὅστις προσφάτως εἶχεν ἐπανέλθει εἰς Ἀθήνας κ.κ. Χρυσοστόμου Καβουρίδου καὶ τῶν Λαϊκῶν συνεργατῶν του μέ τὰ ἀντιχριστιανικά καὶ σκληρὰ μέτρα διώξεως κατὰ τῶν παλαιοημερολογιτῶν πού εἶχε ἐπιβάλει ὁ τότε διώκτης νεοημερολογίτης Ἀρχιεπίσκοπος Σπυρίδων Βλάχος μέσω Ἀστυνομικῶν καὶ Δικαστικῶν Ἀρχῶν.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν, λόγῳ θαλασσοταραχῆς μέ τὸν συνοδίτην Γέροντα, παραμείναμε εἰς Ἱ. Σκήτην Ἁγίας Ἄνης καὶ τὸ Μέγα Σάββατον ὁδοιποροῦντες πρὸς Νέαν Σκήτην, Ἱεράν Μονήν Ἁγίου Παύλου καὶ ἐν συνεχείᾳ τῆς κορυφογραμμῆς φθάσαμε τὸ μεσημέρι εἰς Καρυάς διὰ τὸν ἑορτασμόν τῆς λαμπροφόρου καὶ κοσμοχαρμοσύνου Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας εἰς Καλύβην ἐν Καψάλα.

Κατά τό διάστημα τῶν ἡμερῶν τῆς Διακαινησίμου ἑβδομάδος ἔγινε ἡ ἐγγραφή μου ὡς Δοκίμου Μοναχοῦ εἰς Ἱεράν Μονήν Παντοκράτορος.

Ὡς Γέροντάς μου ὑπῆρξε ὁ ἀείμνηστος Μοναχός π. Γεράσιμος, πρῶην Γρηγοριάτης ἀπό τούς πλέον στενοῦς συνεργάτες τοῦ ΑΚΜΑ. Ὡς ὑποτακτικός του ἀφοῦ μέ ἔκαμε Μοναχό μέ τό ὄνομα Ἰλαρίων, μοῦ παρεχώρησε ἀργότερον τήν καλύβην εἰς αὐτήν πού διαμένω μέχρι σήμερον, ὑπό τόν ὄρον νά ὑπακούω καί ἀφοσιωθῶ πρὸς βοήθειαν τοῦ συγγραφικοῦ ἔργου τοῦ ΑΚΜΑ. Ἄπ' ὅτι ἐξηρτάτο ἐκ μέρους μου, μέ τίς εὐχές ἀμφοτέρων τῶν Γερόντων, προσέφερον.

Αἱ ἐπισκέψεις μου πρὸς τόν ἀείμνηστον Γέροντα

Κατά τό τέλος Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους 1956 συνέγραψε νέο βιβλίον: «**Πρόχειρος Πνευματικός Καθρέπτης**» ἐκ σέλ. 232. Μέ τήν ὑπαγόρευσίν του τελείωσε ἡ καθαρογράφησις. Ἡ ἐκτύπωσις εἰς Θεσ/νίκην.

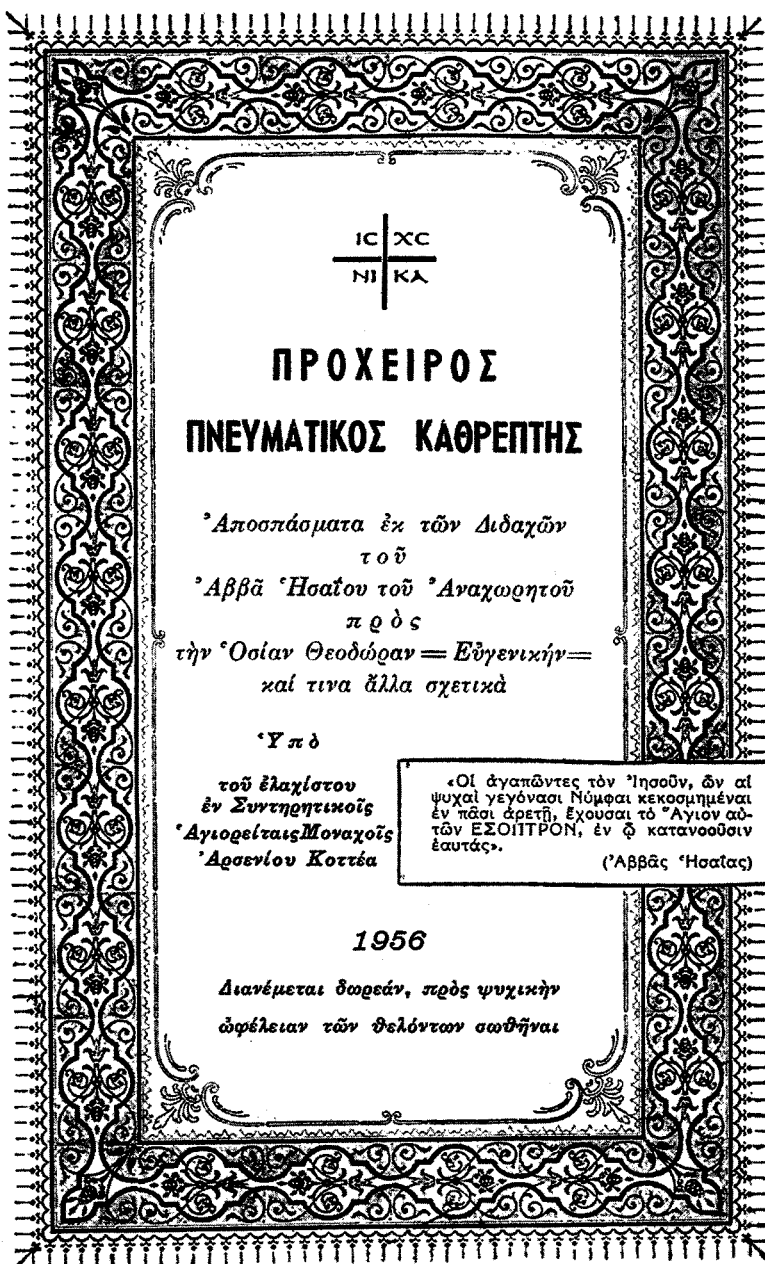
Μέσω γνωρίμου φίλου μας παρέλαβον 500 τεμάχια πρὸς διανομήν.

Ὀνομαστικῶς εἰς ὅλους τούς ἐδῶ Πατέρας ἀφιέρωσε ἀπό ἓνα τεύχος ἐπιλεκτικά ἀπέστειλε καί εἰς τούς ἐν τῷ κόσμῳ ὁμόφρονας Ἀδελφούς.

Πλησίον του εἶχε τό δέμα μέ τά βιβλία καί μοῦ ἔδιδε ἀνά ἓν νά γράφω εἰς τήν 4ην σελίδα τοῦ ἄνω μέρους 8-10 λέξεις ἀφιερώσεως. Τό ἴδιο συνέχισα νά γράφω καί εἰς τό ἰδικόν μου. Τελειώνοντας μοῦ λέγει: λάθος κάτι τό διαφοροτικόν ἔπρεπε πρὸς ἐσέ· τοῦ ἀπήντησα: καί αὐτά ὑπερβολικά τά θεωρῶ.

Ἀφοῦ πέρασε καιρός, περιεργαζόμενος τό ἐν λόγῳ βιβλίον, βλέπω εἰς τό τέλος, νά ἔχουν προστεθῆ ἐκ τοῦ **Τυπογραφείου**, τέσσαρες ἐπί πλέον ὅμοιες σελίδες (ὑπ' ἀριθ. 227, 228, καί 229) τῆς δηλώσεώς του! Ἴδού ἡ ἐπιβεβαίωσις τῶν λεχθέντων του: **Κάτι τό διαφοροτικόν...**

Τήν διεξαγωγή τῆς ἀλληλογραφίας του παραλαβῆ καί παράδοσης τήν ἀνέθεσε εἰς ἐμέ καί ὡς τούτου ἀνά δεκαπενθήμερον τόν ἐπισκεπτόμουν μέχρι τέλους τοῦ 1967. Τήν ἐπόμενη δεκαετία, ὡς φιλοξενούμενος εἰς τήν ἐνταῦθα Ρουμανικήν Ἱεράν Σκήτην, συνέχισα τήν διαδρομήν μέ τήν βοήθειαν ὑποζυγίου, μέσω Ἱ. Μονῆς Ἰδῆρων - Ἱ. Μ. Μεγίστης Λαύρας, μέχρι τῆς ἐν Κυρίῳ κοιμήσεώς του (6.1.1978).

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

	Σελ.
Τὰ προκαλέσαντα αἷτια τὴν συγγραφὴν τοῦ παρόντος καὶ ἀντὶ Προλόγου	5
*Ὁγδοος Αἰών, θαρῆς χειμῶν καὶ Σάββατον	6
Ἀχαριστία, συκοφαντία καὶ προφάσεις.	8
Νέα Μοναστηράκια· ποῖα τὰ ἐλατήρια...	7
Τρομερὸν σφάλμα ἐν καιρῷ διωγμοῦ ἢ ἱδρυσίς Μοναστηρίων	10
Ἀπηγορευμένη ἢ κρεωφαγία εἰς τοὺς Μοναχοὺς· καὶ περὶ Συνεισάκτων	10
Περὶ μὴ συντυχίξειν καὶ ἐνδεδελχίξειν μετὰ τοῦ ἐτέρου φύλου	12
Περὶ παρανόμων Ἀναδόχων· κολακείαι κ.λ.π.	13
Στιγματισμὸς τῶν ἀδεσπότην Καλογραιῶν	15
Περὶ Μοναχικοῦ Κολεκτιβισμοῦ καὶ Συνδικάτων	16
Περὶ τῆς Μονῆς «Κοιτέστι»	19
Εἰσαγωγή. Στιγματισμὸς τῆς ἀνθρωπαρεσκείας	22
Στιγματισμὸς τῆς «Ὀικονομολογικῆς ὑποχωρήσεως»	23
Παρακμὴ Κλήρου καὶ Κοινωνίας	24
Μυστήματα τὰ τοῦ «Μεταξὺ Οὐρανοῦ καὶ Γῆς»	25
Σιμωνία καὶ συμπροσευχὴ μὲ τοὺς ἀπίστους	30
Ἀνοσιουργήματα τινῶν ῥασοφόρων Ἀγιορειτῶν	32
Εἰδικὸς Καθρέπτης δι' ὅλους μας· καὶ ἐξομολόγησις	34
Ἀκηλίδωτος Καθρέπτης· πρόσεχε σεαυτῷ	39
Ἐγκατάλειψις Μονῶν, ἐν καιρῷ διωγμοῦ, ὑπὸ τῶν Ἀγίων Πατέρων	41
Εἰσαγωγή εἰς τὰ Ἀποσπάσματα	45
Ποῖος ὁ Ἀββᾶ Ἡσαίας ὁ Ἀναχωρητῆς	46
Σχόλια διὰ τὰ γεγονότα τῆς Βιβλικῆς Ρουθ	50
Ὅλιγα περὶ τῆς Ὀσίας Θεοδώρας τῆς Εὐγενικῆς	54
Εἰσαγωγή τῆς Μοναχῆς Εὐφημίας εἰς τὰς Συμβουλάς τοῦ Ἀββᾶ Ἡσαίου	55
Περὶ Νηστείας καὶ Γονυκλισιῶν	56
Περὶ τῆς Ψυχολέθρου Λήθης καὶ ἄλλων παθῶν	57
Τι εἶναι ἡ Γυνή, καὶ ἄλλαι συμβουλαί	60
Ἱστορικά τινα περὶ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀββᾶ Ἡσαίου	65
Μέρος Πρῶτον. Συμβουλαὶ πρὸς Μοναχὰς	66
Περὶ προσπαθείας διὰ τοὺς Συγγενεῖς	68

	231
	Σελ.
Περὶ τῆς ἀλλοκότου «μόδας» νὰ λαμβάνουν αἱ Μοναχαὶ ἀνδρικά ὀνόματα	72
Παράδειγμα καὶ ὁδηγὸς ἡ Κυρία Θεοτόκος	73
Σχετικὰ περὶ τῆς Ἀντορθοδόξου Εἰκόνας τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως μὲ Μαίας	74
Μέρος Δεύτερον. Διαβίωσις τῆς Μοναχῆς ἐντὸς τοῦ Κελλήου της	76
Περὶ τῶν πανταχόθεν παγίδων	79
Περὶ τοῦ μὴ ζητεῖν τὰ ὑψηλὰ	80
Ὁ οἶνος πρόξενος τῶν ὀλεθρίων	82
Πῶς νὰ οἰκονομοῦνται αἱ ἀσθένειαι	86
Περὶ προετοιμασίας διὰ τὴν Θεϊαν Κοινωνίαν	86
Κρεωφαγία καὶ λουτρά, ἀπηγορευμένα διὰ τοὺς Μοναχοὺς γενικῶς	88
Περὶ τῆς μὴ συναναστροφῆς Μοναχῆς μετὰ Μοναχοῦ καὶ περὶ ἀφῆς	90
Περὶ τοῦ κινδύνου τῆς χειραψίας	91
Περὶ τοῦ μὴ λαμβάνειν δωρεάς τοὺς Μοναχοὺς καὶ Μοναχὰς καὶ περὶ ἐργοχειροῦ	94
Ἐλλειψις Νοεράς Προσευχῆς ἔφερε τὴν ἰδρυσιν Μοναστηρίων	94
Περὶ τῆς πλάνης τῶν ὀνείρων καὶ ἄλλα	95
Μέρος Τρίτον. Περὶ θεώσεως τοῦ Νοῦς	99
Ἀσέβεια καὶ ἀσέλγεια τῶν Ἀρχαίων Φιλοσόφων	99
Ἀκριβεστέρα ἀσκησις, ἐν τῇ ἡσυχίᾳ	100
Παρακίνησις πρὸς Ἱερὰν μνήμην τοῦ Ἰησοῦ	102
Ἡ ἀκριβὴς πορεία τῶν Ἀσκητῶν	103
Περὶ τῶν Ὁδηγῶν τῶν ψυχῶν = Ἡγουμένων	104
Ἐν συντομίᾳ, περὶ τοῦ τρόπου τῆς Νοεράς Προσευχῆς	108
Συμβουλὴ ἀπλανῆς περὶ Δακρύων καὶ Πένθους	111
Περὶ τῆς μυστικῆς δυνάμεως τῆς Ταπεινοφροσύνης	113
Ἡ καρτερία τῆς Χανααίας καὶ ἐγκώμιον αὐτῆς	114
Περὶ φόβου Θεοῦ καὶ τελευταία συμβουλὴ	117
Διήγησις τοῦ Θείου Χρυσοστόμου, περὶ τῶν βασάνων του	118
Σχόλια ἐπὶ τοῦ θρήνου τοῦ Προφήτου Ἱερεμίου	120
Ποιοὶ, οἱ νέοι Βαλτάσαο	122
Μελέτη ἐφ' ὅλης τῆς ὕλης καὶ περὶ Οὐρανίας κλίμακος	125
Ὁδηγὸς πρὸς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν	126
Περὶ τῶν κρυπτομένων δούλων τοῦ Θεοῦ	128
Γνώθι σεαυτὸν	129
Ποιοὶ οἱ ὄροι τῆς πορείας ἐπὶ τῆς σωτηρίας Ὁδοῦ	131
Ἡ ὁδὸς εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς	132

	Σελίς
Περὶ ἐγωϊστικοῦ Ἐθνισμοῦ	134
Τὶ ὑπέφερεν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς δι' ἡμᾶς	135
Ἡ ὁδὸς πρὸς τὸν Γολγοθᾶν	137
Ἡ ὁδὸς πρὸς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν	139
Περὶ τῶν ἑξωτερικῶν Σταυρῶν	140
Περὶ τῶν ἐσωτερικῶν Σταυρῶν	142
Φωτισμὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ Ταπεινῶσις	144
Μέσα πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος	147
Περὶ ἐξομολογήσεως καὶ θείας Κοινωνίας	151
Συμπεράσματα	153
Ὁ Ἱεροκλέπτης	156
Παράρτημα = Μικρὰ σφενδόνη	159
Ἀνήκουστοι βλασφημίαι	160
Καὶ πάλιν βλασφημίαι κατὰ τῆς Κυρίας Θεοτόκου	161
Διαλαλούμενα εἰς τὴν ἀθειστικὴν ἐποχὴν	164
Μικρὰ παρένθεσις διὰ τὸν Νεκτ. Κεφαλᾶν	165
Περὶ ἀδελφωσύνης μετὰ τοὺς πάντας	168
Πῶς βαδίζει ἡ Ρουμανικὴ Ἐκκλησία	170
Ταχεῖα πορεία πρὸς τὴν Εἰδωλολατρειάν	173
Ἀντιθρησκευτικαὶ διδασκαλίαι	176
Περὶ ὄρκου	178
Περὶ Οἰκονομολογίας	179
Τωτίβ, τύπος πάντων τῶν Ἀρετῶν	180
Ἡ δύναμις τοῦ «Ἐὐλογεῖτε»	184
Περὶ τῆς σημασίας «Ὁ Κύριος»	185
Περὶ τοῦ «Χριστὸς Ἀνέστη»	188
Περὶ τοῦ μνημοσύνου τῶν Καινοτόμων	192
Περὶ τοῦ θείου ὀνόματος «Ἰησοῦς»	195
Περὶ τροφίμων καὶ δεμάτων	198
Περὶ τῶν Συμβολικῶν Σημείων	203
Περὶ ἀντιχριστιανικῆς ἐλευθερίας	211
Περὶ τῆς σημερινῆς παρακμῆς τῆς Ἀγιορειτικῆς Πολιτείας	212
Σημειώσεις μερικῶν παραβάσεων	213
Τετέλεσται	218
Σφραγίς, μέ τινα ἴρητὰ Ἁγίων	221
Περὶ Ἰωσήφ Νεασκητιώτου	223
Δήλωσις	228
Πίναξ τῶν περιεχομένων	230

Τό ἔτος 1958 ἐπικολούθησεν ἡ ἔκδοσις ἐτέρου βιβλίου: «Θεία Ἀγανάκτησις» ὡς ἐν φωτοαντίγραφων παρατίθεται:

ΘΕΙΑ ΑΓΑΝΑΚΤΗΣΙΣ,

Κεραυνοβολεῖ τὰ ὄργανα τοῦ Ἀντιχρίστου:

Ρώσσον, Α. Τολστόυ, Ρουμᾶνον, Μ. Σαντωβιάνω. Ἑλληνα,
Ν. Καζαντζάκην καὶ λοιποὺς Ἀθέους διανοουμένους.

«Ὁργὴ ἐν τῷ θυμῷ Αὐτοῦ=τοῦ
Κυρίου= «καὶ ζωὴ ἐν τῷ θελήματι
Αὐτοῦ».

(Ψαλμ. ΚΘ' 6).

Διδάσκει καὶ ὁ Θεὸς Χρυσόστομος:
Τὰς μὲν κατὰ Θεοῦ προσβολὰς «ἐνὰ
ἐκδικῆσαι, τὰς δὲ ἐναντίον σου τὰ
«παρατρέχης».

Ἐπιπέδου
τοῦ ἐλαχίστου ἐν Συντηρητικοῖς Ἀγιορείταις Μοναχοῖς
Ἀρσενίου Κοιτῆα.

1958

Διανέμεται δωρεὰν διὰ τοὺς θέλοντας σωθῆναι ἐκ τοῦ δηλητηρίου
τῶν Προδρόμων τοῦ Ἀντιχρίστου.

«... ἦν δὲ ὁ
 « **Χιτῶν** ἄρραφος,
 « ἐκ τῶν ἄνωθεν ὑ-
 « φαντός δι' ὄλου.

«Εἶπον οὖν (οἱ
 « Στρατιῶται) πρὸς
 « ἀλλήλους·
 « **Μὴ σχίσωμεν αὐ-**
 « **τόν...».**
 (Ἰωαν. ΙΘ'. 24).

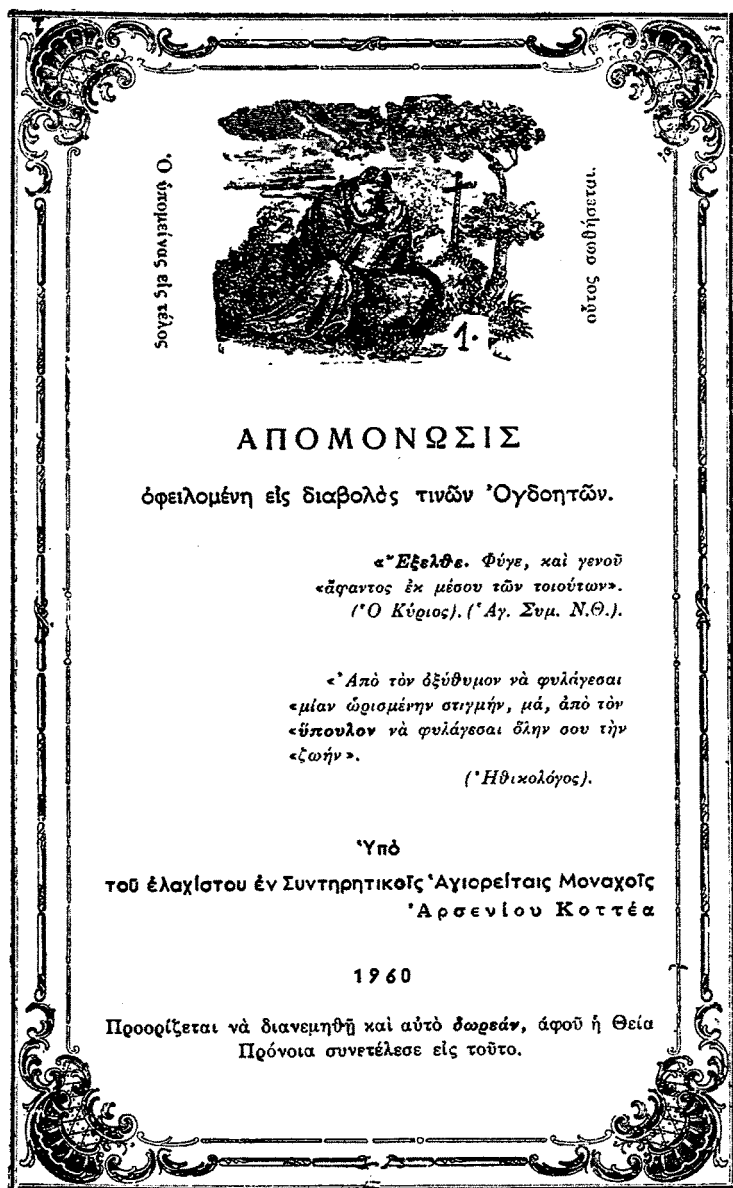
Ἐκεραυνοβόλησεν ὁ Κύριος καὶ τὸν δυσσεβῆ Ἄρειον ἐντὸς τοῦ ἀφοδευτηρίου, **χύνωντας ἐκεῖ τὰ ἔντερά του**, διότι, ἔσχισε τὸν Χιτῶνα τοῦ Κυρίου τὸν ὁποῖον οἱ εἰδωλολάτραι σταυρωταὶ ἐσεβάσθησαν.

Ὁ σεσαρκωμένος δαίμων καὶ μεγαλύτερος βλάσφημος τῶν αἰώων, ὁ Κρῆς **Νίκος Καζαντζάκης** δὲν ἔσχισε μόνον τὸν Χιτῶνα τοῦ Σωτῆρος μας ἀλλ' ἔβρισε, **ἐβλασφήμησε καὶ διεπόμπευσε**—ὁ τρισκατάρατος—ὄλο τὸ Μυστήριον τῆς ἐνσάρκου θείας Οἰκονομίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Διὰ τοῦτο ὁ καθ' εἰς εὐλαβῆς Ὁρθόδοξος Χριστιανός, ὀφείλει νὰ τοῦ ἔξαπολύσῃ ἀναριθμήτους κεραυνούς ἐκεῖ, εἰς τὰ πέταυρα τοῦ Ἄδου, ὅπου εὐρίσκεται μὲ τοὺς Δαίμονας.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Ἐξήγησις τῆς εἰκόνης τοῦ ἐξωφύλλου	Σελίς	3
Πρὸς Γολγοθᾶν	»	6
Δικαιολογίας ἀδικαιολογήτους	»	9
Ἄμυνα καὶ ἔλεγχος κατὰ τῶν βλασφημῶν Ἀθέων	»	11
Ἄναισθησία καὶ πώρωσις τῶν Ἀπίστων	»	12
Ὁ Ἄθεος Βολταῖρος	»	15
Ἄθεοι: Ρουσσώ, Μάρξ καὶ Σια	»	17
Ἀποτέλεσμα τῆς ἀδιαφορίας	»	19
Ὁ Μηδενιστὴς Τολστόυ = Ρώσος	»	20
Ὁ Κομμουνιστὴς Σαντωδιάνω = Ρουμᾶνος	»	23
Ὁ ὄβριστὴς τῶν Θείων Ν. Καζαντζάκης	»	28
Τὰ ἀθεϊστικὰ ξεράσματα τοῦ Ν. Καζαντζάκη	»	35
Περὶ ἐξοδίου ἐνὸς ἀνοσίου Μεγιστάνου	»	38
Ἀδιαφορία τῶν ὀγδοητῶν Ὁρθοδόξων	»	40
Ἀναθέματα κατὰ τῶν Δυσσεβῶν	»	45
Κεραυνοβολισμὸς τινῶν βλασφημῶν	»	47
Συμπέρασμα	»	52
Ἡ Ἰσαπόστολος Ἀγία Νίνα	»	54
Τὸ Σιγγίλιον—1575—ἀφορὸν καὶ περὶ «Οὔζου»	»	56
Περὶ Οἴνου	»	61
Περὶ Οὔζου	»	62
Περὶ κραιπάλης	»	65
Περὶ καπνίσματος	»	68
Τυραννία ἔνδον τοῦ Σιδηροῦ Παραπετάσματος	»	71
Καταχθόνιοι σκοποὶ τοῦ Γ. Γεμιστοῦ	»	73
Ἡ πονηρία τοῦ ἀθλίου φθονεροῦ	»	74
Ὁρθὴ σκέψις περὶ Ἑλληνοχριστιανικοῦ Πολιτισμοῦ	»	76
Παράρτημα	»	89
Πίναξ τῶν Περιεχομένων	»	99

Τό μεθεπόμενον ἔτος ἐξέδωσεν τό βιβλίον: «Ἀπομόνωσις» ὡς ἐν φωτοαντιγράφῳ παρατίθεται τό ἐξώφυλλον καί τά περιεχόμενα:

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

'Αντὶ Προλόγου: Διαβεβαίωσις τοῦ π. 'Ακακίου	Σελ. 1
'Ο φόνος τοῦ Δικαίου 'Αβελ, ἔργον τῆς διαβολῆς.	» 2
'Αποχαιρετισμός. . . = 'Αντίω Συκοφάντα.	» 3
Εἰσαγωγή.	» 5
'Απὸ τῶν 'Ογδοητῶν τὸ 'Ανάγνωσμα.	» 10
'Ο χαρακτήρ τοῦ Πολυκάριου Σιμωνοπετρίτου.	» 13
Παρέλασις ἐκ τοῦ ὕβρεολογίου τοῦ π. Μουστάκα.	» 18
Α' Βέλος: ἀνευρηθριάτως ἀπευθύνει «Κατάραν».	» 23
Μετατροπὴ Κειμένου ὑπὸ τοῦ ὕβριστοῦ.	» 24
Πεισματῶδες φρόνημα νὰ λέγῃ «Εὐλογεῖτε» ἀδιακρίτως.	» 27
Καὶ τό: «Οὐκ ἔστιν χαίρει τοῖς ἀσεβέσι» διαστρέφει	» 32
'Ασεβεῖς ὀνομάζει τοὺς μὴ λέγοντας «Χριστὸς 'Ανέστη»	
εἰς 'Αλλοπίστους.	» 32
Συμπέρασμα ἐπὶ τῶν ὡς ἄνω τριῶν ὑποθέσεων.	» 36
'Ἐβρίζει χυδαίως τὴν «Θεῖαν 'Αγανάκτησιν» καὶ οὐχὶ	
τοὺς 'Αθέους.	» 39
Γνώμη Συνετῶν ὑπὲρ τῶν Συγγραμμάτων μου.	» 40
'Απόκρουσις τῆς ὕβρεως «Παρακεκρούσθαι».	» 47
Περὶ ἐλέγχου τῶν Καινοτόμων.	» 51
Περὶ ἐλέγχου τῶν Καινοτόμων ὑπὸ τοῦ πρ. Φλ. Χρυσοστόμου.	» 57
Παρομοίως καὶ διὰ τοὺς Μοναχοὺς ὑπὸ Χριστοφ. Λαυριώτου 'Ιατροῦ	» 68
Συνέχεια ὑπὸ τοῦ ἰδίου περὶ τοῦ ἐλέγχου	» 71
Περὶ Πανορθοδόξου Συνόδου.	» 84
Φωτογραφίαι σχετιζόμεναι μὲ τὴν Προσύνοδον.	» 94
Μετέτρεψεν τὸν ὄρον τοῦ Κειμένου «Θεοτόκος».	» 106
'Αρνεῖται τὴν μετάβασιν τοῦ 'Απ. Πέτρου εἰς Ρώμην	» 107
'Ονομάζει μὲ «Κύνωπα τῆς 'Ερήμου».	» 113
Περὶ ποιότητος τοῦ Γέρο - 'Αδιμέλεχ.	» 114
Ποία ἦτο ἡ δρᾶσις τοῦ Ραδιοῦργου Ρουμάνου 'Ιωνᾶ.	» 115
'Απόκρουσις τῆς συκοφαντίας περὶ Πλαστογραφίας Πιστοποιητικῶν.	» 127
Τὰ περὶ Διορθοδόξου Συνόδου.	» 139
Διαστροφὴ περὶ «Πολύτιμος Μαργαρίτης».	» 143
'Απόκρουσις τῆς ἀπεχθοῦς συκοφαντίας ὅτι εἶμαι Μασσῶνος.	» 145
Συμπληρωματικὰ περὶ τοῦ Θεοῦ 'Ονόματος «'Ιησοῦς».	» 147
Περὶ Καπνίσματος.	» 151
Περὶ διανομῆς δωρεᾶν τῶν βιβλίων μου.	» 156
Περὶ Πατριαρχῶν καὶ τινων 'Αρχιερέων ἐὰν εἶναι ἐν τάξει.	» 157
Περὶ Πατριαρχῶν 'Ιωακείμ τοῦ Γ' καὶ Γερμανοῦ Ε'.	» 160

292	
Ἄνυπόδητος ὁ Οἶκ. Ἀθηναγόρας προσευχήθη ἐν Ὁθ. Τεμένει.	» 167
Μελετωμένη ἐν Ρόδῳ Προσύνodos καὶ περὶ τοῦ ἐκεῖσε Κολοσσῶ.	» 169
Περὶ σημερινῶν Πατριαρχῶν: Ἀλεξανδρείας, Ἱεροσο- λύμων, Ἀντιοχείας.	» 173
Περὶ τοῦ μεταστάντος πρώην Φλωρίνης Χρυσσοστόμου	» 175
Περὶ τοῦ μεταστάντος Βαρυκοπούλου Γερμανοῦ	» 182
Περὶ τοῦ μεταστάντος Ματθαίου καὶ περὶ Ματθαϊῶν	» 183
Περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς.	» 188
Ἀπόδειξις περὶ τοῦ ποῖος εἶναι Χιλιαστής.	» 191
Περὶ ὑπανδρευμένων τινῶν Ἀρχιερέων.	» 193
Ἔθρεις κατὰ τῶν Ὁμοφρόνων μου καὶ περὶ αἰσχυρῶν στίσεων.	» 194
Συνέχεια περὶ καταπτώσεως τῶν Μοναχῶν	» 196
Περὶ οἴνου, ρακίου καὶ Σπανῶν.	» 199
Περὶ τινῶν Ἀγιορειτῶν ποῦ θεωροῦνται διγόμενοι.	» 206
Περὶ ἀνορθοδόξων προσθαφαιρέσεων εἰς τὰ Συγγράμ- ματα τοῦ Ἀγ. Νικοδήμου.	» 209
Περὶ τοῦ ψυχολέθρου «Φυλετισμοῦ».	» 224
Περὶ τοῦ Ἀπαταιῶνος Γριβάκου = Φάρου.	» 227
Περὶ Ψευδολογιῶν, ὡς μὴ διωκόμενος ὑπὸ τῆς Ἀστυ- νομίας.	» 230
Περὶ ἀθωώσεώς μου ὑπὸ τοῦ Κακουργοδικείου Χαλκίδος.	» 234
Περὶ ψευδοῦς κατηγορίας ὅτι ἀπεμακρόνηθη τοῦ Ἱ. Ἀ- γῶνος.	» 239
Βλασφημῖαι κατὰ τῶν Συμβολικῶν.	» 242
Ἄνανδρος ἀπειλή του νὰ μὲ ἐξορίσῃ εἰς Σιβηρίαν	» 249
Καμουφλαρισμένη πρότασις περὶ εἰρήνης	» 250
Χλευασμοὶ του περὶ ἀνεπαρκοῦς Ἑλληνομαθείας.	» 253
Ἐπιπόλαιον συμπέρασμά του διὰ τινὰ ταπεινὴ μου ἔκ- φρασιν.	» 254
30ὸν Βέλος του: Φάσκει καὶ ἀντιφάσκει.	» 255
Συμπέρασμα.	» 256
Περὶ Νοερᾶς Προσευχῆς.	» 258
Ἐπίλογος.	» 276
Παράρτημα: Ἀλεξανδριδῆς· καὶ περὶ «Θεοπνευστίας τῶν Ἱ. Κανόνων».	» 278
Εἰδοποίησις πρὸς τοὺς ἀδιαφοροῦντας.	» 286
Ἀφιέρωσις.	» 287
Δήλωσις.	» 288
Πίναξ τῶν Περιεχομένων.	» 291

«Απομόνωσις» σ. 234

Προκειμένω όμως περί της δίκης μου εἰς τό Κακουργοδικεῖον Χαλκίδος, θεωρῶ εὐλογον νά παραθέσω τινά στοιχεῖα ἐν συντομίᾳ:

Εἰς τόν Τοπικόν ἐκείνον Τύπον (15.11.30 ν.ή.) ἐδημοσιεύθησαν τά ἐξῆς: «Χθές ἐνώπιον τοῦ ἐνταῦθα Κακουργοδικεῖου *ἐξεδικιάσθη* ἡ ὑπόθεσις τοῦ Μοναχοῦ Ἀρσενίου Κοπτέα, *κατηγορουμένου* ὅτι ἐγγράφως ἐξύβρισεν τόν Μητροπολίτην Ἀθηῶν κ. Χρυσόστομον διά τῶν φράσεων «Μοιχοεπιβάτης» καί «ἀνάξιος». Οἱ παρουσιασθέντες ὡς Μάρτυρες τῆς ὑπερασπίσεως διαπρεπεῖς Θεολόγοι καί Καθηγηταί *ἐξήγησαν τήν λέξιν «Μοιχοεπιβάτης»* ὡς σημαίνουσαν τήν λαθραῖαν ἄνοδον τοῦ Χρυσοστόμου, ἐπαναστατικῶ δικαίω, ἐπὶ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Θρόνου καί *ἐβεβαίωσαν* ὅτι δέν ἔχει *ἐξυβριστικήν* χροϊάν, ἀλλά δηλοῖ τήν ἀλήθειαν. Μετά τήν ἀπολογίαν τοῦ Κατηγορουμένου *διασαλπίζοντος* ὅτι μάχεται ὑπέρ τῶν Ἐθνικῶν καί Ὁρθοσκευτικῶν ἰδανικῶν καί ἔνεκα αὐτοῦ καταδικασθέντος εἰς θάνατον ἐν Ρουμανίᾳ, ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς ἐζήτησεν τήν ἀπαλλαγὴν του. Οἱ Ἐνορκοὶ *τόν ἠθώωσαν* λόγω ἐλλείψεως δόλου. Τήν δίκην παρηκολούθησαν ὁ σέβ. Μητροπ. Βόλου κ. Γερμανός καί ἀρκετοὶ Κληρικοὶ τῆς Χαλκίδος».

Εἰς αὐτήν τήν δίκην ὁ Μάρτυς Καθηγητὴς Κουτρέλης εἰς τά ἐρωτήματα τοῦ κ. Προέδρου καί τῶν Δικηγόρων, ἐάν τά δημοσιεύματά μου ἦσαν ὑβριστικά ἢ ὄχι, ἀπήντησεν: «*Εἶναι ἀποδοτικά τῆς ἀληθείας*. Ὑπάρχει ἐκτέλεσις καθήκοντος. Ἐάν ὁ Κοπτέας ἐπράξεν ὅ,τι ἐπράξε, τό ἐπράξεν ἐν καθήκοντος *ἐπιβεβλημένου* ἐκ τοῦ Εὐαγγελίου. Ἀπορῶ δέ μάλιστα, διατί δέν κατέχει τήν θέσιν τοῦ κατηγορουμένου ὁ Μητροπολίτης...».

Ὁ δέ καθηγητὴς Ἀρνέλλος εἰς τά ἐρωτήματα ποῦ τοῦ ὑπεδλίθησαν ἐάν ὑπῆρξε δόλος εἰς τό δημοσίευσμά μου, ἀπήντησεν: «Αὐτό εἶναι αἰσχος, καί οὔτε νά *φαντασθῶ ἡμπορᾶν*». Καί εἰς τήν ἐρώτησιν: Ποῖον σκοπὸν εἶχεν ὁ Κοπτέας νά γράψῃ ὅσα ἔγραψε; Ἀπήντησεν: «*Ὑπερασμίνετο μᾶς ἀγνῆς ἰδεολογίας*» καί πρόκειται περί σοφωτάτου ἀνθρώπου».

Ὁ δὲ ἕτερος Μάρτυς, Κων. Δημητρακόπουλος, ἐ.ἀ. Στρατηγός*, διεσάφησεν πληρέστατα τὰ ἐλατήρια πού με ὤθησαν νά γράψω ὅ,τι ἔγραψα, λέγοντας: «Ἐγώ δέν τά θεωρῶ ὑβριστικά αὐτά. *Εἶναι ἕνας χαρακτηρισμός* τόν ὁποῖον ἔδωσεν ὁ Κατηγορούμενος Μοναχός, ὁ ὁποῖος εἶναι πιστός τηρητής τῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας.. Κατ' ἐμέ δέν εἶχε οὐδέ πόρρωθεν δόλον. Ἔχω δέ τήν ἀκράδαντον πεποίθησιν ὅτι ὁ Καλόγερος αὐτός, ὄχι μόνον εἶναι ἐντελῶς ἀνεπίληπτο, ἀλλά ὑπῆρξε πολλάκις χρήσιμος καί ἀπό Ἐθνικιστικῆς δράσεως. Πάντες γνωρίζετε ὅτι πρὸς τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Μακεδονίας διεξήγητο ἐκεῖ εἰς σφοδρὸς φυλετικὸς ἀνταγωνισμός. Ὁ Μοναχός αὐτός τοσαύτας ἐνεργείας κατέβαλεν καί μετὰ τοσαύτης αὐτοθυοῖας, ὥστε ἔγινεν ἄξιος θαυμασμοῦ. Ὑπηρετοῦν εἰς τό Γενικόν Ἐπιτελεῖον καί ὡς ἐκ τούτου, ἐξ ἰδίας πειρας ἔλαβον γνῶσιν πάντων τούτων. Ὁ ἄνθρωπος λοιπόν αὐτός, τοῦ ὁποῖου *τήν κεφαλὴν ζητοῦσι ἐπὶ πίνακι* ἐν Ρουμανίᾳ καί τοῦ ὁποῖου ἡ δράσις ὑπῆρξεν οἷα προανέφερα, οὐδέ πόρρωθεν φρονῶ ὅτι ἐνεῖχον δόλον τὰ ὅσα ἔγραψεν.. Πάντοτε τὰ ἐλατήρια ἦσαν ἀγνά καί ἠθικά καί πρόκειται περὶ ἐνός ἀγνοῦ Ἰδεολόγου».

Ἐνας ἐκ τῶν Συνηγόρων μου, ὁ διαπρεπὴς Ἐπιστήμων καί ἀνιδιοτελής ὑποστηρικτῆς μου, κ. Γ. Μπακόπουλος ὅστις, ὑπερόχως ἀναλύσας τὴν λέξιν «Μοιχοεπιδάτης» ἀπὸ Ἐκκλησιαστικῆς καί Φιλοσοφικῆς ἀπόψεως, εἶπε καί τὰ ἑξῆς: «Ἐναντίον τῆς νοσηρᾶς προοδευτικότητος ἐξανίσταται ἡ Θεσηκευτικὴ ψυχὴ πολλῶν Κληρικῶν ἐν Ἑλλάδι. Μεταξὺ αὐτῶν εἶναι καί ὁ Κατηγορούμενος Μοναχός Ἀρσένιος Κοπτεάς, ὁ ὁποῖος ὡς ἠκούσατε ἀπὸ τοῦ Μάρτυρας καί ἀπὸ τῆν Ἀπολογίαν του, καί ὡς θά ἐδλέπατε *ἀπὸ τὰ Συγγράμματά του*, αὐτὰ τὰ ὁποῖα φέρω μαζί μου διὰ νά σᾶς ἐπιδείξω, ἀγωνίζεται ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν καί ἐν τῇ Ξένῃ καί ἐν Ἑλλάδι κατὰ Ξένων Προπαγανδῶν, αἵτινες ἀπειλοῦσιν τὴν Ἐκκλησιαστικὴν μας ἐνότητα καί τὴν κατάκτησιν τοῦ Πατριαρχείου Κων/πόλεως. Μία ἀπὸ τὰς

* (καταγόμενος ἐξ Ἀλωνισταίνης Ἀρκαδίας).

καινοτομίας εκείνας *τάς όποιας έπολέμησεν, πολεμεί και θά καταπολεμή* ό Άρσένιος Κοττέας, είναι και ή μεταβολή του Έκκλησιαστικού Ήμερολογίου... Τήν Θρησκευτικήν αυτήν και Κοινωνικήν καταρείπωσιν θέλει νά προλάβη ό Κατηγορούμενος Κοττέας, και είναι *ό πρωτοπόρος* όλων εκείνων οι όποιοι αγωνίζονται προς τόν σκοπόν αυτόν... *Ό Κοττέας δέν είναι ύβριστής, ούτε έγκληματίας* είναι αγωνιστής και άδιαφορεϊ τελείως ποία θά είναι ή Άπόφασίς σας, μου τό είπε...».

Ό δέ έτερος Συνήγορος, έντιμος και διακατεχόμενος μέ τά όμοια ευγενή συναισθήματα, κ. Γεωργιάδης, περιληπτικώς είπεν και τά έξής: «...Η δικαζομένη σήμεραν υπόθεσις, *δέν είναι από τάς κοινάς*, ούδέ θά έξετασθή συμφώνως μέ τόν Ποινικόν Νόμον, δέν θά έξετάση τήν έξύδρισιν όπως τήν έννοει ό Νομοθέτης, προκειμένου περί ανθρώπων τής άγοράς, θά έξετάση τήν έξύδρισιν ως προΰξιν γενομένην παρά ανθρώπου *έν πλήρει έπιγνώσεως* διατελοῦντος αγωνιζομένου χάριν τής γενικής όλότητος και *άνευ συμφέροντος*...».

Κάποια συνειδήσις άνωτερότητος ή όποία ένυπάρχει εις τόν άνθρωπον αυτόν, και αυτήν πρόκειται Κύριοι Δικασταί, τήν συνειδήσιν νά δικάσετε. Νομίζετε εις τούς μεγάλους Πολιτικούς και Θρησκευτικούς άγόνας τούς όποίους ή Άνθρωπότης κατέβαλεν, οι όδηγοί αυτών *μετεχειρίσθησαν άλλην φρασεολογίαν* από αυτήν πού μετεχειρίσθη ό Κοττέας;... Πάρετε όλους τους μεγάλους Άνδρας και θά ιδήτε ότι έθυσιάσθησαν διά τάς ιδέας των...». Μετά ταύτα παμψηφεί ήθωώθη.

Σημειωτέον ότι, ως εκπρόσωπος του Άρχιεπ. Άθηνών ήτο ό τότε βοηθός Έπίσκοπος Σταυρουπόλεως Θεόκλητος Παναγιωτόπουλος —έκ Δημητσάνης— ό μετέπειτα Πατρών και άργότερον Άρχιεπίσκοπος Άθηνών (1957-1962), όστις και άπαιτούσε *παρασκευιακώς* από Ένόρκους και Δικαστάς τήν τιμωρίαν του κατηγορουμένου, έστω και μέ 10ήμερον φυλάκιαν, διά τό γόητρον του Άρχιεπισκόπου.

Καί τελευταῖον γραπτόν ἔργον τοῦ ἤτο ἡ «Ἄμυνα ἐν Ἀπομονώσει»
1961.

«Ὑπαγε ὀπίσω μου Σατανᾶ.

(Εἶπεν ὁ Κύριος)

ΑΜΥΝΑ ΕΝ ΑΠΟΜΟΝΩΣΕΙ,

κατὰ τοῦ ἀνοσίου ἐντύπου «Ἡ Ἐμιλλα», ὀπευδνομένου
ἀθεοφόβως καί ἀσυνειδήτως ἐναντίον μου
ὑπὸ τοῦ Μοναχοῦ Ἀντωνίου Μουστάκα.

*«Ὁ Οἶκ. Πατριάρχης ἀπαγορεύει τὴν
« Ἀρχιερατικὴν κήδευσιν ἐνὸς Κοσμικοῦ
« μὴ τελέσαντος Θεοσηκεντικῶν Γάμον καὶ
« κηδεῖται αὐτὸς ὁ ἴδιος, μετὰ δώδεκα
« Συνοδικῶν Ἀρχιερέων μάλιστα, Μη-
« τροπολίτας καθ' ὅλον τὸν Ἀρχιερα-
« τικὸν αὐτῶν βίον μετὰ παλλακίδων
« συμβιώσαντας».*

(«Χρόνος» 11-6-61 ν. ἡ.).

ὁ Ἀμυνόμενος

ἐλάχιστος ἐν Συντηρητικοῖς Ἀγιορείταις Μοναχοῖς

Ἀρσένιος Κοττέας.

1961

Διανέμεται καὶ τοῦτο ΔΩΡΕΑΝ πρὸς πληροφoρίαν τῶν μὴ
διακειμένων ἐχθρικῶς πρὸς ἐμέ.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

*Ατομικαὶ Παρατηρήσεις	Σελ.	3
*Ἀντὶ Εἰσαγωγῆς	»	6
*Ἀντιπαράστασις μετὸν π. Μουστάκα	»	7
Κρίσις διὰ τὴν «Ἄμιλλαν...»	»	8
Σημεῖα τῶν καιρῶν	»	12
*Ἡ πονηρία τῶν Καινοτόμων ποῦ προσφέρει «Νεω- τεριστὰς ἀγίους»	»	13
*Ἡ λατρεία πρὸς τὰ Εἰδῶλα καὶ σύστασις τοῦ πρ. Φλωρίνης	»	15
*Ἡ φοβερὴ κατάστασις καὶ εἰς τὴν Ρουμανίαν	»	18
*Ὁμοφρονία τοῦ Οἰκ. Πατριάρχου μετὸς Αἰρετικῶν	»	20
Τὶ προβλέπεται εἰς Πανορθ. Διάσκεψιν	»	22
*Ἀναίσχυντοι Γυμναστικαὶ ἐπιδείξεις	»	24
Τὰ ἀνάποδα τῶν Μοντέρνων	»	25
*Ἡ Θεομπαιξία τινῶν Ρασσοφόρων	»	27
Περὶ ἐρεύνης τῶν πνευμάτων	»	30
Τόξον καμουφλαρισμένον μετὸν δῆθεν Εἰρήνην	»	33
Γνώμαι περὶ τῶν γραφομένων μου	»	37
*Ἡ αἰτία τοῦ διχασμοῦ τῶν Ζηλωτῶν Ἁγιορειτῶν	»	40
*Ἡ ἀλλοπρόσαλλος ἐνέργεια τοῦ π. Μουστάκα	»	41
Σατανικαὶ συσκοφαντίαι περὶ τοῦ φρονήματός μου	»	41
Παράξενα τινὰ τῶν Ματθαιϊτῶν	»	43
Περὶ τοῦ «Χριστὸς Ἄνεστη»	»	46
Ποῖοι προῦκάλεσαν τὰς ἀπαλλοτριώσεις ἐπὶ Κούζα	»	50
Ποῖος ὁ ὑποκνητὴς τῶν κατατρεχόντων με	»	51
Περὶ τῶν Συμβολικῶν Σημείων	»	55
Πὼς διεπίστωσα τὰ περὶ τοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ'.	»	59
Διὰ τὸ νεωστὶ ὕβριστικὸν ἐπώνυμόν μου ὡς «Cottei»	»	60

108	
Περὶ τῆς Ἑλληνικῆς καταγωγῆς μου καὶ Στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας	» 62-63
Διὰ τина νομιζόμενα ὡς «Παραμύθια»	» 64
Ἄπαράδεκτος ἡ τεχνολογία τῆς Ρητορικῆς ἐν τῇ Ὁρθ. Ἐκκλησίᾳ	» 67
Περὶ προσκόματός καὶ ἀσεβοῦς ἀναθέματος	» 69
Προειδοποιήσεις	» 75
Ἡ εὐγνωμοσύνη μου διὰ τοὺς γράψαντας εὐνοϊκῶς	» 76
Συμπέρασμα	» 79
Σκοτοδίνη καὶ Προδοσία	» 83
Ποῖα τὰ γνωρίσματα τοῦ Ὁρθοδόξου Ἱερέως	» 86
Ἀντὶ ἐπιλόγου: Τί εἶναι Ἀπομόνωσης καὶ πῶς γράφεται ἡ Ἱστορία	» 89-94
Παράρτημα	» 95
Περὶ τοῦ Περιοδικοῦ «Τύπος»	» 95
Ἀσέβειαι, Μοντερτισμοὶ καὶ Ἑβραιοφιλία τῶν περὶ Ἀθηνᾶς	» 101
Ἡ σημερινὴ ἐποχὴ ὁμοία μὲ τὴν τοῦ Δικαίου Νῶε	» 105

ΔΙΑΦΟΡΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ ΑΦΟΡΩΝΤΑ ΤΟΝ ΓΕΡΟΝΤΑ π. ΑΡΣΕΝΙΟΝ ΚΟΤΤΕΑ

Παραθέτομεν ἔκθεσιν τοῦ πατριαρχικοῦ ἐξάρχου μητροπολίτου Μαρωνείας Ἀνθίμου ἀπό 8-4-1927, ἀναφερομένη εἰς τήν δημιουργηθεῖσαν κατάστασιν ἐν Ἀγίῳ Ὁρει ἀπό τήν ἐπάρατον ἀλλαγὴν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἑορτολογίου, ἡ ὁποία ἀναφέρεται κυρίως καί εἰς τό πρόσωπον τοῦ π. Ἀρσενίου Κοττέα ὡς ἕναν ἐκ τῶν προκρίτων ἀγιορειτῶν Ζηλωτῶν:

«Παναγιώτατε Δέσποτα

Ἐντολή περί τῆς Ἐξαρχικῆς ἀποστολῆς.

Ἔχω ὑπ' ὄψει σεπτόν Πατριαρχικόν γράμμα ὑπ' ἀριθμ. 182 τῆς 1.2.ε.ε. (=1927) δι' οὗ ἀνακοινοῦται μοι ἡ Συνοδική ἀπόφασις περί μεταβάσεώς μου ἐξαρχικῶς εἰς Ἅγιον Ὅρος.

Σκοπός τῆς Ἐξαρχικῆς ἀποστολῆς

Σκοπός τῆς προκειμένης Ἐξαρχικῆς ἀποστολῆς ὁρίζεται, ἵνα παρᾶσχω εἰς τούς ἐν Ἀγίῳ Ὁρει, συμφώνως ταῖς Πατριαρχικαῖς ὁδηγίαις, τάς προσηκούσας ἐκ μέρους τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας συστάσεις, συμβουλὰς καί ἐντολάς, κυρίως μὲν περί τῆς ἐφαρμογῆς καί ἐν Ἀγίῳ Ὁρει τῆς περί ἡμερολογίου ἀποφάσεως τῆς Μ. Ἐκκλησίας, ὡς δέ ἐξάγεται καί ἐκ τῆς ἐγκλείστως ἀποσταλείσης ἐν ἀντιγράφῳ ἐκθέσεως τῆς ἐπί τούτῳ Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ὑπ' ἡμερομ. 22.11.1926, καί περί τοῦ κανονικοῦ ἐν ταῖς ἱεραῖς ἀκολουθίαις μνημοσύνου τοῦ ὀνόματος τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος καί περί τοῦ Συλλόγου τῶν αὐτοκαλουμένων Ζηλωτῶν Μοναχῶν.

Ἄφιξις καί περιοδεία ἐν Ἀγίῳ Ὁρει

Πρός ἐκπλήρωσιν τῆς προκειμένης Ἐξαρχικῆς ἀποστολῆς μου, ἔφθασα εἰς Ἅγιον Ὅρος τῆς 18 Μαρτίου 1927, διαμείνας δέ αὐτόθι 24 ἡμέρας περιώδευσα τάς ἐξῆς 18 Ἰ. Μονάς...

Ἐποία ἡ σημερινή κατάσταση τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ἀποστολήν μου, ὅποια αἱ γενόμενα ἐνέργεια συμφώνως ταῖς δοθείσαις μου Πατριαρχικῆς ὁδηγίαις, ὅποια αἱ ἀποφάσεις καὶ σκέψεις τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος καὶ αἱ σχετικαὶ κρίσεις καὶ σκέψεις μου περὶ πάντων τούτων ἐκτίθημι ἐν συνόψει τὰ ἑξῆς:

Ἡ ἐν Ἁγίῳ Ὄρει δημιουργηθεῖσα κατάσταση ἐξ ἀφρομῆς τῆς περὶ ἡμερολογίου ἀπόφασεως τῆς Μ. Ἐκκλησίας

Οἱ ἐν Ἁγ. Ὄρει ἐγκαταβιοῦντες Πατέρες καὶ Μοναχοί, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ, φρονοῦσιν ἀδιστακτως (καὶ δικαίως) ὅτι ὁ Ἄθως ὑπῆρξε μέχρι τοῦδε ἀκρόπολις καὶ θεματοφύλαξ τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ ἀγρυπνος φρουρός τῆς ἀκεραίας καὶ ἀπαρεγκλίτου τηρήσεως τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ Ἐκκλησιαστικῶν Παραδόσεων, ἐμφοροῦνται δέ καὶ ὑπὸ τῆς φιλοτίμου καὶ ἐπαινετῆς διαθέσεως, ὅπως καὶ τό παρόν τυγχάνη ἐφάμιλλον καὶ ἀντάξιον τοῦ παρελθόντος τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Ἐπειδὴ δέ ἡ περὶ ἡμερολογίου ἀπόφασις τῆς Μ. Ἐκκλησίας, παρεξηγηθεῖσα, ἐχαρακτηρίσθη ὡς καινοτομία, ἐπιβληθεῖσα μάλιστα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὑπὸ τῆς Πολιτείας, καθ' ὅσον ἐνομίσθη ὅτι διὰ ταύτης ἐγκαταλειμπάνεται τό Πάτριον Ἰουλιανόν ἡμερολόγιον, προσλαμβάνεται δέ καὶ τίθεται εἰς ἐφαρμογήν τό ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Συνόδων καταδικασθέν Γρηγοριανόν, θίγεται δέ οὕτω καὶ τό Ἐορτολόγιον τῆς Ἐκκλησίας καὶ δὴ ὁ περὶ τοῦ Πάσχα Κανὼν τῆς ἐν Νικαίᾳ Α΄ Οἰκ. Συνόδου, διὰ τοῦτο, ἀφ' ἑνός μὲν πολὺ κακῶς ἤχησεν αὕτη παρά τοῖς πλείστοις τῶν Ἀγιορειτῶν καὶ προκάλεσε δυσμενέστατα σχόλια κατὰ τῆς Μ. Ἐκκλησίας, ἀφ' ἑτέρου δέ ἐσηματίσθη ἡ γνώμη ὅτι δέν δύναται οὔτε πρέπει νά γίνῃ ἀποδεκτὴ καὶ τεθῆ εἰς ἐφαρμογήν ἐν Ἁγ. Ὄρει ἡ προκειμένη ἀπόφασις τῆς Μ. Ἐκκλησίας, πρὸς ἀποτροπὴν τῆς ὁποίας ἄλλοι μὲν πρόθυμοι εἶναι, ἄλλοι δέ καὶ εὐχονται τὴν εὐκαιρίαν ἵνα μαρτυρήσωσιν.

Ἐντεῦθεν ἡ Ἱερὰ Κοινότης τοῦ ἔτους 1924 ἅμα τῇ παραλαβῇ τῆς περὶ ἡμερολογίου Πατριαρχικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ ἀειμνήστου πατριάρχου Γρηγορίου, ἔχουσα ὑπ' ὄψει τὴν σχηματισθεῖσαν ἤδη γνώμην, μὴ

δυναμένη ἔνεκα ταύτης νά συμμορφωθῆ ἀμέσως πρὸς τὴν Πατριαρχικὴν Ἐγκύκλιον, καὶ συμφώνως πρὸς ταύτην διατάξῃ καὶ ἐνεργήσῃ τὰ δέοντα, ἐθεώρησεν ἀναγκαῖον ἵνα ζητήσῃ τὴν γνώμην τῶν εἰκοσιν ἱερῶν Μονῶν.

Ἐξ αὐτῶν αἱ 15 ἀπεφάνθησαν **κατὰ τῆς ἀποδοχῆς** τῆς ἡμερολογιακῆς διαρρυθμίσεως, αἱ δέ λοιπαὶ 5 ὑπὲρ αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ τῶν τεσσάρων ἐξ αὐτῶν αἱ γινῶμαι ἦσαν ὑπὸ αἵρεσιν· ἐντεῦθεν καὶ μέχρι τὴν σήμερον αἱ 19 Μοναὶ στερεῶς ἀντέχονται τοῦ Πατρῴου Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, μόνῃ δέ ἡ Ἱ. Μονὴ Βατοπεδίου συνεμορφώθη καὶ ἐξακολουθεῖ ἔκτοτε τηροῦσα τὴν περὶ ἡμερολογίου ἀπόφασιν τῆς Μ. Ἐκκλησίας. Συνεπεῖα τῆς τοιαύτης ἐν Ἀγίῳ Ὁρει κρατούσης γνώμης καὶ πεποιθήσεως, ἡ Ἱ. Κοινότης εἰς οὐδεμίαν μέχρι τοῦδε προέβη ἐνέργειαν ἐξ ἀφορμῆς τῶν περὶ ἡμερολογίου Πατριαρχικῶν Ἐγκυκλίων. Ἐτήρει δέ σιγὴν εἰς ὅλα τὰ Πατριαρχικά γράμματα φρονοῦσα, ὅτι ἡ αὐστηρῶς οὐδετέρα αὕτη στάσις ἐν τῶν ἡμερολογιακῶ ζητήματι, δι' ἧς, ἀνεξαρτήτως τῆς ἀντιλήψεως τῶν Ἱ. Μονῶν, οὔτε πολεμεῖ, οὔτε ὑπεραμύνεται τινος, καὶ ἦν χαρακτηρίζει ὡς ἄψογον, εἶναι ἡ μόνῃ ὑπὸ τὰς παρούσας συνθήκας ἐνδεδειγμένη. Ἀναγνωρίζει μὲν ὅτι αὕτη περιέχει ἀφρομὴν λύπης τῆ Μ. Ἐκκλησία, συγχρόνως ὅμως φρονεῖ ἀδιστάκτως ὅτι διάφορος καὶ ἄλλοία αὐτῆς πολιτεία, θέλει συντελέσει εἰς πλήρη ἀναστάτῳσιν τοῦ Ἀγ. Ὁρους καὶ θέλει ἀφεύκτως προξενήσει θύελλαν μεγίστην μετὰ καταστρεπτικῶν συνεπειῶν, ὅπερ πάντως θέλει προκαλέσει μεγαλυτέραν τὴν λύπην τῆς Μ. Ἐκκλησίας.

Οὕτως εἶχον τὰ πράγματα ὅτε ἀνεγνώσθη ἡ δημοσιευθεῖσα ἐν τῇ ἐφημερίδι τῶν Ἀθηνῶν «Ἐλεύθερον Βῆμα» τῆς 28.1926 συνέντευξις τῆς Ὑμ. Θ. Παναγιότητος, ἐν ἣ χαρακτηρίζεται ὁ Ὁριγένης ὡς εὐσεβέστατος, θεωρεῖται δέ φρονοῦσα αὕτη ὅτι δῆθεν οὐδέν οὐσιῶδες διαχωρίζει τὴν Μ. Ἐκκλησίαν ἀπὸ τῆς Παπικῆς καὶ Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, διὸ καὶ ὑπεραμύνεται τῆς μέτ' αὐτῶν ἐνώσεως. Ἡ συνέντευξις δέ αὕτη ὡς καὶ αἱ ἐν τῷ «Κήρυκι» ἐπὶ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Μελετίου δημοσιευθεῖσαι γινῶμαι τῆς Ὑμ. Θ. Παναγιότητος ἐν τῇ Μητροπόλει Νικαίας διατελούσης τότε, περὶ διαφόρων ἐπιβαλλομένων μεταρρυθμίσεων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῷ Κλήρῳ, καὶ ἰδία αἱ κατὰ τῶν

Μοναχῶν καί τοῦ Μοναχισμοῦ διατυπούμεναι σκέψεις, ἔδωκαν ἀφορμὴν εἰς δημοσίευσιν ἐν τῇ ἡμερηίᾳ «Σκρίπ» διαφόρων ἄρθρων, καθαιπομένων τοῦ προσώπου τῆς Ὑμ. Θ. Παναγιότητος, ὡς ὠριγενίζοντος καί νεωτεριστοῦ. Ταῦτα δέ πάντα ὡς καί τό ὑπό τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου ἐκπονηθέν διάγραμμα τῶν θεμάτων περί τά ὁποῖα θέλει ἀσχοληθῆ ἡ μέλλουσα Οἰκ. Σύνοδος, ἔχοντες ἐν χερσὶ καί δεικνύοντες, καί ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν κατηχοῦντες τοὺς ἐν Ἁγ. Ὁρει αἱ ἐπὶ τούτῳ αὐτόθι ἀπεσταλμένοι τρεῖς ἀντιπρόσωποι τοῦ ἐν Ἀθήναις Συλλόγου τῶν Ὁρθοδόξων, τοσοῦτον συνετέλεσαν εἰς τὴν ἔξασιν τῶν πνευμάτων καί τὴν ἀνάφλεξιν τοῦ φανατισμοῦ παρά πολλοῖς ἐκ τῶν Μοναχῶν καθ' ἅπασαν τὴν περιοχὴν τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ὥστε ἐπετεύχθη ἀφ' ἐνός μὲν νά συμπληθῆ ὁ Σύλλογος τῶν Ζηλωτῶν Μοναχῶν, ὅστις προέβη εἰς τὴν σύνταξιν καί ἰδίου Καταστατικοῦ χάρτου φέροντος τὰς ὑπογραφὰς ὑπὲρ 300 ἱερομονάχων καί μοναχῶν, ἀφ' ἑτέρου δέ νά παύσῃ τό μνημόσυνον τοῦ σεπτοῦ ὀνόματος τῆς Ὑμ. Παναγιότητος, οὐ μόνον ἐν πολλαῖς Σκῆταις καί Κελλίοις ἀλλὰ καί ἐν τισὶ ἱεραῖς Μοναῖς.

Ἡ τοιαύτη δέ κατάστασις ἐν Ἁγίῳ Ὁρει ἤρχισεν ἔκτοτε συστηματικῶς νά ἀναρριπίζεται καί ὑποδαυλίζεται ὄχι μόνον διὰ συνεχῶν δημοσιευμάτων ἐν διαφόροις ἡμερησίαις τῶν Ἀθηνῶν, ἰδίᾳ δέ τοῦ «Σκρίπ», ὑπὸ διαφόρων καί ἰδίᾳ ὑπὸ τοῦ Συλλόγου τῶν Ὁρθοδόξων, ἀλλὰ καί δι' ἐκδόσεων φυλλαδίων ὑπὸ Ἀγιορειτῶν, ὡς π.χ. «Κέντρα τῆς ἀγίας ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας» ὑπὸ μοναχοῦ Ἀρσενίου Κοττέα, «Φωνὴ ἐξ Ἁγίου Ὁρους διὰ τὴν προσεχῆ Σύνοδον» ὑπὸ μοναχοῦ Δανιὴλ Ἀγιορείτου, «Ἡ Ἁγκυρα τῆς Ὁρθοδοξίας» ὑπὸ τοῦ Συνδέσμου τῶν Ζηλωτῶν Ἀγιορειτῶν Μοναχῶν, κ.λπ.

Ἀποφάσεις καί ἐνέργειαι τῆς Ἱ. Κοινότητος

Ἡ τοιαύτη κατάστασις τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἀπετέλεσεν ἐν ἐπανειλημμέναις Συνεδρίασις τῆς Ἱ. Κοινότητος ἀντικείμενον ἐμβριθοῦς σκέψεως, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν Πρακτικῶν αὐτῆς. Τά ληφθέντα ὑπ' αὐτῆς σχετικὰ μέτρα εἰσὶν ἐν συνόψει τὰ ἑξῆς: α'. Ἀπέλυσεν αὕτη ἐγκύκλιον προτρεπτικὴν συνιστῶσα τό κανονικόν μνημόσυνον τοῦ Οἰκ. Πατριαρχ-

χου καί τήν διάλυσιν τοῦ Συνδέσμου τῶν Ζηλωτῶν. Ἡ ἐγκύκλιος αὕτη ἀπέβη ἄνευ ἀποτελέσματος, διό καί μετά παρέλευσιν μηνῶν τινῶν ἀπέλυσεν καί δευτέραν τοιαύτην αὐστηροτέραν, ἀλλά καί αὕτη ἀπέβη εἰς μάτην διά τὰ πλεῖστα τῶν ἐξαρτημάτων, ἐπετεύχθη δέ μόνον ἡ ἐπιβολή τοῦ κανονικοῦ μνημοσύνου ἐν ταῖς Ἰ. Μοναῖς.

Ὁμολογητέον ὅμως ὅτι καί τοῦτο, ἐγένετο μετά πολλοῦ κόπου καί χάρις εἰς τήν ἐπιβολήν τῶν ἰθυνόντων, καί οὕτως ἤδη ἐν πάσαις ταῖς Ἰ. Μοναῖς μνημονεύεται κανονικῶς τό ὄνομα τῆς Ὑμ. Θ. Παναγιότητος. β'. Ἐπιθυμοῦσα ἡ Ἰ. Κοινότης νά περιορίσῃ τά κατά τῆς περιῆμερολογίου ἀποφάσεως τῆς Μ. Ἐκκλησίας δημοσιεύματα τῶν Ἁγιορειτῶν, ἀνέθηκε τήν μελέτην τοῦ ἄνωθι ἀναφερομένου φυλλαδίου τοῦ **Μοναχοῦ Κοπτέα** εἰς τόν ἀρχιγραμματέα τῆς Ἰ. Κοινότητος ἀντιπρόσωπον τῆς Μ. Λαύρας Κον Εὐλόγιον, (Κουρίλαν) τόν μετέπειτα Μητροπολίτην Κορυτσᾶς καί ἐπί τῇ βάσει ταύτη προέβη εἰς τήν **ἐπίσημον καταδίκην τοῦ βιβλίου ὡς αἰρετικοῦ**, τήν κατάσχεσιν αὐτοῦ καί τήν καταδίκην τοῦ ἐκδότου Ἀρσενίου. Σημειωτέον, ὅτι ἔνεκα τῆς **προκειμένης βιβλιοκρισίας** ὁ εἰρημένος ἀρχιγραμματεὺς ἐξέπεσε τῆς μεγάλης αὐτοῦ δημοτικότητος. γ'. Ἐπιδιώκουσα αὕτη τήν διάλυσιν τοῦ Συλλόγου τῶν Ζηλωτῶν προέβη εἰς τήν κατάσχεσιν τοῦ ἄνωθι ἀναφερομένου Καταστατικοῦ αὐτοῦ, ὡς καί τήν καταδίκην τῶν πρωτεργατῶν καί ἀρχηγῶν αὐτοῦ, ἦτοι τοῦ Μοναχοῦ Ἀρσενίου Κοπτέα, Ματθαίου πνευματικοῦ, Ἀντωνίου, Ἀντίπα καί Ἀντωνίου.

Ἡ ἀπόφασις ὅμως αὕτη τῆς Ἰ. Κοινότητος ἔμεινεν ἀνεκτέλεστος, διότι ἡ **Ἀστυνομική ἀρχή ἠρνήθη** τήν συνδρομήν αὐτῆς, ἡ δέ Ἰ. Κοινότης ἠναγκάσθη νά ἀναβάλῃ τήν ἐκτέλεσιν, καθ' ὅσον ἐν τῷ μεταξύ εἶχον συγκεντρωθῆ ἐν Καρυαῖς πλεῖστοι ἀσκηταί ἐπί σκοπῶ νά ἐπιτεθῶσι κατά τῆς Ἀρχῆς τοῦ Τόπου. δ'. Αἱ Ἰ. Μοναί ἐνεργοῦσαι συμφώνως ταῖς ἀποφάσεσι τῆς Ἰ. Κοινότητος ἐπειράθησαν νά ἐπιβληθῶσι καί εἰς τὰ ἐξαρτήματα αὐτῶν, τινές μάλιστα προέβησαν εἰς τιμωρίαν ἱερομονάχων τινῶν, ὡς π.χ. ἡ Ἰ. Μονή Βατοπεδίου καταδικάσασα ἱερομόναχον τινα ἐκ τῆς Σκήτης τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ὡς καί ἡ τοῦ Ἁγ. Παύλου, τοὺς Ἱερομονάχους Νεόφυτον, Διονύσιον, Παρθένιον, Ἀντωνίων καί Γεδεών.

Ἡ σημερινή κατάσταση τοῦ Ἀγ. Ὁρους κατόπιν τῶν ἐνεργειῶν τῆς Ἱ. Κοινότητος

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω καταφαίνονται αἱ ἀγαθαὶ διαθέσεις καὶ περιεσκεμμένα ἐνέργεια τῆς Ἱ. Κοινότητος, συγχρόνως ὅμως γίνεται καταφανές ὅτι αὐταὶ ἔμειναν ἀτελεσφόρητοι ἐν πολλοῖς, ἵνα μὴ εἶπω ἐν πλείστοις. Ἐμφανῆ δέ τεκμήρια τῆς προκειμένης ἀληθείας ἀποτελοῦσι τὰ ἑξῆς ἀναμφισβήτητα γεγονότα: α'. Ὅτι οἱ Ζηλωταὶ ἐξακολουθοῦσιν ὑφιστάμενοι καὶ δὴ ἐργαζόμενοι καὶ δρῶντες, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῶν διαφόρων δημοσιευμάτων ἐν ταῖς ἡμετέροις τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἰδίᾳ τοῦ «Σκρίπ», ἐκ τῆς ἐκτυπώσεως λιβέλλων φυλλαδίων καὶ ἐκ τῶν ὑπ' αὐτῶν διενεργουμένων ποικίλων ἐπεισοδίων ἐν τε Ἀθήναις, Θεσσαλονίκῃ καὶ ἀλλαχοῦ· β'. Ὅτι οἱ ἐρημίται πνευματικοὶ ἐξακολουθοῦσιν ὠρῶμενοι κατὰ τῶν καλουμένων νεοημερολογιτῶν καὶ ἐκπέμποντες μύδρους κατὰ πάντων καὶ διεγείροντες διὰ γραμμάτων τοὺς ἀνά τὰς ἐπαρχίας τοῦ Κράτους χριστιανούς· γ'. ὅτι ἐν ἱκανοῖς τῶν ἐξαρτημάτων τῶν Ἱ. Μονῶν ἐξακολουθεῖ νὰ μὴν ἐκτελεῖται τό κανονικόν μνημόσυνον τοῦ Οἰκ. Πατριάρχου· δ'. ὅτι οἱ ἐξ αὐτῆς τῆς παραλείψεως τοῦ κανονικοῦ μνημοσύνου τοῦ ὀνόματος τῆς Ὑμ. Θ. Παναγιότητος τιμωρηθέντες διὰ προσωρινῆς ἀργίας ἱερεῖς δέν συνεμορφώθησαν ἀλλ' ἐξακολουθοῦσι λειτουργοῦντες καὶ χλευάζοντες οὕτω τὴν Ἱ. Κοινότητα.

Ἡ κατάσταση αὕτη τοῦ Ἀγ. Ὁρους ἐπεδεινώθη ἔτι μᾶλλον, ὅτε κατόπιν τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἐκκλησίας, τῆς Πολιτείας καὶ τῆς Ἱ. Κοινότητος ἤρχισαν νὰ ἀποστέλλωνται αὐτόσε ἐν Κυβερνητικῇ συνοδείᾳ πάντες οἱ ἐν Ἀθήναις, Θεσσαλονίκῃ καὶ ἀλλαχοῦ πρωτεργᾶται τῶν γνωστῶν σκηνῶν καὶ ἐπεισοδίων· ε'. ὅτι ἡ γενομένη διόρθωσις τοῦ ἡμερολογίου ἐξακολουθεῖ νὰ θεωρεῖται ὑπὸ τῶν πλείστων ἐν τε ταῖς Ἱ. Μοναῖς –ἐξαιρέσει τῆς Ἱ. Μονῆς Βατοπεδίου– καὶ τοῖς ἐξαρτήμασιν αὐτῶν ὡς καινοτομία, οἱ δὲ συμμορφούμενοι πρὸς τὴν σχετικὴν ἀπόφασιν τῆς Μ. Ἐκκλησίας νὰ χαρακτηρίζωνται ὡς αἰρετικοί. Ἐντεῦθεν καὶ ἔπαυσεν πλέον ἡ θρησκευτικὴ ἐπικοινωνία μετὰ τῆς Ἱ. Μονῆς Βατοπεδίου. Ἐντεῦθεν καὶ πολλοὶ ἀποφεύγουσι νὰ παραλάβωσι τὰ ἐπὶ τῇ βάσει αἰτήσεως αὐτῶν ἐκδιδόμενα ἔγγραφα παρὰ τῆς Ἱ. Κοινότητος, ἵνα μὴ δάλωσι μετάνοιαν εἰς τὸν πρω-

τεπιστάτην αὐτῆς προηγούμενον Ἀνδριανόν, ὄντα Βατοπεδινόν. Ἐν-
τεῦθεν καί ἔπαυσεν ἤδη ἀπὸ ἐνός ἔτους προσκαλούμενος εἰς ἱεροπραξίας
ὑπὸ τῶν πλείστων ἱερῶν Μονῶν ὁ ἐν τῷ Ἁθῶ διαβίων πρώην Μοσχο-
νησίαν, ὡς ἱερουργήσας ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Βατοπεδίου.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω γίνονται καταφανεῖς οἱ λόγοι οἵτινες ἠνάγκασαν
τὴν Ἱ. Κοινότητα ἵνα, ἀφ' ἐνός μὲν ζητήσῃ τὴν συνδρομὴν τοῦ Οἰκ.
Πατριαρχείου πρὸς ἐπιβολὴν τῆς κανονικῆς τάξεως διὰ τῆς τιμωρίας
τῶν ἀπειθούντων, ἀφ' ἐτέρου δέ, ἀναφορικῶς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ
ἡμερολογίου, ἵνα γράψῃ ὅτι θέλει ἀναμείνῃ καὶ συμμορφωθῆ πρὸς τὴν
σχετικὴν ἀπόφασιν τῆς Οἰκ. Συνόδου.

(...) Ἡ Ἱ. Κοινότης θέλει μὲν νὰ πατάξῃ τοὺς ἀπειθούντας καὶ νὰ
ἐπιβάλῃ τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν πειθαρχίαν, ἀλλ' εὐρίσκεται δυστυχῶς
πρὸς ἀδυναμίας διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους: **Πρῶτον** μὲν διότι ἡ μέχρι σήμε-
ρον ἐπιβαλλομένη ὑπερορία εἶναι πλέον ἀνεφάρμοστος, καθότι ἡ
Πολιτεία, συμφώνως τῇ σχετικῇ ἀποφάσει, ἀποστέλλει ἐν συνοδείᾳ πάλιν
ὀπίσω εἰς τὸ Ἁγ. Ὅρος τοὺς συλλαμβανομένους ταραξίας· β'. ἡ
ἀποφασισθεῖσα ἐκποίησης Καλυδῶν καθίσταται ἤδη ἀδύνατος, καθότι
παρίσταται ἀνάγκη νὰ ἐκπονηθῶσιν αἱ πλείστα τῶν Καλυδῶν τῶν
περισσοτέρων Σκητῶν, ἐν τοιαύτῃ δέ περιπτώσει δὲν ὑπάρχουν οἱ ἀγο-
ρασταί· γ'. οἱ ἱερεῖς βλέποντες τὴν μέχρι τοῦδε ἀτιμωρησίαν τῶν ἀξιο-
ποίων ἀπεθρασύνθησαν καὶ ἀψηφοῦσι καὶ ποινάς καὶ κανόνας καὶ
δὲν λαμβάνουσιν ὑπ' ὄψιν τὰς παρατηρήσεις καὶ ἀπειλάς τῆς Ἱ. Κοινό-
τητος· δ'. ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ προέλθῃ ἀφ' ἑαυτῆς ἡ ἐρήμωσις
τοῦ Ἁγ. Ὁρους καὶ ἡ καταστροφή, λαμβανομένου μάλιστα ὑπ' ὄψιν
ὅτι καὶ πολλοὶ ἐν ταῖς Ἱ. Μοναῖς εἶναι ὁμόφρονες τῶν ἐν τοῖς ἐξαοτή-
μασι, δὲν ἀποκλείεται ἡ ἐξέγερσις αὐτῶν...

Τελικῶς πρὸς ἐπιβολὴν τῆς τάξεως προτείνεται ἡ «τελεία διάλυσις
τοῦ Συνδέσμου τῶν Ζηλωτῶν» καὶ ἡ ἀπανταχοῦ ἐπιβολὴ «τοῦ μνημο-
σύνου τοῦ πατριαρχικοῦ ὀνόματος». Οἱ ἀντιδρῶντες θὰ ἐτιμωροῦντο
ὡς ἀκολούθως: «οἱ μὲν ἱερομόναχοι δι' ἀργίας καὶ ὑπερορίας, οἱ δὲ
Γέροντες Μοναχοὶ δι' ἐκποίησησεως τῆς Καλύβης αὐτῶν καὶ ὑπερορίας»...

Ἐν Κομοτινῇ τῇ 8.4.1927

Ὁ Μαρωνεὶας Ἀνθιμος

Παρατίθεται τό κάτωθι σχόλιον τοῦ τότε Ἀρχιμανδρίτου τῶν Γ.Ο.Χ. (μετέπειτα ἐπισκόπου Πενταπόλεως) κ.κ. Καλλιοπίου Γιαννακουλοπούλου, ἀναφερομένη εἰς τό ἐκδοτικόν ἔργον τοῦ ΑΚΜΑ, δημοσιευθέν εἰς τό ὑπ' αὐτοῦ ἐκδιδόμενον ἐκκλησιαστικόν περιοδικόν «Ὁρθόδοξος Παρατηρητής».

ΑΠΟΜΟΝΩΣΙΣ

Ὑπό τοῦ πανοσιολ. Μοναχοῦ κ. Ἀρσενίου Κοττέα ἀγιορείτου.

Εἰς τό τέλος τοῦ ἀπελθόντος ἔτους 1960 ἐκυκλοφόρησεν ἕνα νέον βιβλίον (σχῆμα 8ον σέλ. 296) μέ τίτλον «Ἀπομόνωσης», ὑπό τοῦ γνωστοῦ εἰς τήν ἀγωνιζομένην Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ., **πρωτεργάτου** καί τιμίου ἀγωνιστοῦ Αὐτῆς, ὁσ. Ἀρσενίου Μοναχ. ἀγιορείτου. Ὁ κατά πάντα σεβαστός καί σοφώτατος γέρων π. Ἀρσένιος γνωστός εἰς ἡμᾶς διά τούς ὑπέρ τῶν Πατρίων καί Ἐθνικῶν Παραδόσεων, τιμίους ἀγῶνας του, μᾶς ἔχει δώσει μέχρι σήμερον πολλά συγγράμματά του ἐκδοθέντα εἰς βιβλία καί **διανεμηθέντα δωρεάν**. Ταῦτα εἶναι τά 1) Κέντρα 1925, 2) Μάχαιρα τοῦ Πνεύματος – 1929, 3) Ἀσύλητον συμβολικόν ἐγκόλπιον–1933, 4) Φροντώριον – 1935, 5) Προβολεύς – 1951, 6) Δακτυλοδείκτης – 1953, 7) Πνευματικός Καθρέπτης – 1956, 8) Θεία Ἀγανάκτησις – 1958 καί τελευταίαν τήν «Ἀπομόνωσιν» – 1960).

Ὅλα ἀνεξαιρέτως τά βιβλία του, γνωρίζουν εἰς κάθε θεοφιλή ἀναγνώστην των, τήν ἄδολον καί μυροδόλον Ὁρθοδοξίαν μας, ὅπως τήν ἐδίδαξαν καί παρέδωσαν οἱ ἁγ. Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἡ ἀνάγνωσις τούτων, ἐνισχύει κάθε ἀγωνιζόμενον ὑπέρ τῶν Πατρίων Παραδόσεων. Πιστεύομεν ὅτι, ὅταν κάποτε γραφή ἢ ἱστορία τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, τό ὄνομα τοῦ σοφοῦ ἀσκητοῦ τῆς ἐρήμου τοῦ ἁγ. Βασιλείου-ἁγ. Ὁρους, θά χαράσσεται μέ χρυσᾶ γράμματα εἰς τάς ἐνδόξους σελίδας Αὐτῆς. Ὅπως καί εἰς τά χρόνια τῶν ἁγ. Πατέρων ὕψωναν τό μικρόν των ἀνάστημα, ταπεινά ἀνθρώπαια, πού μέ τόν φθόνον των καί ὑπό τήν δῆθεν εὐσέβειάν των κατοχυρούμενοι προσεπάθησαν νά στήσουν τά κίβδηλα ἐμπόδιά των ὅπως ἀνακόψουν καί συκοφαντήσουν τό ἔργον των, ἔτσι καί τώρα εἰς τήν ζωήν καί τούς

ἀγῶνας τοῦ π. Ἀρσενίου. Ἡ συκοφαντία, ἡ ραδιουργία, ὁ φθόνος καί ἡ ἀπειλή τῆς ἀπομονώσεως εἶναι τὰ φαρμακερά των Βέλη! Λησμονοῦν οἱ ἄφρονες τό «σκληρόν γάρ πρὸς κέντρα λακτίζειν»! Διότι τὰ βιβλία τοῦ π. Ἀρσενίου, ὅσον καί ἂν ἡμεῖς δυστροποῦμεν διὰ τοὺς ἐν αὐτοῖς ἐλέγχους, δέν δυνάμεθα μέ ταπεινά μέσα, ὡς τὰ ἀνωτέρω, νά καλύψωμεν τήν λάμπιν τῆς ἀληθείας αὐτῶν, λάμπις ἣτις προέρχεται ἀπό μίαν ἀσκητική ψυχὴν χωρὶς ὑστεροβουλίαν, χωρὶς κανένα συμφέρον καί χωρὶς οὐδένα ἐπιδιωκώμενον ὑλικόν σκοπόν, ἀλλὰ μόνον τήν δόξαν τῆς Ἐκκλησίας μας. Θά εἶναι εὐτύχημα διὰ κάθε χριστιανικὴ ψυχὴ νά διέλθῃ στοχαστικώτατα τὰς σελίδας τοῦ νέου βιβλίου τοῦ π. Ἀρσενίου, διὰ τῶν ὁποίων ἔχει κατὰ πολὺ νά ὠφελῆθῃ καί διδαχθῇ».

Καταχωρείται ἐν συνεχείᾳ καὶ ἡ πεπαρησιασμένη ὁμολογία διὰ τὸν ΑΚΜΑ τῆς Ἀδελφότητος Ἱερᾶς Μονῆς «Κοίμησις τῆς Θεοτόκου» Ἀχαρναί Ἀττικῆς εἰς τὸ Ἀφιέρωμα τῆς αἰοδήμου Γεροντίσσης Εὐθυμίας, Μοναχῆς καὶ Καθηγουμένης εὐθύς μετὰ τὴν κοίμησιν τῆς, δημοσιευθεῖσα εἰς τὸ Ἐκκλ. Περιοδικόν Γ.Ο.Χ. «Ἐκκλ. Παράδοσις» ἀρ. Φ. 114.

Ἡ Σεβαστὴ καὶ Ἁγία Γερόντισσα Εὐθυμία καὶ ἀνεκτίμητος πνευματικὴ Μήτηρ, κατὰ κόσμον Ἑλένη Μασουρίδου, ἐγεννήθη ἐν Πειραιεῖ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1901. Γόνος πλουσίας καὶ ἀρχοντικῆς οἰκογενείας, ἔλαβε ἀρίστην ἀνατροφὴν καὶ παιδείαν. Τοῦτο, μετὰ τῶν ἐμφύτων χαρισμάτων τῆς καλωσύνης, τῆς εὐφυΐας καὶ βαθυνοίας, τῆς ἀγάπης καὶ ὑπομονῆς, τῆς ἐργατικότητος καὶ αὐταπαρνήσεως, καλλιεργηθέντα ἀργότερον καὶ ἐντός τοῦ Μοναχικοῦ ιδεώδους, τὴν ἀνέδειξαν εἰς ἐξαιρετικὴν προσωπικότητα, εἰς πρότυπον ἀρετῆς, εἰς σύμβολον ἀγῶνος.

Ὡφέλη μόνον διὰ τῆς παρουσίας τῆς, ἐδίδασκε διὰ τοῦ παραδείγματός τῆς, διὰ δέ τοῦ πνευματικοῦ λόγου τῆς ἐκαλλιέργει τὰς ψυχὰς τῶν πνευματικῶν τέκνων τῆς, ἀλλὰ καὶ ὄσων τὴν ἐπλησίαζον.

Ἐφωτίσθη καὶ ἀφιέρωσε τὴν καρδίαν τὴν εἰς τὸν Χριστὸν ἀπὸ 14 ἐτῶν. Τὴν πρώτην διδασκαλίαν περὶ Μοναχικῆς πολιτείας ἤκουσε εἰς τὴν Σκήτην τοῦ ὁσιωτάτου Μοναχοῦ Ἡλία Παναγουλάκη, εἰς τὰς Καλάμας τὸ 1916.

Τὸ 1924, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἐορτολογίου, ὅταν ἤκουσε εἰς τὴν ἐκκλησίαν νὰ λέγεται τὸ Συναξάριον καὶ τῶν 13 ἡμερῶν εἰς μίαν ἡμέραν, ἔχουσα θρησκευτικὴν συνείδησιν, ἀπεχώρησεν μετὰ πολλῶν Χριστιανῶν καὶ ἠκολούθησε μετὰ ζήλου τὸ διωκόμενον μικρὸν ποίμνιον· εὐρίσκετο δέ καὶ εἰς τὴν ἀγρυπνίαν καὶ ἐμφάνισιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τὸν Ὑμηττόν.

Τὸ 1925 ἐγνώρισε τὸν ὁσιώτατον μοναχὸν Ἀρσένιον Κοττέα μετὰ τὰ στίγματα τῶν βασανιστηρίων εἰς τὰ φυλακὰς τῆς Ρουμανίας, λόγῳ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου. Ἐκεῖνος τὴν ἐδίδαξε τὴν νοερὰν προσευχὴν, τὴν ὁποίαν μετὰ σιωπῆς ἐξήσκησε ἐπὶ δέκα ἔτη εἰς τὸ ἐν Ἡρακλείῳ Ἀττικῆς ιδιόκτητον κτήμα τῆς, μετὰ μιᾶς ἐκ τῶν οἰκιακῶν βοηθῶν τῆς, τῆς μετέπειτα γενομένης Καλλινίκης Μοναχῆς.

Τὸ 1927 ὁ πατὴρ Ἀρσένιος τῆς συνέστησε διὰ πνευματικόν, τὸν ζηλωτὴν Ἀγιορείτην Ἱερομόναχον Παρθένιον, ὁ ὁποῖος κατήλθε ἐξ Ἀγίου Ὄρους μετὰ καὶ ἄλλων ἱερέων, ἵνα ἀναλάβουν τὸν ἀγῶνα καὶ ὑπετάχθη μετ' αὐτῶν

ύπακοήν. Τότε παρεχώρησε καί τόν Ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου, ἰδιοκτησία τῆς οἰκογενείας της εἰς τόν Πειραιᾶ, ὁ ὁποῖος ἀπέβη ἱστορικός, προπύργιον τῆς Ὁρθοδοξίας τά δύσκολα ἔτη τῶν διωγμῶν.

Εἰς ὅλας δέ τὰς ἐκδηλώσεις, διαμαρτυρίας, ὅταν ἐδικάζοντο οἱ ἱερεῖς μας, ὅταν ἐφυλακίζοντο ἢ ἐκρύπτοντο, ἐλάμβανε ἐνεργόν μέρος καί ἐβοήθη μέ πᾶσαν θυσίαν.

Τό 1937 ἐθεμελίωσαν μετά τοῦ Γέροντος Παρθενίου τήν Ἱεράν Μονήν, εἰς τούς πρόποδας τῆς Πάρνηθος κατά τό πρότυπον - ἀρχιτεκτονικόν καί λειτουργικόν - τῶν Ἁγιορετικῶν Μονῶν, ἔνθα πρώτη προσήλθεν καί πρώτη ἐκάρη Μεγαλόσχημος τό ἔτος 1939, καί ἐξελέγη πρώτη τῆς Μονῆς Καθηγουμένη τό ἔτος 1941.

Εἰς τά δύσκολα ἔτη τῆς Κατοχῆς, τοῦ ἀνταρτοπολέμου, τῆς πείνης καί τῶν διωγμῶν, μετά πολλῶν κόπων καί θυσιῶν, ἔκτισαν τήν πνευματικὴν ταύτην κληψέλην καί τήν ἀφιέρωσαν εἰς τήν Κοίμησιν τῆς Κυρίας Θεοτόκου.

Ἐν αὐτῇ ἔχουν καρεῖ 145 Μεγαλόσχημοι Μοναχαί, τῶν ὁποίων ἦτο Ἀνάδοχος καί Πνευματικὴ Μήτηρ.

Ἦτο Ἠγουμένη ταπεινή, εὐσπλαχνος καί ἐλεήμων, διακριτική, ἐργαζομένη εἰς τὰς βαρυτέρας ἐργασίας τῆς Μονῆς ἂν καί ἦτο ἀσθενής.

Εἰς τὰς Ἀκολουθίας τῆς Ἐκκλησίας ἔσπευδε μετά ζήλου, εἰς τήν ψαλμωδίαν καί εἰς τὰς Ἀναγνώσεις τῶν Ἀσκητικῶν Πατέρων καί τὰς κατηχήσεις τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου μετά προθυμίας, μετά σπουδῆς ἔδιδε τό καλόν παράδειγμα τοῦ κοινοβιακοῦ βίου εἰς τὰς ἀδελφάς.

Ἐσέβητο καί ἠυλαβεῖτο πολύ τό Ὁρθόδοξον Ἱερατεῖον καί ἔπασχε καί ἠγωνίζετο διά τήν ἐνότητα ὄλων.

Τά τελευταῖα ἔτη τῆς προσήχετο ἀενάως καί ἀνεγίνωσκε τό Ἅγιον Εὐαγγέλιον συνεχῶς ἔζησε δέ καί τό τελευταῖον ἔτος, ἵνα παρηγορήσῃ ἡμᾶς καί εἰς τήν συμφοράν τοῦ σεισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἔπληξε τά κτίρια τῆς Μονῆς καί ἄφησε ἄστεγον τήν Ἀδελφότητα.

Τό τέλος της ἦτο ἡρεμον καί ὀσιακόν, ὀλίγας ἡμέρας προτοῦ εἰσελθῆ εἰς τό 100ον ἔτος τῆς ἡλικίας της.

Τῆς ἀοιδίμου Μητρός ἡμῶν
Εὐθυμίας Μοναχῆς
Αἰωνία ἡ Μνήμη
 Τά πνευματικά της τέκνα

Τελευταία αναχώρησός του ἐκ τῆς καλύβης του

Ὡς εἶδος κεραυνοπληξίας πού τοῦ συνέβη ἔξωθι τοῦ δωματίου του ἀργά μετά τήν δύσιν τοῦ ἡλίου ἐορτῆς τοῦ Ἁγίου Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου (11 Ἰανουαρίου 1968) ξαπλώνοντάς τον εἰς τό πάτωμα σκεπασμένος μέ κουβέρτες ἔμεινε ἐκεῖ τρεῖς ἡμέρες, ἕως ὅτου εἰδοποιηθέντες οἱ ὁμόφρονες Ρουμάνοι Πατέρες τῆς Σκήτεως ἦλθον πρός βοήθειάν του. Κρύο, ἀνορεξία καί ἄνευ τροφῆς, πολύ τόν ἐξήντησαν, ἀλλά Θεοῦ βοηθοῦντος συνῆλθε ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὅταν ἐν τῷ μεταξυ ἔκαμα πρός τά ἐκεῖ τήν ἐπίσκεψίν μου. Εἶχε ἀνάγκη ἀμέσου βοηθείας εἰς θέρμασιν, φαγητό καί ὅτι ἄλλο ἀπαραίτητο εἰς τοιαύτας περιστάσεις. Ἄνευ δισταγμοῦ ζήτησε νά φιλοξενηθῆ εἰς τήν Ἱ. Σκήτην, (Ρουμανικήν), ὅπου μετά χαρᾶς συνεφώνησαν ὅλοι οἱ Πατέρες προκειμένου νά σταματήσουν τά δρομολόγια ἄνω-κάτω. Ὁ π. Πάμφιλος μετεφέρθη τήν 13ην Φεβρουαρίου, ἐνῶ τήν 15ην οἱ Γέροντες Κύριλλος καί Νήφων μέ δύο γερά μουλάρια πῆραν τόν ἀσθενῆ καί τό ρουχισμό καί διά μέσου χινοθυέλλης, ἡμεῖς οἱ τρεῖς ὁδοιποροῦντες ἐπὶ τετράωρον φθάσαμε ἐν τέλει ἐκεῖ. Ἐγκατεστάθη εἰς νοτιανατολικόν δωμάτιον πρός τόν κῆπον ἐνῶ εἰς τό διπλανό ὁ π. Πάμφιλος.

Ἐπιστρέφοντας ἐδῶ εἰς Καψάλαν μετά μίαν ἐβδομάδα, ἔκαμα ὅλα γνωστά εἰς τοὺς Πατέρας, οἵτινες ἀνυπομόνως ἀνέμενον εἰδήσεις.

Διά κοινῆς ἐπιστολῆς γνωστοποιήθησαν ὅλα ταῦτα καί εἰς τοὺς ἐν κόσμῳ ὁμόφρονας Ἀδελφούς καί ἰδιαίτερος εἰς τήν ἀείμνηστον σεβαστὴν Γερόντισσαν καί Καθηγουμένην τῆς Γυναικείας Ἱερᾶς Μονῆς Πάσηςτος «Κοίμησις τῆς Θεοτόκου» Εὐθυμία Μασουρίδου, πού τόν ἐσέβeto ὑπερβαλλόντως μέ εὐλάβεια καί μεγάλη τιμή, προὔπαρχούσης τῆς γνωριμίας των ἀπὸ τά πρῶτα ἔτη τῆς μεταβολῆς τοῦ Ἡμερολογίου, ὅταν ὁ Α.Κ.Μ.Α. εἶχε τῆ δρᾶσι εἰς Ἀθήνας καί Ἀττική καί παρευρισκόμενος τότε κατὰ τήν ἐμφάνισιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ 14.9.25 π.ῆ. εἰς Ὑμητόν.

Μετά παρέλευσιν διμήνου ἀνέλαβε δυνάμεις δοκίμασε τίς δυνάμεις του καί ἔκαμε τόν ξύλινο Σταυρό πού τοποθετεῖται εὐθὺς ὡς σκεπασθῆ ὁ νεκρός· ἔγραψε τό ὄνομά του κ.ἄ. ἄφησε κενό τό μέρος τῆς χρονολογίας. Τέτοιον παρόμοιον Σταυρόν ἔκαμε καί δι' ἐμέ τό ἔτος 1970, ὅστις εἶναι τοποθετημένος ἀπὸ τότε εἰς ἐμφανές μέρος τῆς καλύβης μου.

Ἡ ἀλληλογραφία του περιορίστηκε πολύ τυπική καί ἀνταλλαγές μόνον εἰς εὐχάς κατὰ τίς μεγάλες ἐορτές παρηκολούθει ὅμως –ὅσον ἠδύνατο– Ἐκκλησιαστικά περιοδικά πρὸς κατατόπισίν του.

Ἡ ἀπραξία τοῦ στομάχου του πρὸς ἀφομοίωσιν τῶν τροφῶν πού διεκρίνετο κατὰ τὰς ἐκκενώσεις, τῶν τριῶν τελευταίων μηνῶν προειδοποιοῦν τό τέλος ἐγγύς.

Δεκέμβριος 1977. Μέ τηλεφώνημα του ὁ Μοναχὸς Μαθθίας μᾶς εἰδοποιεῖ ἐδῶ εἰς τὴν Καψάλα: ὁ Γέροντας σδύνει-τελειώνει. Τὴν 17ην Δεκεμβρίου ἔφθασα. Συγκινημένος μέ χαιρέτησε –πρῶτη φορὰ– διὰ χειραψίας λέγοντάς μου: ἤλθε τό τέλος μου. Παρέμεινα ἐκεῖ τό Σάββατο καί τὴν Κυριακή ἐπέστρεψα, ὡς ἐπεθύμει.

Τὰ ὅσα ἐπηκολούθησαν μετὰ τὴν ἀναχώρησίν μου, τὰ διηγήθη εἰς ἐμέ ὁ Μοναχὸς Μαθθίας, ὅταν ἔκαμα τὴν ἐπίσκεψίν μου, βεβαιώνοντάς τα μέ ἰδιόχειρον ὑπογραφὴν του προηγηθείσης ὑπαγορευσεῶς του καί ἐμοῦ γράφοντος:

Ἐκομήθη τὴν 6ην.1.1978, ἐνταφιάσθη τὴν ἐπομένην.

Τὴν 7η Ἰανουαρίου παρέδωσε τό πνεῦμα καί ὁ πιό στενός συνεργάτης του γέρον Κύριλλος εἰς ἡλικίαν 80 ἐτῶν. Ἐπακολουθεῖ ἡ παράθεσις ἐνυπογράφου ἐπιστολῆς τοῦ Ρουμάνου Μοναχοῦ Μαθθία περὶ τῶν τελευταίων δέκα πέντε ἡμερῶν τοῦ ἀειμνήστου Γέροντος Α.Κ.Μ.Α. Ὡσαύτως καί ὑπὲρ τοῦ μοναδικοῦ καί ἐμπίστου συνεργάτου καί ὁμόφρονος ἀδελφοῦ Ρουμάνου Μοναχοῦ Κυρίλλου, κοιμηθέντος τὴν ἐπομένην: 7 Ἰανουαρίου 1978 π.ῆ.

Ἡ ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων των ἐγένετο κανονικῶς μετὰ τριετίαν.

Μέ αὐτὴν τὴν σύντομον ἐξιστόρησιν βιοτῆς καί δράσεώς του, θεωρῶ ἐν μέρει, ὅτι ἐπετέλεσα ἓνα μικρὸ ἐπιβεβλημένον καθήκον πρὸς αὐτόν, διὰ τὰς τόσας προσπάθειας πού κατέβαλε εὐθύς ἀμέσως μετὰ τὴν γνωριμίαν μας, οὕτως ὥστε νά προχωρήσω καί καταλήξω οἷος εἶμαι τὴν σήμερον, ἐπικαλούμενος ἐν ταῦτῳ τὴν ἐπιείκειαν τῶν ἀναγνωστῶν δι' ὅσας ἐλλείψεις ἢ πλεονασμούς παρατηροῦνται λόγω τοῦ προκεχωρηκότος, τῆς ἡλικίας μου: ἄνω τῶν 80 ἐτῶν. Καί ἐπὶ πλέον, ὅλα τὰ ἀληθῆ καί πραγματικά συμβεβηκότα τῆς ὅλης ἐπιγείου διαδρομῆς του, ἀναγράφονται ὑπὸ τοῦ ἰδίου μέ σαφήνειαν καί λεπτομέρειαν εἰς ὅλα τὰ Συγγράμματά του.

ΕΚΔΗΜΙΑ ΠΡΟΣ ΚΥΡΙΟΝ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΑΡΣΕΝΙΟΥ ΚΟΤΤΕΑ

Παραμονή Φώτων (5 Ἰανουαρίου 1978) ὥρα 2 1/2 μετά τή δύσι τοῦ ἡλίου ὥρα θυξαντινή, παρέδωσε τό πνεῦμα. Ὁ ένταφιασμός του τήν ἡμέρα τοῦ Προδρομοῦ.

Ὁμιλία του κόπηκε πρό 12 ἡμερῶν χωρίς νά βάλῃ στό στόμα του τίποτε. Ἡλικίας 97 ἐτῶν.

Τίς τελευταῖες 6 ἡμέρες ἔπαυσε τελείως νά ἀποκρίνεται εἰς τά λεγόμενά μας, ἐνῶ τίς ἄλλες 6 κάτι ἤθελε νά εἶπῃ ἀλλά δέν μποροῦσε.

Οἱ παλμοί τῆς καρδιάς του κατά τίς 6 τελευταῖες ἡμέρες ἦσαν ἀνώμαλοι.

Ἡ τελευταία του ἐκπνοή ἦτο ὅπως τῆς κανδύλας, δηλ. ὡς κλινήρης ὑπτίος δέν παρουσίαζε κινήσεις χειρῶν ποδῶν ἢ κεφαλῆς, μέ τά μάτια κλειστά. Καί τελευταία ἔσβυσε ὡσάν τό κανδήλι. Τίποτε τό ἀνήσυχον δέν παρουσίασε κατά τήν διάρκειαν αὐτήν.

Βεβαιῶ ταῦτα ἐγώ ὁ Μοναχός Ματθίας πού τόν παρακολουθοῦσα 10-12 ἡμέρες.

Ἐκκενώσεις εἶχαν παύσει πρό 15-20 ἡμερῶν.

Ὅπως ἦτο, μέ ἓνα ρᾶσο ἔκαμα τό ράψιμο καί τό Σταυρό, ἐπειδή ὁ π. Κύριλλος ἦτο τότε κλινήρης. **Τήν νεκρώσιμο ἀκολουθία τήν ἔκαμε ὁ Π. Βενιαμίν μέ ψάλτη ἐμέ.** Οἱ ἄλλοι δύο παπᾶδες οἱ ἐδῶ ἄνευ ἐπιτραχηλίου ἠκολούθουν. Ἐγώ, καί οἱ Μοναχοί Ἰωάννης καί Μαρτινιανός μεταφέρουμε ἀπό τήν Ἐκκλησία στό τάφο τόν νεκρόν, τόν ὁποῖον καί σκεπάσαμε μέ χῶμα. Ἐπί 40θήμερον θά τοῦ ἀνάβω τό κανδήλι.

Ἰ. Σκήτη Τιμ. Προδρομοῦ 12.1.78.

Μοναχός: **Ματθίας Ρουμάνος Προδρομίτης**

ὁ θελαγιῶν
Ματθίας Μοναχ. Ρουμάνος

ΕΚΔΗΜΙΑ ΠΡΟΣ ΚΥΡΙΟΝ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΚΥΡΙΛΛΟΥ

Τὴν ἡμέρα τῶν Φώτων τὴν πέρασε ἐν ζωῇ συζητῶντας διάφορα θέματα, καὶ τὴν ἐπομένην τοῦ Τιμίου Προδρόμου, πρὶν ξημερῶση 2 ὥρες εὐρέθη νεκρὸς τὴν 7ην Ἰανουαρίου 1978. Ἡλικίας 79 ἐτῶν.

Τὸ βράδυ, τῶν Φώτων συζήτησε μὲ τὸ παπα-Ἰλαρίωνα σχετικῶς μὲ τὰ Ἐκκλησιαστικά. Τὸν ἠρώτησε ὁ Παπα-Ἰλαρίων ἐάν, θέλη μετὰ τὸν θάνατόν του νὰ τὸν μνημονεύη καὶ ἀπάντησε ὄχι ἐπειδὴ μεσολαβεῖ τὸ ἡμερολόγιον καὶ ἄλλα. Ὅπως μοῦ εἶπεν εὐθύς ἀμέσως ὁ ἐν λόγῳ Ἱερεὺς.

Κόπηκε τελειῶς ἡ ὄρεξις του πρὸ 10 ἡμερῶν καὶ κάθε μέρα μοῦ ἔλεγεν ὅτι δέν γλυτώνω, θά πεθάνω. Ὅταν τὸν ρωτοῦσα τί αἰσθάνεται πού λέγει αὐτό; Καὶ μοῦ ἔλεγε ὅτι αἰσθάνεται μεγάλη ἀδυναμία σέ ὅλο τὸ σῶμα. Τὴν 4ην Ἰανουαρίου ἤθελε ἐπειγόντως νὰ ἔλθῃ ὁ Ἰλαρίων ἐκ Καψάλας.

Πρὶν τὸ μεσημέρι τῶν Φώτων καθισμένος στό κρεβάτι του μοῦ εἶπεν ὅτι δέν γλυτώνω, εἶναι τὸ τελευταῖο. Καὶ τοῦ εἶπα: δός μου τὸ κλειδί νὰ πάρω ἐγὼ τὸ κρασί μᾶς ἔκαμε διανομὴ τοῦ κρασιοῦ. Νεκρὸς εὐρέθη ἐπὶ τῆς κλίνης του μὲ ἤρεμον μορφὴν καὶ στάσιν. Καὶ δέν ἔτρωγε τὴν τελευταία ἡμέρα, ἐνῶ τίς ἄλλες χωρὶς ὄρεξι ἔτρωγε κάτι. Καὶ τότε σηκώθηκε καὶ πήγαμε ἐκεῖ μαζύ.

Τὴν νεκρῶσιμο ἀκολουθία τὴν διάβασε ὁ Παπα-Ἰλαρίων καὶ ἐγὼ ψάλτης μὲ τὸν π. Ἰωάννην. Ὁ Μαρτινιανὸς καὶ ἐγὼ τὸν μεταφέραμε στὸν τάφο. Παρῶν καὶ ὁ Παπα-Βενιαμίν, ἄνευ ἐπιτραχηλίου.

Τὴν 9ην Ἰανουαρίου 1978, πρὶν τὸ μεσημέρι, 5 ὥρα Βυζαντινὴ ἐνετεφιάσθη.

Ἱερά Σκήτη Τιμίου Προδρόμου τῆς 12.1.78 ὁ δεδαιῶν
Μοναχὸς **Μαθθίας Ρουμάνος Προδρομίτης**

ὁ δεδαιῶν
Μαθθίας Προδρομίτης

ΑΝΑΓΓΕΛΙΑ ΘΑΝΑΤΟΥ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΠΑΤΡΟΣ ΑΡΣΕΝΙΟΥ ΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΣ ΣΥΝΔΕΔΕΜΕΝΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

Μετά τήν κοίμησιν τοῦ Γέροντος ἐθεώρησα καθήκον νά ἐνημερώσω ὀλίγα πρόσωπα πού εὐλαβεῖτο καί συνδέετο οὗτος. Ἦτοι: **Γερόντισσα Εὐθυμίαν Καθηγουμένην** Ἱ.Μ. Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Πάρνηθα, **Παρασκευᾶ Τζίφαν, Κ. Μανολοῦδην, Τρύφωνα Θαλασσιόν, Ἱερὸν Ἰουχαστήριον Ἀγίου Στεφάνου Βαθύ Χαλκίδος καί Ἰωάννη Σωτηρίου Τσόγκαν..** Καί δι' αὐτῶν νά ἐνημερωθοῦν καί ἔτεροι ὁμόφρονες. Ἐστάλη ἡ κάτωθι ἐπιστολή:

18.1.78 Καψάλα Ἀγίου Ὄρους

Ἀφοῦ καλωσύνευσε ὁ καιρὸς πῆγα εἰς τήν Σκήτην –Θεοῦ βοηθοῦντος– τοῦ Τιμίου Προδρόμου καί χαιρέτησα τά δύο προσφιλή μας πρόσωπα, σκεπασμένα πλέον μέ τό χῶμα, εἰς τά ταπεινά μνήματά των.

Ὁ Πανάγαθος Θεός ἄς ἀναπαύσῃ τάς ψυχάς των δι' ὅσας ὑπηρεσίας προσέφερον εἰς τόν Ἱ. Ἀγῶνα ἐπὶ τόσα ἔτη καί ἐπὶ πλέον διά τά διδλία πού μάς ἔδωσεν ὁ Ἐρημίτης καί μάς ὑπέδειξε τόν τρόπον προφυλάξεως ἀπό τίς ὑποκρισίες τῶν θεομπαικτῶν – Οἰκουμενιστῶν Ρασοφόρων πού δεσπόζουσι παντοῦ καί εἰς πάντα.

Ὁ Ἐρημίτης κοιμήθηκε ὅταν τελείωσε ἡ ἡμέρα τῆς παραμονῆς τῶν Θεοφανείων εἰς ἡλικίαν 97 ἐτῶν.

Ὁ π. Κύριλλος τήν 7ην Ἰανουαρίου τό πρωῒ, εἰς ἡλικίαν 79 ἐτῶν. Ἐκηδέυθησαν ὁ μὲν ἀπό τόν παπᾶ-Βενιαμίν, ὁ δέ ἀπό τόν παπᾶ-Ἰλαρίωνα.

Πρό 4 ἡμερῶν μέ ζήτησε ὁ π. Κύριλλος, ἀλλ' οὔτε τηλεφωνικῶς ἠμπόρεσαν νά μέ εἰδοποιήσουν λόγω χιονοθυέλλης καί βροχῶν.

Ὁ Πανάγαθος Θεός, διά πρεσβειῶν τοῦ Ἀγίου Προδρόμου τοὺς προσκάλεσε ταυτοχρόνως σχεδόν, διά τήν ἄλλην ζωὴν τήν πέραν τοῦ τάφου, πρὸς ἀνάπαυσιν τῶν μακαρίων ψυχῶν των.

Τό ἔργον καί ἡ δράσις τοῦ ἀειμνήστου Ἐρημίτου δέν εἶναι εὐκόλον νά ἐξιστορηθῇ αὐτόν τόν καιρόν πού ἐπικρατεῖ παντοῦ τό σύνθημα τοῦ Οἰκουμενικοῦ: ἀγάπη μέ τοὺς πάντας ἄνευ θρησκευτικῆς διακρίσεως, πρᾶγμα πού οἱ Ἅγιοι Πατέρες, δέν διετύπωσαν ἔτσι, ἀλλ' ἔθεσαν ὄρους σύνορα καί φραγμούς, πρὸς προφύλαξιν τῶν Πιστῶν ἀπό ἐνός τοιοῦτου εἶδους ἔνωσης ἀγάπης.

Ἐλπίζω ὅτι ὁ Πανάγαθος Θεός θά ἀποκαλύψῃ –μέσω εὐλαβῶν καί ἐναρέτων ἀτόμων – τάς ὑπηρεσίας πού προσέφεραν εἰς τήν πολεμουμένην Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν μας ὁ ἀειμνήστος Ἐρημίτης.

Ἰλαρίων Μοναχὸς Ἀγιορείτης

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΩΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΤΗΝ 14ην ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1925

Ἐν κατακλείδι καταχωροῦμεν τὴν **διαστροφὴν** τῶν νεοημερολογιῶν ἀναφορικῶς μὲ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τὴν ἀγρυπνίαν τῆς ἑορτῆς μετὰ ἓν ἔτος ἀπὸ τὸ συντελεσθέν θαῦμα καὶ τὴν συντριπτικὴν ἀπάντησιν τῶν ὑπευθύνων τοῦ συλλόγου πού παρευρέθησαν εἰς τὸ θεῖον θαῦμα τῆς Θεόθεν βεβαιώσεως:

ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ (1926)

Τόσο ἡ δημοσιευθεῖσα εἰς τὸ «Σκρίπ» ἀνακοίνωσις ὅσο καὶ οἱ μαρτυρίαι τῶν αὐτοπτῶν μαρτύρων ἐδημιούργησαν σάλον ἀνά τὴν Ἑλλάδα, μὲ ἀποτέλεσμα νά θορυβηθῆ καὶ αὐτὸς ὁ Ἄρχ/πος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ὁ ὁποῖος καὶ ἔκανε τὸ πᾶν διὰ νά κρατήσῃ σιωπιλές τίς ἐφημερίδες* σχετικὰ μὲ τὸ συγκλονιστικὸ συμβάν.

Ἐπρεπε νά παρέλθῃ, ὅμως, ἓνας ὀλόκληρος χρόνος «ὠριμάνσεως» διὰ νά σχολιασθῆ τὸ θεῖον ὄραμα καὶ ἀπὸ τὸ ἐπίσημο ὄργανο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Ἐκκλησία» μὲ τὸ παρακάτω κακότροπο ἄρθρο γραμμένο προφανῶς ἀπὸ κάποιον παρανοϊκόν.

«Τὰ Πάτρια» (Δεκέμβριος 1979) παραδίδουν τὸ σχετικὸ ἄρθρο στοὺς ἀναγνώστες αὐτοῦσιο καὶ ὅπωςδῆποτε... ἀσχολίαστο.

ΤΟ ΟΡΑΜΑ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ

«Οἱ παλαιοημερολογῖται, ἐξαρτῶντες μὲν τὴν ἀξίαν καὶ σημασίαν τῶν ἑορτῶν ἐκ τῶν ἡμερῶν καὶ ὥρῶν, ἐπαναστατοῦντες δ' οὐχ' ἦττον, ἐν τῷ καθορισμῷ τῶν ἡμερῶν καὶ τῶν ὥρῶν κατὰ τῆς κοινῆς λογικῆς καὶ τῆς παγκοσμίου συνειδήσεως, δέν ἠρκέσθησαν εἰς ὅσα ψευδῆ θαύματα διέδωκαν, εἰς τὰ αἵματα καὶ εἰς τὰ δάκρυα τῶν εἰκόνων, ἀλλὰ παρουσίασαν καὶ τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ ἄνωθεν τῶν Ἀθηνῶν τὴν νύκτα τῆς 13 Σεπτεμβρίου κατὰ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον τοῦ παρελθόντος ἔτους, κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀγρυπνίας των ἐν τινι ναῖσκιῳ ἐξοχικῷ τῶν

(*) Μόνον τὸ «Σκρίπ» κατάφερε νά σπάσῃ τὴν σιωπὴν.

Ἀθηνῶν. Καί διατυμπανίζουσι λοιπόν ἔκτοτε οἱ ἀκούραστοι ἄνθρωποι τό ὄραμα τοῦ Σταυροῦ, χωρίς νά εἶναι ὅλοι σύμφωνοι περί τοῦ ὁποῖον πράγματι ἦτο τό σημεῖον. Καί φωνάζουσι λοιπόν, ὅπως οἱ παλαιοὶ Μανιχαῖοι, οἱ ὁποῖοι διαρκῶς ἔβλεπον ὁράματα: νά, λοιπον, πού καί ὁ Θεός μαρτυρεῖ ὅτι τό παλαιόν ἡμερολόγιον εἶναι ὀρθόν κι ὄχι τό νέον! Εἰς τόν Σταυρόν, τόν ὁποῖον βεβαιῶσαι ὅτι εἶδον καί τοῦ ὁποῖου εἰκόνα ἐδημοσίευσαν, δέν ὑπῆρξε καμμία ἐπιγραφή, ἀλλ' οἱ παλαιοημερολογῖται ἰσχυρίζονται ὅτι αὐτήν τήν ἔννοιαν εἶχεν ἡ ἐμφάνισις τοῦ Σταυροῦ. Ἄς ὑποθέσωμεν ὅμως ὅτι τό ὄραμα ἐκεῖνο τοῦ Σταυροῦ δέν ἦτο σκηνοθέτημα ἢ κατασκευάσμα τῆς φαντασίας. Πόθεν συμπαιρένουσιν οἱ παλαιοημερολογῖται ὅτι τοιαύτην καί ὄχι ἄλλην ἔννοιαν εἶχε; Διότι ἐν πρώτοις ὅλος ὁ κόσμος πιστεύει καί ἀποδεικνύει ὅτι τήν ἐσπέραν ἐκείνην δέν ἦτο 13 ἀλλ' 26 Σεπτεμβρίου. Ἐπειτα δέ τό ὄραμα τοῦ Σταυροῦ ἐνεφανίσθη μέχρι τοῦδε δῖς, ἅπαξ μὲν τῷ 313 εἰς τόν Μ. Κωνσταντῖνον καί δευτέραν φοράν τῇ 7 Μαΐου 351 εἰς τήν Ἱερουσαλήμ, ἐπί τοῦ ἁγίου Κυρίλλου. Τήν μὲν πρώτην φοράν διά νά πιστεῦσῃ ὁ τότε ἄπιστος Κωνσταντῖνος καί νά γίνῃ χριστιανός, καί τήν δευτέραν φοράν διά νά πιστεύσουν οἱ Ἑβραῖοι καί αἰρετικοὶ τῆς Ἱερουσαλήμ, καί διά νά γίνουν χριστιανοί καί ὀρθόδοξοι, ὡς ἔγραφεν ὁ ἅγιος Κύριλλος. Ὡστε καί τὰς δύο φορές παρουσιάσθη τό ὄραμα διά νά πιστεύσωσιν οἱ αἰρετικοὶ καί ἐπομένως ἐάν τό ὄραμα τῶν παλαιοημερολογιτῶν δέν ὑπῆρξε κατασκευάσμα νοσοῦσης φαντασίας, ἐφάνη εἰς ἀπίστους καί ὄχι εἰς πιστούς. Ἐάν σκοπός τοῦ ὁράματος τοῦτο ἦτο νά πιστεύσουν οἱ ἀκολουθοῦντες τό νέο ἡμερολόγιον, ἔπρεπε νά φανῇ εἰς αὐτούς διότι ἄλλως εἶναι ἀνωφελές. Ἐάν τό ὄραμα ἀπέβλεπεν εἰς τοὺς ὀρθοδόξους, ἔπρεπε νά φανῇ εἰς αὐτούς. Διά νά φανῇ λοιπόν εἰς παλαιοημερολογίτας, ἐάν **πράγματι ἐφάνη**, σημαίνει ὅτι ἦτο μαρτυρία Θεοῦ ὅτι εὐρίσκονται ἐν μεγάλῃ πλάνῃ. Τό σημεῖον τοὺς ἔλεγε: ὦ ἀνόητοι, δέν γνωρίζετε λοιπόν ὅτι ἐπέρασεν ἡ ἐορτή τοῦ Σταυροῦ; τόσα ἑκατομμύρια ἀνθρώπων παραδέχονται ὅτι σήμερον εἶναι 26 Σεπτεμβρίου καί σεις ἐξακολουθεῖτε νά νομίζετε ὅτι εἶναι ἀκόμη 13 καί παραμονή τῆς ἐορτῆς τοῦ Σταυροῦ; διατί, ὦ ἄπιστοι, ἐορτάζετε τήν ἐορτήν τοῦ Σταυροῦ εἰς τὰς 27 Σεπτεμβρίου ἐνῶ πρέπει νά ἐορτάζετε εἰς τὰς 14; Αὐτά λοι-

πόν ἤμποροῦσε νά σημαίνει, ἐάν τῷ ὄντι ἐνεφανίζετο τοιοῦτον ὄραμα. Δέν ἦτο δυνατόν ἄνθρωποι ἔχοντας σῶας τὰς φρένας ἐναντίον τῆς λογικῆς καί ἐναντίον τῆς ἀληθείας νά πιστεύωσιν ὅτι τήν νύκτα τοῦ δῆθεν ὀράματος ἦτο 13 καί ὄχι 26 Σεπτεμβρίου. Κατά τό παρελθόν ἔτος ἰσχυρίσθησαν οἱ παλαιοημερολογῖται, ὅτι ἔχυναν αἵματα αἱ εἰκόνες ναοῦ τινος τῶν Ἀθηνῶν διά τό... ἡμερολόγιον! Ἀπεδείχθη ὅτι τὰ αἵματα ἐκεῖνα ἦσαν κόκκινη μπογιά. Καί ὁ δυσπιστῶν ἤμπορεῖ νά διέλθῃ νά ἴδῃ. Τό ἴδιον τώρα συμβαίνει καί μέ τό διατυμπανιζόμενον ὄραμα καί μέ τὰ ἄλλα ψευδῆ θαύματα, τὰ ὅποια περιέγραψαν εἰς ἓνα βιβλίον ΚΕΝΤΡΑ τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ρουμάνου Ἀγιορείτου, τό ὁποῖον ἡ Κοινότης Ἀγίου Ὁρους ἐπισήμως ἔκαυσε ὡς ἀσεβές καί αἰρετικόν (ἔξωθι τοῦ Ἱ. Ναοῦ τοῦ πρωτάτου Καρυῶν). Εἰς τό βιβλίον ἐκεῖνο ὑπῆρχεν τό περίφημο ὄραμα τοῦ Σταυροῦ, διά τοῦ ὁποῖου προσπαθοῦσιν οἱ παλαιοημερολογῖται νά ἐξαπατήσωσι τὰ γραῖδια. **Καλῶς, λοιπόν, ἔπραξε ἡ Κοινότης τοῦ Ἀγίου Ὁρους ἀποφασίσα νά καύσῃ τό βιβλίον».**

Ἡ Διοικητική Ἐπιτροπή τοῦ «Συλλόγου τῶν Ὁρθοδόξων» ἀπήντησεν εἰς τήν Συνοδικήν ἀνακοίνωσιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μέ μακροσκελή «ἀντεγκύκλιον», ἡ ὁποία ἐδημοσιεύθη εἰς τήν Ἀθηναϊκὴν ἐφημερίδα «Ἑλληνική» 11 Ἰουλίου 1926. Μέ τήν «ἀντεγκύκλιον» ἐδημοσιεύθη διά πρώτην φοράν καλλιτεχνική εἰκὼν τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ φιλοτεχνηθεῖσα καθ' ὑπόδειξιν τῶν αὐτοπτῶν μαρτύρων τοῦ θαύματος.

Μεταξύ ἄλλων ἀναφέρονται εἰς τήν «ἀντεγκύκλιον» καί τὰ ἐξῆς σχετικά μέ τήν **Γ' ἐμφάνισιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.**

«Γνωρίζομεν καί κηρύττομεν, διότι καί πιστεύομεν, ὅτι ἡ ἁγία θρησκεία, τήν ὁποίαν παρέδωκεν εἰς ἡμᾶς ὁ Θεάνθρωπος, ἐθεμελιώθη μέν ἐπὶ τῇ διδασκαλίᾳ Ἀποστόλων καί Προφητῶν, «ὄντος ἀκρογωνιαίου αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Ἐφεσ. Β' 20), ἐστερεώθη δέ καί ἐνεδυναμώθη διά τοῦ αἵματος τῶν μαρτύρων, ἀλλά καί διά θαυμάτων, τὰ ὅποια, καθὼς ἄλλοτε ἐγένοντο, οὕτω γίνονται καί σήμερον. Δέν φρονοῦσιν ἴσως οἱ συνοδικοί ὅτι παρῆλθεν ὁ καιρός τῶν θαυμάτων ἀφοῦ οἱ σύντροφοί αὐτῶν προκαλοῦν κατ' ἔτος καί ἐγκρίνουν τήν δημοσίευσιν

θαυμάτων, γινομένων διά τῆς χάριτος τῆς Θεοτόκου εἰς τήν νῆσον Τήνον. Ὑποθέτομεν ὅτι καί εἰς τά παλαιά θαύματα πιστεύουν, διότι ἐγκωμιάζει ταῦτα τῶν πιστῶν ἡ Ἐκκλησία, δοξολογοῦσα τήν δι' αὐτῶν ἐμμανῶς ἐκδηλουμένην φιλανθρωπίαν καί δύναμιν τοῦ Θεοῦ, καί τήν ὑπέρ τοῦ πλάσματος αὐτοῦ πρόνοιαν. Ἀλλά διά ποῖον λόγον ἀπιστοῦσιν εἰς τό σήμερον περί ἡμᾶς ἐμφανισθέν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ σημεῖον; Μή ὁ Θεός τῶν πιστῶν δέν εἶναι ὁ θαυματουργήσας εἰς τά παρελθούσας τῶν πατέρων ἡμῶν γενεάς;

»Μήπως ἔχασε τήν δύναμιν τοῦ θαυματουργεῖν, παθῶν καί αὐτός ἀλλοίωσιν ὡς ἔπαθον οἱ «νεωτερισταί» ἀρχιερεῖς; Καί διατί ὑβρίζουσιν ἡμᾶς ὡς «ἐν ὑποκρίσει ψευδομένους καί κεκαυτηριασμένους τήν ἰδίαν συνειδήσιν»; Διότι, πίστιν ἔχοντες εἰς τήν θεϊότητα καί δογματῶν, καί παραδόσεων, καί πολιτείας, καί λατρείας, ἤξιώθημεν πέρυσιν ἐν τῇ μνήμῃ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, νά ἴδωμεν τήν ἐμφάνισιν ἐν οὐρανῷ τοῦ σταυρικοῦ Σημεῖου. Τοιαύτην ἐμφάνειαν ἡμεῖς καί δοξολογεῖ καί πιστεύει ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν τήν 7 Μαΐου γενομένην ἐν Ἱεροσολύμοις τό 351 ἔτος καί φρονοῦμεν ὅτι οὐδεῖς ὑψηλομακαριώτατος ἢ πανιερολογιώτατος θά εὐρεθῆ ν' ἀμφισθητήσῃ, οὔτε θά ἀρνηθῆ τό γεγονός ἐκεῖνο. Ἀρνοῦνται ὅμως οἱ ἑπτὰ τό φανερωθέν εἰς ἡμᾶς τήν νύκτα τῆς 13 πρὸς 14 Σεπτεμβρίου 1925 παλαιοῦ ἑορτολογίου, ἃν καί ἐπεμείναμεν τότε, καί ἐπιμένομεν ἀκόμη νά γίνῃ ὑπό τῶν ἀρμοδίων πολιτικῶν προσώπων ἀνάκρισις ὅλων τῶν παρευρεθέντων τότε, ἔτι καί αὐτῶν τῶν ὀργάνων τῆς ἐξουσίας. Διατί δέν δέχονται καί αὐτό;* Διότι, κατόπιν ἀπό ἐξέτασιν θά φανῇ ὁ ἐν ὑποκρίσει ψευδολογῶν» («Ἑλληνική» 15 Ἰουλίου 1926).

(*) Ὡς μᾶς εἶπε ὁ κ. Ἰωάν. Γλυμῆς, ἓνας ἀπό τους ἀνδρες τῆς Χωροφυλακῆς (Σέλ. 16), ἐγένετο ἔνορκος ἀνάκρισις διά τό θαῦμα, ἀλλ' ὁ τότε ὑπουργός τῶν Ἑσωτερικῶν Γ. Κονδύλης τήν ἀπέκρυψε ἀπό τήν δημοσιότητα.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Πολύς χρόνος θά χρειασθῆ διὰ νά καθαρίσωμεν τήν εικόνα του ἀπό τόν ρύπον τῶν συσσωρευμένων ἀδίκων κρίσεων, ἀφοῦ προηγήθησαν καί ρίζωσαν ἡ παρανόησις, ἡ ἀκρισία καί ἡ συκοφαντία καί ταῦτα ἐπειδή προεξῆρχε πολλῶν ἄλλων μέ τήν πρωτοπορίαν του ὡς πρωταγωνιστῆς καί πρωτεργάτης ἐναντίον τῆς ἐκκλησιαστικῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ 1924.

Ὁ ἔλεγχός του ἐπανειλημμένως ἐστρέφετο εἰς τά ἀναρίθμητα σκάνδαλα καί παραβάσεις Ἱερῶν Κανόνων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας κυρίως ἀνωτέρων Κληρικῶν, πού ἐνῶ ἐτάχθησαν θεματοφύλακες τῶν Ἱερῶν καί Ὁσίων, παρεξέκλιναν ἐν γνώσει καί προθέσει εἰς τόν ἐκπλειστηριασμόν των πρὸς χαράν τῶν ἐχθρῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ποῖος ὅμως πταίει; Ἐπιούστατα οἱ πταῖσται.

«Ἡ εὐθύνη διὰ τά οἰαδήποτε σκάνδαλα δέν βαρύνει ποτέ τοὺς κρίνοντας αὐτά, ἀλλὰ τοὺς δημιουργοὺς καί τοὺς φορεῖς τῶν σκανδάλων».

Τῆ διδασκαλία καί προτροπῇ τοῦ Ἁγίου Συμεῶν τοῦ νέου Θεολόγου (970-1021 μ.Χ.) εἶχε πάντοτε κατὰ νοῦν ὁ ἀειμνηστος Πατὴρ Ἀρσένιος, ὅταν ὁ Ἅγιος ἔγραφε: μὴ αὐταπατάμεθα μέ λόγια μοναχὰ καί νά πιστεύωμεν κάθε ἄνθρωπον ὅπου λέγει τόν ἑαυτὸν του Πνευματικόν (Ἀρχιερεὺς, Ἱεροκῆρυξ, Θεολόγος κ.ἄ.) ἀλλὰ νά βεβαιωνώμεθα προτύτερα ἀπὸ τήν ζωὴν του καί τὰ ἔργα του καί μάλιστα ἂν οἱ λόγοι του καί τὰ ἔργα του συμφωνοῦν μέ τὰς διδασκαλίας τῶν Ἁγίων Πατέρων καί τότε πλέον νά τόν δεχώμεθα καί νά ἀκούωμεν τοὺς λόγους του ὡσάν λόγια Χριστοῦ· εἰ δέ ἄλλως νά τόν ἀποστρεφώμεθα καί νά τόν μισῶμεν ὡσάν ΔΑΙΜΟΝΑ καί ἂν ἀνασταίνει νεκροὺς καί κάμνει μύρια ἄλλα θαύματα καί μάλιστα νά τόν μισοῦμεν ὅποταν τόν βλέπομεν, πὼς δέν καταδέχεται νά τόν νουθετῆ κανένας διὰ νά ἀλλάξῃ τό φρόνημά του, ἀλλὰ μένει ἀκόμη εἰς τήν πεπλανημένην γνῶσιν του καί νομίζει πὼς ἔχει τό πολίτευμά του καί τήν διαγωγὴν του εἰς Οὐρανούς». (Ἅγιος Συμεῶν Ν. Θεολόγος. Λόγος 60ος).

Ἐχων ἐπίγνωσιν τῆς μεγάλης εὐθύνης του δι' ὅσα δημοσίευε, ἐρησιμοποίει τίς λέξεις: «Ἱεροκλέπτης», «Παπαγάλος», «Κομιστής», «Συ-

ραύλιον». κ.α. όταν απλούστευε κάτι τί τό δύσκολον. ΣθENAPOC απέφυγε ρερητορευμένες διατυπώσεις, γνωρίζοντας ότι: «όταν εισήλθεν εις τήν Ἐκκλησίαν ἡ Ρητορικῆ, τότε ἐπλημμύρισε Αὐτή ἀπό Αἰρέσεις». (Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος)

Διά τήν ἀναγνώριαν τῆς ὑπεροχῆς τοῦ ἄλλου χρειάζεται ἦθος καί ὄσοι διακατείνοντο ἀπ' αὐτό, ἐστάθησαν ἀκλόνητοι ὑποστηρικτές του, ἐνώ οἱ πλεῖστοι τόν περιφρόνησαν ἀναφανδόν. Δυσκόλως ὁ Ἕλληνας ἀναγνωρίζει τήν ὑπεροχήν τοῦ ἄλλου. Αὐτή ὅμως ἡ τακτική των δέν τόν πτοοῦσε εις τό ἐργόν του καί ἀδιαφέρει εις τάς ἐξάλλους, διαβολάς των, ἔχων πάντα κατά νοῦν: «ὄ ἐάν σπείρη ἄνθρωπος τοῦτο καί θερίση». Καί τό ἔτι συνετώτερον: «Μή δίκην δικάσης, πρὶν ἀμφοῖν μύθον ἀκούσης».

Εἰς τό ἔμψυχον τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως καί Μοναχικῆς Ἀρετῆς «Κάτοπτρον» ἐν τῷ ὁποίῳ ἀντανακλᾷ ὁ βίος καί ἡ διδασκαλία τῶν Ἁγίων Πατέρων μας, παύσαμεν νά ρίπτωμεν, ἔστω καί ἐν βλέμμα (Πρόχειρος Πνευματικός Καθρέπτης σελ. 34).

Εἰς ὅλα του τά βιβλία ὁ π. Ἀρσένιος Κοττέας καυτηρίαζε τάς συμπροσευχάς τῶν ἐκπροσώπων μέ τό ὄνομα «Ὁρθόδοξοι» ὅταν συνηθροίζοντο: Παπικοί, Προτεστάντες, Περιτετημημένοι Ἀδυσουνοί, Κόπται, Ἀρμένιοι, Μασῶνοι, κηδευταί τοῦ Ν. Καζαντζάκη κ.α.

Ἐν κατακλειδί μετά τάς ἐορτάς τῆς χιλιετηρίδος τοῦ Ἁγίου Ὁρους (1963) (ὅπου προέστη ὁ μασῶνος καί συγκρητιστής Πατριάρχης Ἀθηνᾶγορας μέ τούς προσφιλεῖς του Φράγκους - Προτεστάντες - Μονοφυσίτας), εις τάς ἐπιστολάς του πρὸς ὁμόφρονas Πατέρας καί Ἀδελφούς ἐν τῷ κόσμῳ ὑπέγραφε: **Ἀρσένιος Κοττέας Μοναχός ἀνάξιος νά ὀνομάζωμαι τήν σήμερον Ἀγιορείτης!**

Εἰς αὐτήν τήν ἐξευτελιστικήν ἀξίαν, ἔφθασε ἡ ἄλλοτε ζηλευτή θέσις τοῦ Ἀγιορείτου, μέ τίς συχνές ἐπαφές καί ἐπικοινωνίες του, ἐξομοιοτικές ἐπί πνευματικοῦ καί Δογματικοῦ ἐπιπέδου χάρις τῆς «Ἀγάπης - Ἀγαπολογίας» μεταξύ αὐτῶν καί τῶν Νεοημερολογιτῶν ἀσεβῶν καινοτόμων, ὥστε δικαίως νά διατυπωθῆ τόν τελευταῖον καιρό ὅτι: Οἰκουμενιστικό Μετόχι τοῦ Φαναρίου ἐγινε τό Ἅγιον Ὄρος, ἐκτός τοῦ 10% πού δέν ἐκλιναν γόνυ εις τήν σύγχρονον αὐτήν παναίρεσιν τοῦ Συγκρητισμοῦ-Οἰκουμενισμοῦ.

Καψόλα Ἁγίου Ὁρους 11-1-02

